

Forslag

til

Lov om ændring af lov om finansiel virksomhed, hvidvaskloven, lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. og forskellige andre love¹

(Styrket indsats mod hvidvask m.v. i den finansielle sektor, indførelse af nye former for alternative investeringsfonde, ændring af grænsen for prospektpligt, m.v.)

§ 1

I lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 1140 af 26. september 2017, som ændret bl.a. ved § 1 i lov nr. 665 af 8. juni 2017, ved § 1 i lov nr. 667 af 8. juni 2017 og senest ved § 1 i lov nr. [L10] af [dato] foretages følgende ændringer:

1. I § 1, stk. 2, ændres »§ 64, stk. 6« til: »§ 64, stk. 3«
2. I § 1, stk. 6, ændres »§§ 6, 6 a, 6 b, 33 og 43, § 347, skt. 1, og § 348 anvendelse« til: »§§ 6, 6 a, 6 b, 33, 43, 46 a, 46 b, § 347, stk. 1, § 348 og § 373, stk. 3 og 5, anvendelse.«
3. § 6, stk. 3, ophæves.
4. § 6 a affattes således:
»§ 6 a. En digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.«
5. I § 9 a, indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:
»Stk 3. Agenter tilknyttet et fondsmæglerselskab eller et pengeinstitut, jf. stk. 1, kan sælge eller rådgive om strukturerede indlån.«
Stk. 3-6 bliver herefter stk. 4-7.

¹ Lovforslaget gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF, EU-Tidende 2013 L176, side 338, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU, EU-Tidende 2014, nr. L 173, s. 349, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/2365 af 25. november 2015 om gennemsigtighed af værdipapirfinansieringstransaktioner og vedrørende genanvendelse samt om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012, EU-tidende, L337, s. 1, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1129 af 14. juni 2017 om det prospekt, der skal offentliggøres, når værdipapirer udbydes til offentligheden eller optages til handel på et reguleret marked, og om ophævelse af direktiv 2003/71/EF, EU-tidende 2017, nr. L168, s. 12.

6. I overskriften før § 38 indsættes efter »Danske finansielle virksomheders«: »og visse finansieringsinstitutters«.
7. Efter § 38 a indsættes:
»§ 38 b. Et finansieringsinstitut, som er datterselskab af et pengeinstitut eller realkreditinstitut eller er et fællesejet selskab af flere pengeinstitutter eller af flere realkreditinstitutter, skal give meddelelse til Finanstilsynet forud for, at finansieringsinstituttet etablerer en filial i et andet medlemsland inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. Finansieringsinstituttet skal sammen med meddelelsen give Finanstilsynet de oplysninger, som er nævnt i § 38, stk. 1, og oplyse størrelsen og sammensætningen af finansieringsinstituttets kapitalgrundlag.
Stk. 2. Finanstilsynet sender disse oplysninger og oplysninger om moderselskabernes risikoeksponeringsbeløb til værtslandets tilsynsmyndigheder senest tre måneder efter modtagelsen af oplysningerne.«
8. I § 46 a indsættes som stk. 2:
»Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder tilsvarende anvendelse på pengeinstitutter og fondsmæglerselskaber, der rådgiver om strukturerede indlån.«
9. I § 46 b indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:
»Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder tilsvarende anvendelse på pengeinstitutter og fondsmæglerselskaber, der rådgiver om strukturerede indlån.«
Stk. 2 bliver herefter stk. 3.
10. § 64, stk. 1-4 ophæves, og i stedet indsættes:
»§ 64. Et medlem af bestyrelsen og direktionen i en finansiell virksomhed
1) skal have tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne varetage hvervet eller stillingen,
2) skal have tilstrækkeligt godt omdømme og kunne udvise hæderlighed, integritet og tilstrækkelig uafhængighed ved varetagelsen af hvervet eller stillingen,
3) må ikke være pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv eller sin stilling på betryggende måde,
4) må ikke have indgivet begæring om eller være under rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering,
5) må ikke på grund af sin økonomiske situation eller via et selskab, som medlemmet ejer, deltager i driften af eller har en væsentlig indflydelse på, have påført eller påføre den finansielle virksomhed tab eller risiko for tab, og
6) må ikke have udvist en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at medlemmet ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde.«
Stk. 5-8 bliver herefter stk. 2-5.

11. I § 64, stk. 5, der bliver stk. 2, ændres »stk. 1 og 3« til: »stk. 1,« og »stk. 2 og 3« til: »stk. 1, nr. 2-6«
12. I § 64, stk. 6, der bliver stk. 3, ændres »Stk. 1 og 2, stk. 3, nr. 1, 2 og 4, og stk. 4 og 5« til: »Stk. 1, nr. 1-4 og 6, og stk. 2«
13. I § 64, stk. 7, der bliver stk. 4, ændres »Stk. 1-5« til: »Stk. 1-2«
14. I § 64, stk. 8, der bliver stk. 5, ændres »Stk. 1-5« til: »Stk. 1-2« og »stk. 1-3« til: »stk. 1«
15. I § 72 indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:
»Stk. 4. Stk. 2, nr. 1, 2 og 5, finder tilsvarende anvendelse på pengeinstitutter og fondsmæglerselskaber, der sælger eller rådgiver om strukturerede indlån.«
Stk. 5 og 6 bliver herefter stk. 6 og 7.
16. I § 84, stk. 1, ændres »§ 96, stk. 2, § 97, stk. 3, §§ 100 a,« til: »§ 96, stk. 1, §§ 98, 100 a,«, og »og §§ 136-138 og 140-143« ændres til: »§§ 136-138 og 140-143 og § 160, stk. 1, 1. og 2. pkt.«
17. I § 88, stk. 1, ændres »§ 80, stk. 1-4« til: »§ 80, stk. 1-3«, »§ 96, stk. 2, § 97, stk. 3, §§ 100 a,« ændres til: »§ 96, stk. 1, §§ 98, 100 a,«, og »og §§ 136-138 og 140-143« ændres til: »§§ 136-138 og 140-143 og § 160, stk. 1, 1. og 2. pkt.«
18. I § 179, nr. 2, og § 180, nr. 2, ændres »§ 64, stk. 3, nr. 1, 2 og 4« til: »§ 64, stk. 1, nr. 3, 4 og 6«
19. I § 224, stk. 1, nr. 1, indsættes efter »denne lov«: »hvidvaskloven,«
20. I § 224 a, stk. 1, nr. 1, ændres »§ 224, stk. 1, nr. 2,« til: »§ 224, stk. 1, nr. 1 eller 2,«.
21. I § 313 a, stk. 1, ændres »§ 64, stk. 1-5« til: »§ 64, stk. 1-2«
22. I § 343 i, stk. 1, ændres »§ 64, stk. 1-5« til: »§ 64, stk. 1-2«
23. I § 348, stk. 2, 1. pkt., indsættes efter »§§ 43,«: »46 a, 46 b,«
24. I § 351, stk. 1, 2 og 5, ændres »§ 64, stk. 2 eller 3,« til: »§ 64, stk. 1, nr. 2-6,«
25. I § 351, stk. 4 ændres »§ 64, stk. 2 og 3,« til: »§ 64, stk. 1, nr. 2-6,«

26. I § 351, stk. 6, ændres tre steder »§ 64, stk. 3, nr. 1« til: »§ 64, stk. 1, nr. 3« og et sted »§ 64, stk. 8« til: »§ 64, stk. 5«
27. I § 351, stk. 7, ændres »§ 64, stk. 2 eller stk. 3, nr. 2, 3 eller 4« til: »§ 64, stk. 1, nr. 2 og 4-6«
28. I § 354, stk. 6, nr. 22, indsættes efter »clearingen«: », jf. dog stk. 15«.
29. I § 354, stk. 15, indsættes efter »20«: », 22«.
30. I § 354 e, stk. 2, ændres »§ 64, stk. 1-3« til: »§ 64, stk. 1«.
31. I § 363, stk. 1, ændres », andre sparevirksomheder end de i § 361, stk. 1, nr. 5, nævnte og Forvaltningsinstituttet for Lokale Pengeinstitutter« til: » og andre sparevirksomheder end dem nævnt i § 361, stk. 1, nr. 5,«.
32. Efter § 372 a indsættes i kapitel 23:

»Øvrige bemyndigelsesbestemmelser

§ 372 b. Finanstilsynet kan fastsætte regler om fritagelse af de eksponeringer, som er omfattet af artikel 400, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringselskaber, fra forordningens regler om begrænsninger for store eksponeringer.«

33. I § 373, stk. 1, ændres »§ 64, stk. 5, jf. stk. 3, nr. 1 og 2« til: »§ 64, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 3 og 4« og efter »§ 248 b, stk. 1,« indsættes: »§ 313 b,«
34. I § 373, stk. 2, ændres »§ 64, stk. 8, 2. pkt.« til: »§ 64, stk. 5, 2. pkt.«

§ 2

I lov om kapitalmarkeder, jf. lov nr. 650 af 8. juni 2017, som ændret ved § 2 i lov nr. [L10] af [indsæt dato] foretages følgende ændringer:

1. I fodnoten til lovens titel indsættes efter »EU-Tidende 2014, nr. L173, side 1,«: »Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2365/2015/EU af 25. november 2015, nr. L337, side 1,«
2. I fodnoten til lovens titel ændres »og Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1011/2016/EU af 8. juni 2016, EU-Tidende 2016, nr. L 171, side 1« til: »Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1011/2016/EU af 8. juni 2016, EU-Tidende 2016, nr. L 171,

side 1, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2017/1129 af 14. juni 2017, EU-Tidende 2017, nr. 168, side 12«

3. I § 1, stk. 2, udgår »over 5 mio. euro« og 2. pkt., ophæves.
4. I § 11, stk. 1, indsættes som nyt nr. 1 og 2:
 - »1) Udbud af omsættelige værdipapirer under 1 mio. euro. Grænsen på 1 mio. euro beregnes over en periode på 12 måneder.
 - 2) Udbud af omsættelige værdipapirer under 8 mio. euro, hvis der ikke anmodes om et godkendelsescertifikat for udbuddet, jf. § [36] i bekendtgørelse om prospekter. Grænsen på 8 mio. euro beregnes over en periode på 12 måneder.«Nr. 1-8 bliver herefter nr. 3-10.
5. § 11, stk. 2, affattes således:
 - »Stk. 2. En udsteder, udbyder eller fysisk eller juridisk person, der anmoder om optagelse til handel, af omsættelige værdipapirer, der er nævnt i stk. 1, nr. 1, 2, 5, 7 og 10, kan dog udforme et prospekt i overensstemmelse med reglerne i dette kapitel og regler udstedt i medfør af § 12, stk. 3.«
6. Efter § 58 indsættes før afsnit V:
 - »Oplysningspligt for revisorer for operatører af et reguleret marked eller udbyder af en dataindberetningstjeneste.

§ 58 a. En ekstern revisor for en operatør af et reguleret marked eller en udbyder af en dataindberetningstjeneste skal straks meddele Finanstilsynet om ethvert forhold og enhver afgørelse vedrørende selskabet, som revisor bliver vidende om under udøvelsen af hvervet som revisor, og som kan

 - 1) udgøre en væsentlig overtrædelse af lovbestemmelser eller forskrifter, som fastsætter betingelserne for meddelelse af tilladelse eller som særlig vedrører operatøren af et reguleret marked eller udbyderen af en dataindberetningstjenestes virksomhed,
 - 2) påvirke operatøren af et reguleret marked eller udbyderen af en dataindberetningstjenestes fortsatte aktivitet, eller
 - 3) føre til nægtelse af at påtegne regnskabet eller til, at konklusionen modificeres.

Stk. 2. Meddelelsespligten omfatter tillige ethvert forhold og enhver afgørelse, omfattet af stk. 1 som den eksterne revisor bliver vidende om som revisor for et selskab, der har snævre forbindelser med operatøren af et reguleret marked eller udbyderen af en dataindberetningstjeneste.«
7. I § 105 indsættes efter »fastsætter regler om«: »generelle principper om investorbeskyttelse, oplysninger til kunder,«

8. I § 211, stk. 2, indsættes efter nr. 8 som nyt nummer:
»9) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2365/2015 af 25. november 2015 om gennemsigtighed af værdipapirfinansieringstransaktioner og vedrørende genanvendelse.«
9. § 244, stk. 1, ophæves.
Stk. 2-3 bliver herefter stk. 1-2.
10. Efter § 244 indsættes:
»§ 244 a. En digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.«
11. I § 247 indsættes efter »§58, stk. 1,«: »§ 58 a,«
12. Efter 253 a indsættes:
»§ 253 b. Medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, straffes med bøde overtrædelse af artikel 4, stk. 1, 4-6 og 9-10, og artikel 15, stk. 1 og 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordningen (EU) nr. 2365/2015 af 25. november 2015 om gennemsigtighed af værdipapirfinansieringstransaktioner og vedrørende genanvendelse.
Stk. 2. Medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, straffes med bøde eller fængsel i op til 4 måneder artikel 13, og 14 i Europa-Parlamentets og Rådets forordningen (EU) nr. 2365/2015 af 25. november 2015 om gennemsigtighed af værdipapirfinansieringstransaktioner og vedrørende genanvendelse.«

§ 3

I hvidvaskloven, jf. lov nr. 651 af 8. juni 2017, foretages følgende ændringer:

1. I § 1, stk. 1, nr. 7, ændres »Forsikringsmæglere« til: »Forsikringsformidlere«
2. I § 7, stk. 2, indsættes som 4. pkt.:
»Personen skal have et tilstrækkeligt godt omdømme og må ikke have udvist en adfærd, der giver grund til at antage, at personen ikke vil varetage stillingen på forsvarlig måde.«
3. I § 48 indsættes som stk. 6:
»Stk. 6. Finanstilsynet kan inddrage registreringen af en virksomhed eller en person efter stk. 1, hvis virksomheden eller personen gør sig skyldig i grove eller gentagne overtrædelser af denne lov.«
4. Efter § 51 indsættes:

»§ 51 a. Finanstilsynet kan påbyde en virksomhed omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1-8, 10, 11 og 19, at afsætte den person, der er udpeget i henhold til § 7, stk. 2, inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis personen ikke har tilstrækkeligt godt omdømme eller personens adfærd giver grund til at antage, at personen ikke vil varetage stillingen på forsvarlig måde.

Stk. 2. Påbud meddelt efter stk. 1 kan af virksomheden og den person, som påbuddet vedrører, forlanges indbragt for domstolene af Finanstilsynet. Anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet senest 4 uger efter, at påbuddet er meddelt den pågældende. Finanstilsynet indbringer sagen for domstolene inden 4 uger efter modtagelse af anmodning herom. Sagen anlægges i den borgerlige retsplejes former.«

§ 4

I lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, jf. lovbekendtgørelse nr. 1079 af 5. juni 2016, som ændret bl.a. ved § 2 i lov nr. 665 af 8. juni 2017, ved § 5 i lov nr. 666 af 8. juni 2017 og senest ved § 5 i [L10] af [dato] foretages følgende ændringer:

1. I § 3, stk. 3, indsættes efter » opfyldt«: », jf. dog stk. 4«
2. I § 3 indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:

»Stk. 4. Virksomheder, der udøver investeringsrådgivning, skal endvidere opfylde følgende betingelser for, at Finanstilsynet kan give tilladelse, jf. stk. 3:

 - 1) Ejere af en kvalificeret ejerandel, jf. § 5, stk. 3, i lov om finansiell virksomhed skal opfylde kriterierne i § 61 a, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed.
 - 2) Der må ikke foreligge snævre forbindelser, jf. § 5, stk. 1, nr. 19, i lov om finansiell virksomhed, mellem ansøgeren og andre virksomheder og personer, der vil kunne vanskeliggøre varetagelsen af Finanstilsynets opgaver.
 - 3) Lovgivningen i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået et samarbejde med på det finansielle område, vedrørende en virksomhed eller en person, ansøgeren har snævre forbindelser med, jf. § 5, stk. 1, nr. 19, i lov om finansiell virksomhed, må ikke kunne vanskeliggøre varetagelsen af Finanstilsynets opgaver.«

Stk. 3-5 bliver herefter stk. 4-6.
3. I § 4, stk. 1, indsættes efter »en finansiell rådgiver«: », en investeringsrådgiver«
4. I § 4 a stk. 2, indsættes efter nr. 2 som nyt nummer:

»3) Oplysninger om, hvorvidt boligkreditformidleren er bundet eller ej.«
5. I § 7 indsættes som stk. 5 og 6:

»Stk. 5. Erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om finansielle rådgiveres og investeringsrådgiveres dokumentation og opbevaring af dokumentation i forbindelse med investeringsrådgivning.

Stk. 6. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om de foranstaltninger, som en finansiel rådgiver, en investeringsrådgiver og en boligkreditformidler skal træffe for at have effektive procedurer for udvikling og distribution af produkter og tjenester.«

6. I § 11, stk. 6, ændres »den finansielle rådgiver eller boligkreditformidleren« til: »virksomheden«
7. Efter § 14 indsættes:
»§ 14 a. § 62, stk. 1 og 4, i lov om finansiel virksomhed finder tilsvarende anvendelse på investeringsrådgivere.«
8. I § 15, stk. 1, indsættes efter »en finansiel rådgivers«: », en investeringsrådgivers«
9. I § 18, stk. 1, 1. pkt. indsættes efter »den finansielle rådgivers«: », en investeringsrådgivers«
10. § 23, stk. 3, ophæves.
11. § 24 affattes således:
»§ 23 En digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.«

§ 5

I lov om investeringsforeninger m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 1051 af 25. august 2015, som ændret bl.a. ved § 2 i lov nr. 1563 af 15. december 2015 og senest ved § 3 i [L10] af [dato] foretages følgende ændringer:

1. I § 110, stk. 1, nr. 4 ændres »måneder eller« til »måneder,«
2. I § 110, stk. 1, nr. 5 ændres »loven.« til »loven, eller«
3. I § 110, stk. 1 indsættes som nr. 6:
»6) ikke overholder lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme.«
4. § 185, stk. 3, ophæves.
5. § 186 affattes således:
»§ 186. En digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.«

§ 6

I lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 1074 af 6. juli 2016, som ændret bl.a. ved § 9 i lov nr. 262 af 16. marts 2016, § 4 i lov nr. 1549 af 13. december 2016 og senest ved § 5 i lov nr. 665 af 8. juni 2017 foretages følgende ændringer:

1. I § 3, stk. 1, indsættes efter nr. 11 som nye numre:
»11 a) AIF-VK: En alternativ investeringsfond, jf. nr. 1, stiftet i medfør af afsnit VIII, som en forening med en eller flere investorer, hvis vedtægter angiver, at foreningen er en alternativ investeringsfond med variabel kapital, og som har udpeget en forvalter, der har tilladelse til at administrere alternative investeringsfonde, som har ansvaret for at forvalte AIF-VK'en. (Alternativ investeringsfond med variabel kapital)
11 b) Alternativ værdipapirfond: En alternativ investeringsfond, jf. nr. 1, som er etableret af en forvalter af alternative investeringsfonde, der har tilladelse til at administrere alternative investeringsfonde, og hvis fondsbestemmelser angiver, at fonden er en alternativ værdipapirfond.«
2. I § 17, nr. 7, udgår »eller«
3. I § 17 indsættes efter nr. 7 som nyt nr.:
»8) ikke overholder lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme, eller«
Nr. 8 bliver herefter nr. 9.
4. I overskriften til afsnit VIII før kapitel 23 indsættes efter »kapitalforeninger«: », AIF-VK'er og alternative værdipapirfonde«
5. I § 133, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »En kapitalforening«: » eller en AIF-VK«
6. I § 133, stk. 2, indsættes efter »kapitalforeningens«: »eller AIF-VK'ens« og efter »kapitalforeningen«: »eller AIF-VK'en«
7. I § 133 indsættes som stk. 3:
»Stk. 3. En alternativ værdipapirfond kan alene etableres af en forvalter af alternative investeringsfonde, der har tilladelse til at administrere alternative investeringsfonde.«
8. § 134, stk. 1 og 2, affattes således:
»§ 134. En kapitalforening eller en AIF-VK skal have en foreningskapital, der kan variere efter de vilkår, som er fastsat i vedtægterne. En alternativ værdipapirfond skal have en fondskapital, der kan variere efter de vilkår, som er fastsat i den alternative værdipapirfonds fondsbestemmelser. Enhver, der ejer en andel i en afdeling i en kapitalforening, en AIF-VK eller en alternativ værdipapirfond, er investor i kapitalforeningen, AIF-VK'en eller den alternative værdipapirfond og afdelingen.

Stk. 2. Kapitalforeninger, AIF-VK'er og alternative værdipapirfonde skal organiseres med en eller flere afdelinger hver baseret på en bestemt del af aktiverne efter vedtægternes eller fondsbestemmelsernes bestemmelser herom. Bestyrelsen for en kapitalforening eller en AIF-VK kan etablere nye afdelinger og foretage hermed forbundne vedtægtsændringer, medmindre andet fremgår af vedtægterne. Bestyrelsen for en alternativ værdipapirfonds forvalter af alternative investeringsfonde kan etablere nye afdelinger, medmindre andet fremgår af fondsbestemmelserne.«

9. I § 134, stk. 3, 2. pkt., indsættes efter »kapitalforening«: », en AIF-VK eller i en alternativ værdipapirfond«
10. I § 134, stk. 4, indsættes efter »vedtægternes«: »eller fondsbestemmelsernes«
11. I § 134, stk. 5, 1. pkt., indsættes efter »kapitalforeningens«: », AIF-VK'ens, en alternativ værdipapirfonds«
12. § 134, stk. 6 og 7, affattes således:
»Stk. 6. Alle investorer i en kapitalforening, en AIF-VK eller en alternativ værdipapirfond skal have de samme rettigheder, for så vidt angår forhold, som vedrører alle investorerne i kapitalforeningen, AIF-VK'en eller den alternative værdipapirfond. Alle investorer i en afdeling skal have de samme rettigheder, for så vidt angår forhold, som alene vedrører investorerne i afdelingen. Bestemmelserne i 1. og 2. pkt. kan fraviges som følge af etablering af andelsklasser, udstedelse af andele uden ret til udbytte og fastsættelse af regler om stemmeretsbegrænsning, idet enhver investor i en kapitalforening eller en AIF-VK dog mindst skal have én stemme.
Stk. 7. Det skal fremgå af en kapitalforenings eller en AIF-VK's vedtægter eller af en alternativ værdipapirfonds fondsbestemmelser, efter hvilke regnskabsregler kapitalforeningen, AIF-VK'en eller den alternative værdipapirfond vil aflægge årsrapport.«
13. § 135 affattes således:
»§ 135. En kapitalforening har eneret og er pligtig til i deres navn at benytte begrebet kapitalforening.
Stk. 2. En AIF-VK har eneret og er pligtig til i deres navn at benytte begrebet AIF-VK eller alternativ investeringsfond med variabel kapital.
Stk. 3. En alternativ værdipapirfond har eneret og er pligtig til i deres navn at benytte begrebet alternativ værdipapirfond.
Stk. 4. En kapitalforenings, AIF-VK's eller alternativ værdipapirfonds forvalter udgør foreningens eller fondens daglige ledelse.«
14. § 136, stk. 1, affattes således:

»§ 136. Når en kapitalforening eller en AIF-VK er stiftet eller en alternativ værdipapirfond etableret, skal forvalteren foretage anmeldelse til Erhvervsstyrelsen. Anmeldelsen af en kapitalforening eller en AIF-VK skal vedlægges et eksemplar af kapitalforeningens eller AIF-VK's stiftelsesdokument og vedtægter. Anmeldelsen af en alternativ værdipapirfond skal vedlægges dokumentation for den alternative værdipapirfonds etablering og den alternative værdipapirfonds fondsbestemmelser.«

15. I § 136, stk. 2, 1. pkt. indsættes efter »kapitalforening«: », AIF-VK eller alternativ værdipapirfond« og i 2. pkt. ændres »Kapitalforeningen« til: »En kapitalforening eller en AIF-VK«
16. I § 136, stk. 3, 1. pkt. indsættes efter »en kapitalforening«: », AIF-VK eller en alternativ værdipapirfond« og i 2. pkt. indsættes efter »kapitalforeningen«: », AIF-VK'en eller den alternative værdipapirfond«
17. § 136, stk. 4, og 5, affattes således:
»Stk. 4. Når en kapitalforening eller en AIF-VK har ændret sine vedtægter eller en alternativ værdipapirfond har fået ændret sine fondsbestemmelser, skal kapitalforeningens, AIF-VK's eller den alternative værdipapirfonds forvalter anmelde ændringerne til Erhvervsstyrelsen, der foretager de nødvendige registreringer.
Stk. 5. Kapitel 2, § 366, § 367, stk. 1 og 4, og § 371 i selskabsloven finder med de fornødne tilpasninger anvendelse på kapitalforeninger, AIF-VK'er eller alternative værdipapirfonde. Uanset bestemmelsen i § 9, stk. 1, i selskabsloven skal anmeldelse af vedtægtsændringer, eller ændringer i fondsbestemmelser være modtaget i Erhvervsstyrelsen, senest 4 uger efter at beslutningen om ændringen er truffet.«
18. I § 136, stk. 6, indsættes to steder efter »kapitalforeninger«: », AIF-VK'er eller alternative værdipapirfonde«
19. I § 137, stk. 1, ændres »Når vedtægterne i en kapitalforening « til: »Når vedtægterne eller fondsbestemmelserne i en kapitalforening, en AIF-VK eller en alternativ værdipapirfond«
20. I § 137 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:
»Stk. 2. Er der tale om en alternativ værdipapirfond, er det bestyrelsen for den alternative værdipapirfonds forvalter, der træffer beslutninger som nævnt i stk. 1.«
Stk. 2-4 bliver herefter stk. 3-5.
21. I § 138 indsættes efter »En kapitalforening«: », AIF-VK eller en alternativ værdipapirfond«
22. I § 139, stk. 1, indsættes efter »en kapitalforening«: »eller en AIF-VK« og efter »kapitalforeningen«: »eller AIF-VK'en«

23. § 139, stk. 2, affattes således:
»Stk. 2. Har en kapitalforening eller en AIF-VK udpeget en forvalter af alternative investeringsfonde med hjemsted (hovedkontor) i et andet land, skal kapitalforeningen eller AIF-VK'en indgå aftale med en repræsentant om repræsentation af kapitalforeningen eller AIF-VK'en her i landet. Kapitalforeningen eller AIF-VK'en har hjemsted der, hvor repræsentanten har hjemsted (hovedkontor), og hovedkontor der, hvor forvalteren har hovedkontor.«
24. § 140, affattes således:
»§ 140. Beslutning om likvidation af en afdeling i en kapitalforening eller en AIF-VK træffes af generalforsamlingen. Beslutning om likvidation af en afdeling i en alternativ værdipapirfond træffes af bestyrelsen for den alternative værdipapirfonds forvalter.
Stk. 2. En beslutning om likvidation skal indeholde en bestemmelse om, hvem der skal være likvidator. Likvidator træder i bestyrelsens og forvalterens sted.
Stk. 3. Likvidator kan til enhver tid afsættes af kapitalforeningens eller AIF-VK'ens generalforsamling eller af bestyrelsen for den alternative værdipapirfonds forvalter.«
25. I § 141, stk. 5, ændres »generalforsamlingen« til: »kapitalforeningens eller AIF-VK'ens generalforsamling eller af bestyrelsen for den alternative værdipapirfonds forvalter«
26. § 141, stk. 6, affattes således:
»Stk. 6. En kapitalforening, en AIF-VK eller en alternativ værdipapirfond anses for afviklet, når likvidation af kapitalforeningens eller fondens eneste eller sidste afdeling er gennemført. Når en kapitalforening, en AIF-VK eller en alternativ værdipapirfond er afviklet i henhold til 1. pkt., skal likvidator anmelde afviklingen til Erhvervsstyrelsen. Anmeldelsen skal vedlægges det af generalforsamlingen eller af bestyrelsen for den alternative værdipapirfonds forvalter godkendte likvidationsregnskab og en erklæring afgivet af likvidator, hvoraf det fremgår, at likvidationen er gennemført i overensstemmelse med bestemmelserne om likvidation i denne lov.«
27. Overskriften før § 142 affattes således:
»Afvikling af kapitalforeninger, AIF-VK'er, alternative værdipapirfonde og afdelinger uden investorer«.
28. § 142 affattes således:
»§ 142. Har en kapitalforening, AIF-VK, en alternativ værdipapirfond eller en afdeling aldrig haft investorer, kan bestyrelsen træffe beslutning om afvikling af foreningen, fonden eller afdelingen.
Stk. 2. Når en kapitalforening, en AIF-VK, en alternativ værdipapirfond eller en afdeling er afviklet i henhold til stk. 1, skal foreningens forvalter eller af bestyrelsen for den alternative værdipapirfonds forvalter anmelde afviklingen til Erhvervsstyrelsen.«

29. I § 143, stk. 1, indsættes efter »en kapitalforening«: »eller en AIF-VK«, og efter »stk. 2.«: » Beslutning om afvikling af en andelsklasse i en alternativ værdipapirfond træffes af bestyrelsen for fondens forvalter.«
30. I § 143, stk. 2, indsættes efter »bestyrelsen«: »for foreningen eller forvalteren for den alternative værdipapirfond«
31. I § 144 indsættes efter »kapitalforeninger«: », AIF-VK'er, alternative værdipapirfonde«
32. I § 145, stk. 1 ændres »kapitalselskabets« til: »kapitalforeningens, AIF-VK'ens eller den alternative værdipapirfonds«
33. § 145, stk. 1, ændres »på kapitalforeningens hjemsted om at opløse en kapitalforening, hvis kapitalforeningen, « til: »på kapitalforeningens, AIF-VK'ens eller den alternative værdipapirfonds hjemsted om at opløse en kapitalforening, en AIF-VK eller en alternativ værdipapirfond, hvis foreningen eller fonden«
34. I § 145, stk. 2, indsættes efter »kapitalforeningen«: », AIF-VK'en eller den alternative værdipapirfond«
35. I § 145, stk. 3, indsættes efter » en kapitalforening«: », en AIF-VK eller en alternativ værdipapirfond«
36. I § 145, stk. 4, indsættes efter »Kapitalforeningen«: », AIF-VK'en eller den alternative værdipapirfond«
37. I § 145, stk. 5 og stk. 6, indsættes efter »kapitalforeningens«: », AIF-VK'ens eller den alternative værdipapirfonds«
38. § 145, stk. 7, affattes således:
»Stk. 7. I perioden fra kapitalforeningens, AIF-VK'ens eller den alternative værdipapirfonds oversendelse til skifteretten og til der er udpeget en likvidator, må bestyrelsen i kapitalforeningen eller AIF-VK'en alene foretage dispositioner, der er nødvendige, og som kan gennemføres uden skade for kapitalforeningen eller AIF-VK'en og deres kreditorer. Dispositioner som nævnt i 1. pkt. må i en alternativ værdipapirfond træffes af bestyrelsen for den alternative værdipapirfonds forvalter.«
39. I § 145, stk. 8, indsættes tre steder efter »kapitalforeningens«: », AIF-VK'ens eller den alternative værdipapirfonds«

40. I § 145, stk. 9, indsættes efter »medlemmer af kapitalforeningens«: »eller AIF-VK'ens«, og efter »ledelsen i kapitalforeningens«: », AIF-VK'ens eller den alternative investeringsfonds«
41. § 146, stk. 1 og 2, affattes således:
»§ 146. En kapitalforening, en AIF-VK eller en alternativ værdipapirfond kan fusionere med en anden kapitalforening, en AIF-VK eller en alternativ værdipapirfond. En afdeling i en kapitalforening, en AIF-VK eller en alternativ værdipapirfond kan fusionere med en anden afdeling i en kapitalforening, en AIF-VK eller en alternativ værdipapirfond. Forud for fusionen skal de fusionerende enheder offentliggøre en fusionsplan.
Stk. 2. En fusion af kapitalforeninger, AIF-VK'er eller alternative værdipapirfonde gennemføres, ved at den ophørende kapitalforening, AIF-VK eller alternativ værdipapirfond overdrager sine afdelinger til den fortsættende kapitalforening, AIF-VK eller alternativ værdipapirfond.«
42. I § 147, stk. 1, indsættes som 2. pkt.: »For en alternativ investeringsfond træffes beslutningen af forvalterens bestyrelse.«
43. § 148, stk. 1, affattes således:
»§ 148. En kapitalforening, en AIF-VK eller en alternativ værdipapirfond, som ophører ved fusion, anses for afviklet, når kapitalforeningen, AIF-VK'en eller den alternative værdipapirfond har overdraget sine afdelinger til den fortsættende enhed og investorerne i den ophørende enhed har fået ombyttet deres andele med andele i den fortsættende enhed.«
44. § 148, stk. 3, affattes således:
»Stk. 3. En kapitalforening, en AIF-VK eller en alternativ værdipapirfond anses for afviklet, når foreningens eller fondens eneste eller sidste afdeling er fusioneret med en afdeling fra en anden kapitalforening, AIF-VK eller en alternativ værdipapirfond og denne afdeling er den fortsættende enhed.«
45. I § 148, stk. 4, indsættes efter » en kapitalforening«: », en AIF-VK eller en alternativ værdipapirfond« og efter »skal kapitalforeningens«: », AIF-VK'ens eller den alternative investeringsfonds«
46. I § 149, stk. 1, indsættes efter » i en kapitalforening«: », en AIF-VK eller en alternativ værdipapirfond« og efter » skal kapitalforeningens«: », AIF-VK'en eller den alternative værdipapirfond«
47. § 150, stk. 1, affattes således:
»§ 150. Beslutning om spaltning af en afdeling i en kapitalforening eller en AIF-VK træffes af afdelingens investorer på generalforsamlingen. Beslutning om spaltning af en afdeling i en alternativ værdipapirfond træffes af bestyrelsen for fondens forvalter.«

48. I § 150, stk. 2, indsættes efter »af bestyrelsen«: »for kapitalforeningen eller AIF-VK'en eller af forvalteren af den alternative værdipapirfond«
49. § 152, stk. 2, affattes således:
»Stk. 2. En kapitalforening, en AIF-VK eller en alternativ værdipapirfond anses for afviklet, når kapitalforeningens, AIF-VK'ens eller den alternative værdipapirfonds eneste eller sidste afdeling ved en spaltning har overdraget alle afdelingens aktiver og forpligtelser til afdelinger i en eller flere andre enheder.«
50. I § 152, stk. 3, indsættes efter »en kapitalforening«: », en AIF-VK eller en alternativ værdipapirfond« og efter »skal kapitalforeningens«: », AIF-VK'ens eller den alternative investeringsfonds«
51. I § 153, stk. 1, indsættes efter » i en kapitalforening«: », en AIF-VK eller en alternativ værdipapirfond« og efter »en anden kapitalforening«: », AIF-VK eller alternativ værdipapirfond«
52. I § 153, stk. 2, indsættes efter »kapitalforening«: », AIF-VK eller alternative værdipapirfond«
53. § 154 affattes således:
»§ 154. Beslutning om overflytning af en afdeling træffes i den kapitalforening eller AIF-VK, hvor afdelingen overflyttes fra, af afdelingens investorer på generalforsamlingen. Beslutning om overflytning af en afdeling i en alternativ værdipapirfond, træffes af bestyrelsen for forvalteren af den fond, som afdelingen kommer fra.
Stk. 2. Beslutning om overflytning af en afdeling træffes i den kapitalforening, AIF-VK eller alternative værdipapirfond, hvor afdelingen overflyttes til, af bestyrelsen for kapitalforeningen eller AIF-VK'en eller af forvalteren af en alternativ værdipapirfond.
Stk. 3. En kapitalforening, AIF-VK eller alternativ værdipapirfond anses for afviklet, når kapitalforeningens, AIF-VK'ens eller den alternative værdipapirfonds eneste eller sidste afdeling er overflyttet til en anden kapitalforening, AIF-VK eller alternativ værdipapirfond.
Stk. 4. Når en kapitalforening, AIF-VK eller alternativ værdipapirfond er afviklet i henhold til stk. 3, skal kapitalforeningens, AIF-VK'ens eller værdipapirfondens forvalter anmelde afviklingen til Erhvervsstyrelsen.«
54. § 185, stk. 3, ophæves.
55. § 186 affattes således:
»§ 186. En digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.«

§ 7

I lov om forsikringsformidling, jf. lov nr. [L8] af [dato] foretages følgende ændringer:

1. I § 29, stk. 1, nr. 6 ændres »§ 9, stk. 1, nr. 3, eller« til »§ 9, stk. 1, nr. 3,«
2. I § 29, stk. 1, nr. 7 ændres »forsikringsdistribution.« til »forsikringsdistribution, eller«
3. I § 29, stk. 1, indsættes som nyt nr.:
»8) ikke overholder lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme.«

§ 8

I lov om betalingskonti, jf. lov nr. 375 af 27. april 2016, som ændret bl.a. ved § 49 i lov nr. 426 af 3. maj 2017, ved § 156 i lov nr. 652 af 8. juni 2017 og senest ved [L10] af [dato], foretages følgende ændringer:

1. § 22, stk. 3, ophæves
2. § 23 affattes således:
»§ 23. En digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.«

§ 9

I lov om statsligt kapitalindskud i kreditinstitutter, jf. lovbekendtgørelse nr. 876 af 15. september 2009, som senest ændret ved § 52 i lov nr. 1231 af 18. december 2012, om ændring af forskellige lovbestemmelser om obligatorisk digital kommunikation m.v., foretages følgende ændringer:

1. § 13 a, stk. 3, ophæves.
2. § 13 b affattes således:
»§ 13 b. En digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.«

§ 10

I lov om tilsyn med firmapensionskasser, jf. lovbekendtgørelse nr. 953 af 14. august 2015, som senest ændret ved § 9 i lov nr. 665 af 8. juni 2017, foretages følgende ændringer:

1. § 9 d, stk. 3, ophæves.
2. § 9 e affattes således:
»§ 9 e. En digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.«

§ 11

I lov om realkreditlån og realkreditobligationer mv., jf. lovbekendtgørelse nr. 959 af 21. august 2015, som senest ændret ved § 10 i [L10] af [dato] foretages følgende ændringer:

1. § 36 a, stk. 3, ophæves.
2. § 36 b affattes således:
»§ 36 b. En digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.«

§ 12

I lov om indskyder og investorgarantiordning, jf. lovbekendtgørelse nr. 917 af 8. juni 2015, som ændret bl.a. ved § 7 i lov nr. 1563 af 15. december 2015, ved § 16 i lov nr. 665 af 8. juni 2017 og senest ved § 3 i lov nr. 666 af 8. juni 2017, foretages følgende ændringer:

1. § 22 b, stk. 3, ophæves.
2. § 22 c affattes således:
»§ 22 c. En digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.«

§ 13

I lov om betalinger, jf. lov nr. 652 af 8. juni 2017, som senest ændret ved § 8 i [L10] af [dato], foretages følgende ændringer:

1. § 149, stk. 3, ophæves.
2. § 150 affattes således:
»§ 150. En digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.«

§ 14

I lov om et skibsfinansieringsinstitut, jf. lovbekendtgørelse nr. 851 af 25. juni 2014, som ændret ved § 8 i lov nr. 665 af 8. juni 2017, foretages følgende ændringer:

1. § 5 a, stk. 3, ophæves.
2. § 5 b affattes således:
»§ 5 b. En digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.«

§ 15

I lov om ejendomskreditselskaber, jf. lovbekendtgørelse nr. 1023 af 30. august 2017, som ændret ved § 6 i [L10] af [dato] foretages følgende ændringer:

1. § 20, stk. 3, ophæves.
2. § 20 a affattes således:
»§ 20 a. En digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.«

§ 16

I lov om arbejdsmarkedets tillægspension, jf. lovbekendtgørelse nr. 1110 af 10. oktober 2014, som senest ændret ved § 12 i [L10] af [dato], foretages følgende ændringer:

1. § 27 h, stk. 3, ophæves.
2. § 27 i affattes således:
»§ 27 i. En digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.«

§ 17

I lov om Lønmodtagernes dyrtidsfond, jf. lovbekendtgørelse nr. 1109 af 9. oktober 2014, som senest ændret ved § 11 i [L10] af [dato], foretages følgende ændringer:

1. § 10 h, stk. 3, ophæves.
2. § 10 i affattes således:
»§ 10 i. En digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.«

§ 18

I arbejdsskadesikringsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 216 af 27. februar 2017, som ændret ved § 6 i lov nr. 285 af 29. marts 2017, foretages følgende ændringer:

1. § 76 c, stk. 3, ophæves.
2. § 76 d affattes således:
»§ 76 d. En digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.«

§ 19

I lov om ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med forsikring, pension og lignende finansielle ydelser, jf. lovbekendtgørelse nr. 950 af 14. august 2015, foretages følgende ændringer:

1. § 18 c, stk. 3, ophæves.
2. § 18 d affattes således:
»§ 18 d. En digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.«

§ 20

I lov om en garantifond for skadesforsikringselskaber, jf. lovbekendtgørelse nr. 1050 af 8. september 2017, som ændret i [L?] af [dato], foretages følgende ændringer:

1. § 15 a, stk. 3, ophæves.
2. § 15 b affattes således:
»§ 15 b. En digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.«

§ 21

I lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. lov nr. 333 af 31. marts 2015, som ændret ved § 5 i lov nr. 1563 af 15. december 2015, ved § 18 i lov nr. 665 af 8. juni 2017 og senest ved § 2 i lov nr. 666 af 8. juni 2017, foretages følgende ændring:

1. I § 13 indsættes som stk. 3:
»Stk. 3. Gældsforpligtelser omfattet af denne bestemmelse betales umiddelbart efter øvrige fordringer i medfør af konkurslovens § 98, men er foranstillet relevante kapitalinstrumenter, hvis de opfylder følgende krav:
 - 1) De skal have en oprindelig kontraktmæssig løbetid på mindst 1 år.
 - 2) De er ikke derivater og har ingen indbyggede afledte finansielle instrumenter.
 - 3) Aftalegrundlaget og i givet fald prospektet for udstedelsen henviser udtrykkeligt til placeringen i prioritetsordenen ved konkurs.«

2. Efter § 14 indsættes inden overskriften før § 15:
»§ 14 a. Indledes der rekonstruktionsbehandling eller konkursbehandling mod virksomheder eller enheder, der er eller har været under restrukturering eller afvikling af Finansiell Stabilitet, finder konkurslovens regler om omstødelse ikke anvendelse på afviklingsforanstaltninger, som er foretaget af Finansiell Stabilitet.«

§ 22

- Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2018, jf. dog stk. 2.
Stk. 2. § 2, nr. 2-5 træder i kraft den 21. juli 2018.
Stk. 3. § 21, nr. 1, finder anvendelse for gældsforpligtelser, der er udstedt efter den 1. januar 2018.

§ 23

- Stk. 1. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, jf. dog stk. 2 og 3.
Stk. 2. § 1, nr. 1-12 og 14-25, §§ 2-6, 8 og 12-15 kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger.
Stk. 3. §§ 1, nr. 1-11 og 14-25, §§ 2-8, 10-15, 19 og 20 kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. Lovforslagets hovedpunkter
 - 2.1. Styrket indsats mod hvidvask m.v. i den finansielle sektor
 - 2.1.1. Gældende ret
 - 2.1.2. Erhvervsministeriets overvejsler
 - 2.1.3. Lovforslagets indhold
 - 2.2. Gennemførelse af regler for ejere af kvalificerede andele i et investeringsrådgivningselskab
 - 2.2.1. Gældende ret
 - 2.2.2. Erhvervsministeriets overvejsler
 - 2.2.3. Lovforslagets indhold
 - 2.3. Ændring af grænsen for prospektpligt
 - 2.3.1. Gældende ret
 - 2.3.2. Erhvervsministeriets overvejsler
 - 2.3.3. Lovforslagets indhold
 - 2.4. Digital kommunikation i den finansielle lovgivning
 - 2.4.1. Gældende ret
 - 2.4.2. Erhvervsministeriets overvejsler
 - 2.4.3. Lovforslagets indhold
 - 2.5. Meddelelsespligt for ekstern revisor for en operatør af et reguleret marked eller en udbyder af en dataindberetningstjeneste
 - 2.5.1. Gældende ret
 - 2.5.2. Erhvervsministeriets overvejsler
 - 2.5.3. Lovforslagets indhold
 - 2.6. Regler om provisionsbetalinger m.v. fra tredjepater for tredjelandsselskaber, der udøver tjenesteydelser med værdipapirhandel her i landet
 - 2.6.1. Gældende ret
 - 2.6.2. Erhvervsministeriets overvejsler
 - 2.6.3. Lovforslagets indhold
 - 2.7. Ændring som følge af SFTR
 - 2.7.1. Gældende ret
 - 2.7.2. Erhvervsministeriets overvejsler
 - 2.7.3. Lovforslagets indhold
 - 2.8. Lov om alternative investeringsfonde m.v.
 - 2.8.1. Gældende ret

- 2.8.2. Erhvervsministeriets overvejelser
- 2.8.3. Lovforslagets indhold
- 2.9. Finansieringsinstitutters etablering af filialer i EU eller lande som EU har aftaler med på det finansielle område
 - 2.9.1. Gældende ret
 - 2.9.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.9.3. Lovforslagets indhold
- 2.10. Et nødlidende eller forventeligt nødlidende pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskaber I
 - 2.10.1. Gældende ret
 - 2.10.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.10.3. Lovforslagets indhold
- 2.11. Konkurslovens regler om omstødelse finder ikke anvendelse på afviklingsforanstaltninger foretaget af Finansiell Stabilitet.
 - 2.11.1. Gældende ret
 - 2.11.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.11.3. Lovforslagets indhold
- 2.12. Ny kategori af gældsforpligtigelser
 - 2.12.1. Gældende ret
 - 2.12.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.12.3. Lovforslagets indhold
- 2.13. Øvrige ændringer af den finansielle regulering
 - 2.13.1. Oplysninger om hvorvidt boligkreditformidleren er bundet eller ej
 - 2.13.1.1. Gældende ret
 - 2.13.1.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.13.1.3. Lovforslagets indhold
 - 2.13.2. Selskabsretlige regler for spare- og andelskasser
 - 2.13.2.1. Gældende ret
 - 2.13.2.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.13.2.3. Lovforslagets indhold
 - 2.13.3. Forvaltningsinstituttet for Lokale Pengeinstitutter
 - 2.13.3.1. Gældende ret
 - 2.13.3.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.13.3.3. Lovforslagets indhold
 - 2.13.4. Krav om samtykke ved videregivelse af fortrolige oplysninger til clearinginstitutioner m.v.
 - 2.13.4.1. Gældende ret
 - 2.13.4.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.13.4.3. Lovforslagets indhold
 - 2.13.5. Bemyndigelse til Finanstilsynet til at fritage visse eksponeringer fra forordningens regler om begrænsninger for store eksponeringer

- 2.13.5.1. Gældende ret
- 2.13.5.2. Erhvervsministeriets overvejelser
- 2.13.5.3. Lovforslagets indhold
- 2.13.6. Regulering af strukturerede indlån
 - 2.13.6.1. Gældende ret
 - 2.13.6.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.13.6.3. Lovforslagets indhold
- 3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige
- 4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet
- 5. Administrative konsekvenser for borgerne
- 6. Miljømæssige konsekvenser
- 7. Forholdet til EU-retten
- 8. Høring
- 9. Sammenfattende skema

1 Indledning

Med lovforslaget gennemføres dele af den politiske aftale om styrket indsats mod hvidvask m.v. i den finansielle sektor fra den 21. juni 2017, som har til formål at styrke de finansielle virksomheders fokus på efterlevelsen af reglerne på hvidvaskområdet. Med lovforslaget skærpes ansvaret over for ledelserne i danske pengeinstitutter for at sikre og tilskynde til, at der er den nødvendige fokus på området. Skærpelsen består bl.a. i at stille krav til den hvidvaskansvarliges omdømme og adfærd, og ved at give Finanstilsynet bedre mulighed for at gribe ind over for ledelsesmedlemmer og hvidvaskansvarlige, der ikke lever op til deres ansvar. Lovforslaget indebærer desuden, at Finanstilsynet ved særligt grove overtrædelser får mulighed for at inddrage en virksomheds tilladelse.

Endvidere indeholder lovforslaget enkelte forslag, der har til formål at gennemføre dele af MiFID II (Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter), vedrørende betingelser, som en investeringsrådgiver skal opfylde. Betingelserne består bl.a. i at ejere af kvalificerede ejerandele i virksomheder, der yder investeringsrådgivning skal leve op til krav, der skal sikre en fornuftig og forsvarlig forvaltning af virksomheden. Lovforslaget indeholder endvidere forslag til den eksterne revisors meddelelsespligt til Finanstilsynet. Pligten omfatter situationer, hvor den eksterne revisor for en operatør af et reguleret marked eller en udbyder af en dataindberetningstjeneste, opdager forhold, som kan påvirke selskabets fremtidige aktivitet. Den eksterne revisor skal straks meddele dette til Finanstilsynet. Revisors meddelelsespligt medvirker til at sikre et effektivt tilsyn og bidrager til at opretholde den finansielle stabilitet i markedet. Yderligere indeholder lovforslaget regler om strukturerede indlån. Reglerne har til formål at sikre, at de omhandlede regler finder samme anvendelse på strukturerede indlån som på andre strukturerede produkter og den måde sikre en ensartet investorbekyttelse på såvel produktniveau som på EU-plan.

Yderligere sikres der med lovforslaget en lettelse af de administrative byrder, som erhvervslivet er underlagt i forbindelse med udbud af omsættelige værdipapirer. Der foreslås indført en ændring i lov

nr. 650 af 8. juni 2017 om kapitalmarkeder (lov om kapitalmarkeder) af den nuværende grænse for, hvornår et prospekt skal godkendes af Finanstilsynet (prospektgrænse), på 5 mio. euro til en ny grænse, der som udgangspunkt er 8 mio. euro.

Ligeledes gennemfører lovforslaget ændringer i lov om kapitalmarkeder, der er nødvendige som følge af SFTR (Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2015/2365 af 25. november 2015 om gennemsigtighed af værdipapirfinansieringstransaktioner og vedrørende genanvendelse). Reguleringen i SFTR har til formål at øge gennemsigtigheden vedrørende genanvendelse af sikkerhedsstillelse. Hidtil har den komplekse og uigennemsigtige karakter af værdipapirfinansieringstransaktioner, i form af bl.a. genkøbsstransaktioner, udlån eller indlån af værdipapirer eller råvarer eller buy/sell-back-forretning, gjort det vanskeligt at identificere modparter og overvåge risikokoncentrationen, hvilket også har medført opbygning af overdreven gearing i det finansielle system. Forordningen fastsætter bindende gennemsigtighedskrav og indberetningskrav vedrørende værdipapirfinansieringstransaktioner.

Med lovforslaget foreslås det endvidere at indføre to nye former for alternative investeringsfonde (AIF), henholdsvis en alternativ investeringsfond med variabel kapital (AIF-VK) og en alternativ værdipapirfond. Ved at indføre disse retlige former for AIF'er forbedres danske udbyderes muligheder for at tiltrække kapital til investeringer, der kan bidrage til vækst og øget beskæftigelse i Danmark og de øvrige EU-medlemslande.

Den finansielle regulering indeholder regler om, hvornår et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I anses for nødlidende eller forventeligt nødlidende. At et institut er nødlidende eller forventeligt nødlidende er den første betingelse for, at instituttet kan tages under afvikling af Finansiell Stabilitet. I dag anses et institut for nødlidende eller forventeligt nødlidende, hvis instituttet ikke opfylder kravene til at få en tilladelse. Med lovforslaget vil et institut også blive anset for at være nødlidende eller forventeligt nødlidende i tilfælde, hvor instituttet gør sig skyldig i gentagne eller grove overtrædelser af den finansielle lovgivning, da Finanstilsynet i sådanne tilfælde kan inddrage instituttets tilladelse. For at sikre en effektiv krisehåndtering af et nødlidende eller forventeligt nødlidende institut sikres der endvidere med lovforslaget, at afviklingsforanstaltninger foretaget af Finansiell Stabilitet ikke efterfølgende kan omstødes efter konkurslovens regler, hvis et institut, efter det har været under afvikling i Finansiell Stabilitet, tages under rekonstruktionsbehandling eller konkursbehandling.

Endvidere gennemfører lovforslaget artikel 1 i ændringsdirektivet til BRRD (Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 201X/XXX/EU af xxx) for så vidt angår usikrede gældsinstrumenters prioritetsrækkefølge ved insolvens, der blandt andet har til hensigt at sikre en mere effektiv håndtering af nødlidende kreditinstitutter mv., ved at sikre tilstrækkelig tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet. Med lovforslaget indføres en ny kreditorklasse, der betales umiddelbart efter øvrige fordringer efter § 98 i konkursloven. Ændringen vil skabe yderligere klarhed over, i hvilken rækkefølge kreditorer bærer tab ved en restrukturering, afvikling eller konkurs, og samtidig medvirke til at sænke risikoen for, at øvrige kreditorer lider tab ved restrukturering, afvikling eller konkurs i et institut.

Herudover gennemfører lovforslaget bestemmelser i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber (CRD IV) om, hvilke oplysninger et finansieringsinstitut, som er datterselskab af et pengeinstitut eller realkreditinstitut eller som er et fællesejet selskab af flere pengeinstitutter eller af flere realkreditinstitutter skal sende til Finanstilsynet, når instituttet etablerer en filial i et andet medlemsland inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. Reglen understøtter Finanstilsynets direktivfastsatte forpligtelse til at udveksle oplysninger med andre tilsynsmyndigheder. Udveksling af disse oplysninger sikrer, at Finanstilsynet og medlemslandene i EU er notificeret om alle aktiviteter, som pengeinstitutter, realkreditinstitutter og disses datterselskaber udøver af finansielle aktiviteter i de forskellige lande inden for EU. Endvidere gennemføres bestemmelser om krav vedrørende samtykke til Finanstilsynets videregivelse af fortrolige oplysninger, som er indhentet fra andre kompetente tilsynsmyndigheder i EU til clearinginstitutioner m.v. Med lovforslaget tydeliggøres det, at Finanstilsynet ikke kan videregive fortrolige oplysninger til clearinginstitutioner m.v., medmindre der er meddelt samtykke til videregivelse fra de kompetente tilsynsmyndigheder i EU, som har afgivet oplysningerne til Finanstilsynet. De fortrolige oplysninger bliver dermed underlagt et krav om samtykke forud for videregivelse.

Med lovforslaget foreslås der indført en bemyndigelse til Finanstilsynet til at fastsætte regler om fritagelse af visse eksponeringer fra de regler om begrænsninger for store eksponeringer, som er fastsat i CRR (Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 575/2013/EU af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber). Ifølge CRR kan de kompetente myndigheder fritage visse eksponeringer fra disse regler. Finanstilsynet, som i henhold til CRR er den kompetente myndighed, vil med den foreslåede bemyndigelse kunne fastsætte sådanne regler om fritagelse i en bekendtgørelse. Fritagelse af visse eksponeringer fra CRR's regler om begrænsninger for store eksponeringer bidrager til, at danske institutter fortsat kan placere likviditet i realkredit- og realkreditlignende obligationer i uændret omfang, at realkreditinstitutterne kan gennemføre terminsbetalinger gennem institutterne som hidtil, og at finansielle koncerner under tilsyn kan have koncerninterne mellemværender i samme omfang som hidtil. Reglerne vedrører alene eksponeringer, som erfaringsmæssigt har meget lille risiko.

2 Lovforslagets hovedpunkter

2.1 Styrket indsats mod hvidvask m.v. i den finansielle sektor

2.1.1 Gældende ret

Den finansielle lovgivning indeholder krav om, at medlemmer af bestyrelsen og direktionen i en finansiel virksomhed skal være tilstrækkelig egnede og hæderlige (fit and proper) til at varetage hvervet eller stillingen i virksomheden. Kravet om egnethed og hæderlighed følger af § 64, i bekendtgørelse nr. 1140 af 26. september 2017 om lov om finansiel virksomhed, hvorefter medlemmer af bestyrelsen og direktionen i en finansiel virksomhed til enhver tid skal have tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at bestride stillingen eller hvervet. Derudover skal et medlem af bestyrelsen eller

direktionen til enhver tid have et tilstrækkelig godt omdømme og udvise hæderlighed, integritet og uafhængighed i forbindelse med udførelsen af sit arbejde.

Endvidere må et medlem af bestyrelsen eller direktionen ikke være pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at personen ikke kan varetage hvervet eller stillingen på betryggende måde. Det følger også, at samme personer ikke må have indgivet begæring om rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering eller være under sådanne former for insolvensbehandling. Det følger endvidere af bestemmelsen, at et medlem af bestyrelsen eller direktionen ikke på grund af deres økonomiske situation eller via et selskab, som vedkommende ejer eller har væsentlig indflydelse på, må have påført eller påføre den finansielle virksomhed tab eller risiko for tab.

Endelig følger det, at medlemmer af bestyrelsen og direktionen ikke må have udvist en adfærd, der giver grundlag for at antage, at den pågældende ikke kan varetage hvervet eller stillingen på betryggende vis. Det følger af § 64, stk. 4, at der ved vurderingen af, om et medlem af bestyrelsen eller direktionen lever op til kravene om egnethed og hæderlighed, skal lægges vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor.

Finanstilsynet kan påbyde en finansiell virksomhed at afsætte en direktør eller et bestyrelsesmedlem at nedlægge sit hverv i en finansiell virksomhed, hvis den pågældende ikke længere lever op til egnetheds- og hæderlighedskravene, jf. § 351, stk. 1 og 2, i lov om finansiell virksomhed.

Egnetheds- og hæderlighedsreglerne giver ikke i dag Finanstilsynet mulighed for at afsætte en direktør eller et bestyrelsesmedlem i en finansiell virksomhed alene på baggrund af virksomhedens overtrædelse af regler på hvidvaskområdet. Det fremgår af de specielle bemærkninger til den gældende § 64, stk. 3, nr. 4, i lov om finansiell virksomhed, at der i vurderingen af adfærd skal lægges vægt på tilliden til den finansielle sektor, og hermed, at der er en ikke uvæsentlig risiko for, at virksomheden inden for 2-3 år ikke vil kunne fortsætte sin drift, jf. Folketingstidende 2009-10, A, L 175 som fremsat, side 50-51. Virksomhedens overtrædelse af regler på hvidvaskområdet fører ikke nødvendigvis til fare for virksomhedens fortsatte drift, og der er således efter gældende ret ikke den fornødne sammenhæng mellem egnetheds- og hæderlighedsreglerne og kravet om, at den finansielle virksomhed efterlever reglerne på hvidvaskområdet.

Bestemmelsen i § 7, stk. 2 i hvidvaskloven stiller krav til en række virksomheder om, at de skal udpege en hvidvaskansvarlig. Den hvidvaskansvarlige har ifølge hvidvaskloven fuldmagt til at træffe beslutninger på vegne af virksomheden i forhold til godkendelse af politikker, kontroller og procedurer til forebyggelse af hvidvask, godkendelse af forretningsforbindelser med politisk eksponerede personer og godkendelse af etablering af korrespondentforbindelser med respondenter fra visse lande uden for Den Europæiske Union. Det er et krav, at den hvidvaskansvarlige har et tilstrækkeligt kendskab til virksomhedens risiko for hvidvask og terrorfinansiering til at kunne træffe beslutninger, der kan påvirke virksomhedens risikoeksponering.

Kravet om udpegning af en hvidvaskansvarlig gælder for pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber, livsforsikringselskaber, tværgående pensionskasser, sparevirksomheder, udbydere af betalingstjenester, udstedere af elektroniske penge, virksomheder og personer, der erhvervsmæssigt udøver en eller flere af aktiviteterne som nævnt i hvidvasklovens bilag 1, visse investeringsforvaltningsselskaber og forvaltere af alternative investeringsfonde samt visse danske UCITS og alternative investeringsfonde.

Efter den gældende hvidvasklov stilles der ikke krav til den hvidvaskansvarliges omdømme eller adfærd. Såfremt den hvidvaskansvarlige er en del af ledelsen eller en nøgleperson i virksomheden vil den hvidvaskansvarlige dog dermed være underlagt et krav om egnethed og hæderlighed i medfør af anden lovgivning.

Finanstilsynet kan ikke afsætte den hvidvaskansvarlige, medmindre den hvidvaskansvarlige er underlagt et egnetheds- og hæderlighedskrav i medfør af anden lovgivning i kraft af dennes samtidig stilling som direktør eller nøgleperson i virksomheden.

Finanstilsynet kan ifølge § 135, stk. 1, nr. 7, i lov nr. 652 af 8. juni 2017 om betalinger (lov om betalinger) inddrage en virksomheds tilladelse som e-pengeinstitut eller som betalingsinstitut. Inddragelsen kan ske som følge af flere grunde, herunder virksomhedens manglende overholdelse af hvidvaskloven. Finanstilsynet kan inddrage en virksomheds tilladelse til valutavekslingsvirksomhed, hvis virksomheden ikke overholder bestemmelserne i hvidvaskloven, jf. § 46, nr. 4, i samme lov. En afgørelse om inddragelse af en virksomheds tilladelse er meget indgribende for virksomheden, hvorfor der, medmindre inddragelsen sker efter anmodning fra virksomheden selv, skal være tale om forhold af meget væsentlig karakter. Inddragelse af tilladelse vil derfor typisk kun blive aktuel efter, at der har været givet frist til berigtigelse af forholdet, og dette ikke er sket.

Ifølge § 224 i lov om finansiel virksomhed, § 110 i bekendtgørelse nr. 1051 af 25. august 2015 om lov om investeringsforeninger m.v. (lov om investeringsforeninger), § 17 i bekendtgørelse nr. 1074 af 6. juni 2016 om lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. (lov om forvaltere af alternative investeringsfonde) og § 29 i lov [nr. XX af XX.XXX 2017] om forsikringsformidling er der mulighed for at inddrage en virksomheds tilladelse efter nærmere definerede kriterier. Der er imidlertid ikke i dag mulighed for at inddrage tilladelsen for virksomheder omfattet af disse love alene som følge af virksomhedens manglende overholdelse af hvidvaskloven.

For virksomheder og personer omfattet af hvidvaskloven § 1, stk. 1, nr. 8, er der ikke mulighed for at inddrage registreringen af virksomheden som følge af dennes manglende overholdelse af hvidvaskloven, jf. § 48 i hvidvaskloven.

2.1.2 Erhvervsministeriets overvejelser

Regeringen (Venstre, Liberal Alliance og Det Konservative Folkeparti) og Socialdemokratiet, Dansk Folkeparti, Det Radikale Venstre og Socialistisk Folkeparti har den 21. juni 2017 indgået en aftale om styrket indsats mod hvidvask mv. i den finansielle sektor. Aftalen lægger op til en række skærpende af de eksisterende regler om hvidvask i den finansielle lovgivning.

Baggrunden for aftalen er bl.a. at der igennem den seneste tid er konstateret flere tilfælde, hvor danske og udenlandske banker har været involveret i større internationale hvidvasksager. Finanstilsynets undersøgelse i sagen om "Panama-papers" efterlader bl.a. et indtryk af, at hvidvaskområdet og dets betydning ikke har været tilstrækkeligt forankret i de finansielle virksomhedernes ledelser og ikke har været prioriteret tilstrækkeligt højt i den daglige drift af den finansielle virksomhed. Det er den enkelte direktion og bestyrelses ansvar at sikre, at der i den finansielle virksomhed er en sund kultur, hvor den finansielle virksomheds samfundsansvar for at det finansielle system ikke misbruges til hvidvask, er fremherskende.

Finansielle virksomheder har således en væsentlig samfundsmæssig rolle i forhold til at sikre, at det finansielle system ikke misbruges til hvidvask af penge eller til terrorfinansiering, og at tilliden til det finansielle system derved skades. Der påhviler således de finansielle virksomheder en stor samfundsmæssig forpligtelse til at sikre og begrænse risikoen for, at virksomhederne ikke deltager i eller bliver misbrugt til hvidvask af ulovlige midler, herunder også skatteunddragelse. Aftalens overordnede formål er at styrke de finansielle virksomheders fokus på efterlevelsen af reglerne på hvidvaskområdet.

Som led i den styrkede indsats mod hvidvask er der behov for at sikre, at der er effektive indgrebsmuligheder. Et væsentligt element i at sikre efterlevelse af hvidvaskloven er bl.a. effektive sanktioner, der står i rimeligt forhold til overtrædelsernes grovhed og har en afskrækkende effekt. Der er derfor behov for at skærpe egnetheds- og hæderlighedskravene for ledelsesmedlemmerne og den hvidvaskansvarlige i den finansielle sektor således at overtrædelse af hvidvasklovgivningen indgår i egnethedsvurderingen. Dermed bør Finanstilsynets muligheder for at kunne gribe ind over for et ledelsesmedlem i en finansiell virksomhed, i tilfælde af, at den finansielle virksomhed groft har tilsidesat sine samfundsmæssige forpligtelser på hvidvaskområdet udvides. Finanstilsynet bør desuden kunne påbyde en virksomhed at afsætte den hvidvaskansvarlige, der ikke har et tilstrækkelig godt omdømme, eller som har udvist en adfærd, der giver grund til at antage, at den pågældende ikke vil kunne varetage stillingen som hvidvaskansvarlig på en forsvarlig måde. Endelig bør Finanstilsynet kunne inddrage en virksomheds tilladelse eller slette en virksomheds registrering, hvorefter virksomheden ikke længere kan fortsætte, ved grove overtrædelse af regler på hvidvaskområdet.

2.1.3 Lovforslagets indhold

Det foreslås at nyaffatte kravene til egnethed og hæderlighed i lov om finansiell virksomhed, således at manglende efterlevelse af regler på hvidvaskområdet fremover skal indgå i egnetheds- og hæderlighedsvurderingen af ledelsesmedlemmer i finansielle virksomheder.

Endvidere foreslås det at indføre et krav i hvidvaskloven om, at den hvidvaskansvarlige skal have et tilstrækkeligt godt omdømme og ikke må have udvist en adfærd, der giver grund til at antage, at personen ikke vil varetage stillingen på forsvarlig måde. Det foreslås endvidere at give Finanstilsynet mulighed for at påbyde de af hvidvaskloven omfattede virksomheder at afsætte den hvidvaskansvarlige, som ikke lever op til kravene om et tilstrækkeligt godt omdømme eller har udvist en adfærd, der giver grund til at antage at personen ikke vil varetage stillingen på forsvarlig vis. De omfattede virksomheder er pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber, livsforsikringselskaber, tværgående pensionskasser, sparevirksomheder, udbydere af betalingstjenester og udstedere af elektroniske penge, virksomheder og personer, der erhvervsmæssigt udøver en eller flere af aktiviteterne som nævnt i hvidvasklovens bilag 1, visse investeringsforvaltningsselskaber og forvaltere af alternative investeringsfonde samt visse danske UCITS og alternative investeringsfonde.

Endvidere foreslås det, at der indføres mulighed for at inddrage tilladelsen eller registreringen for de af hvidvaskloven omfattede virksomheder i tilfælde af særlige grove eller ved gentagende overtrædelser af hvidvasklovgivningen. Særligt grove overtrædelser kan f.eks. være, at virksomheden bevidst ikke har indhentet oplysninger om kunderne, bevidst har undladt at overvåge kunder, som kan udgøre en særlig risiko i forhold til hvidvask eller terrorfinansiering, eller bevidst har undladt at underrette Statsadvokaten for særlig økonomisk kriminalitet (SØIK) om mistanker om hvidvask eller terrorfinansiering hos kunder, hvor det var oplagt, at en transaktion havde en sådan karakter, at virksomheden havde pligt til at foretage underretning til SØIK. Ud over overtrædelsens karakter vil der samtidig skulle lægges vægt på forholdets omfang, idet der vil skulle være tale om et større omfang, f.eks. mange og/eller store kunder, eller gentagelsestilfælde. Det vil være en skærpende omstændighed, at en kunde gennem virksomhedens overtrædelse rent faktisk anvender virksomheden til at foretage hvidvask eller terrorfinansiering. Bestemmelsen vil desuden kunne bringes i anvendelse, hvis virksomheden på trods af påbud fra Finanstilsynet undlader at rette op på forhold af særlig grov karakter, eller hvor virksomhedens manglende foranstaltninger til forebyggelse af hvidvask og terrorfinansiering er så omfattende og mangelfuld, at virksomheden ikke kan anses for at have etableret et værn mod at blive misbrugt til hvidvask og terrorfinansiering.

2.2 Gennemførelse af regler for ejere af kvalificerede andele i et investeringsrådgivningsselskab

2.2.1 Gældende ret

Med lov nr. 665 af 8. juni 2017 om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere og forskellige andre love blev reglerne i kapitel 20 a i lov om finansiel virksomhed om investeringsrådgivere flyttet til lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere, der i forbindelse med gennemførelsen af MiFID II samtidig ændrede titel til lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere.

Investeringsrådgivere er investeringsselskaber, der har tilladelse til at udøve investeringsrådgivning i form af personlige anbefalinger til en kunde om transaktioner i tilknytning til et eller flere finansielle instrumenter. Virksomhed som investeringsrådgiver kan udøves i alle virksomhedsformer, herunder

som enkeltmandsvirksomhed. Der stilles således ikke krav om, at virksomheden f.eks. skal drives i aktieselskabsform.

Der stilles ligeledes ikke et kapitalkrav til virksomheden, men krav om, at denne har tegnet en ansvarsforsikring. Betingelserne for at opnå en tilladelse som investeringsrådgiver er herudover, at virksomhedens ledelse opfylder krav om egnethed og hæderlighed, at virksomheden opfylder visse organisatoriske krav, og at virksomheden efterlever reglerne om investorbeskyttelse i bekendtgørelse nr. 747 af 7. juni 2017 om investorbeskyttelse ved værdipapirhandel.

2.2.2 Erhvervsministeriets overvejelser

I henhold til MiFID II er udgangspunktet, at alle investeringselskaber skal drives i aktieselskabsform og opfylde visse kapitalkrav.

MiFID II giver dog medlemslandene mulighed for ikke at anvende direktivet på fysiske eller juridiske personer, som kun yder investeringsrådgivning og/eller formidler ordrer vedrørende omsættelige værdipapirer og kollektive investeringsordninger til virksomheder, der efter direktivet har tilladelse til at handle værdipapirer. Det forudsætter dog, at virksomheder, der alene udbyder disse ydelser, skal have en national tilladelse og være underlagt visse af direktivets krav, herunder krav til ledelse, organisation, medarbejderes kompetencer og investorbeskyttelse. Desuden skal virksomheden enten opfylde et kapitalkrav eller have en ansvarsforsikring.

Ved gennemførelsen af MiFID II med lov nr. 665 af 8. juni 2017 om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere og forskellige andre love, blev det besluttet at anvende denne undtagelsesmulighed. Reglerne om tilladelse til investeringsrådgivere blev i den forbindelse flyttet fra lov om finansiel virksomhed til lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere, der samtidig ændrede titel til lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere.

Med lovforslaget foreslås enkelte regler i MiFID II, som endnu ikke er implementeret, gennemført. Reglerne finder anvendelse på investeringsrådgivere.

2.2.3 Lovforslagets indhold

Det foreslås, at ejere af kvalificerede ejerandele i en virksomhed, der yder investeringsrådgivning, skal opfylde kriterierne i § 61 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, der skal sikre, at hensynet til en fornuftig og forsvarlig forvaltning af virksomheden kan varetages under hensyntagen til ejerens sandsynlige indflydelse på virksomheden. Ved denne vurdering skal der blandt andet tages hensyn til ejerens omdømme, og om der er grund til at formode, at der vil kunne ske hvidvaskning af penge eller terrorfinansiering.

Såfremt en ejer af kvalificerede ejerandele ikke efterlever disse krav, foreslås det, at Finanstilsynet skal kunne påbyde virksomheden at følge bestemte retningslinjer eller ophæve den stemmeret, der er knyttet til den kapitalandel, der tilhører ejeren af en kvalificeret ejerandel.

Der må endvidere ikke foreligge snævre forbindelse mellem ansøgeren om en tilladelse til at drive virksomhed som investeringsrådgiver og andre virksomheder og personer, der vil kunne vanskeliggøre varetagelsen af Finanstilsynets opgaver. Det vil i hvert enkelt tilfælde være en konkret vurdering, hvori bl.a. indgår en vurdering af ejerstrukturen, den formelle og den reelle ledelsesstruktur, hvorvidt forbindelsen er af varig karakter eller alene midlertidig uden mulighed for at øve indflydelse på virksomheden, risikoen ved den virksomhed, som drives i virksomheder, med hvilke den finansielle virksomhed har snævre forbindelser, og selskabernes geografiske placering. F.eks. kan visse former for krydsejerskab, gensidige aktiebesiddelser og aktionæroverenskomster bevirke, at et effektivt tilsyn vanskeliggøres

Ligeledes må lovgivningen i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået et samarbejde med på det finansielle område, vedrørende en virksomhed eller en person, som ansøgeren har snævre forbindelser med, ikke kunne vanskeliggøre varetagelsen af Finanstilsynets opgaver. Såfremt en sådan lovgivning eksisterer, er betingelserne for at give en tilladelse som investeringsrådgiver ikke opfyldt.

Det præciseres endvidere i lovforslaget, at reglerne om egnethed og hæderlighed for direktions- og bestyrelsesmedlemmer, svarende til hvad der gælder i den øvrige finansielle sektor, også finder anvendelse på virksomheder, der yder investeringsrådgivning.

Med lovforslaget indføres der endvidere hjemmel for erhvervsministeren til at fastsætte regler om dokumentation og om opbevaring af dokumentation i forbindelse med investeringsrådgivning. Finanstilsynet får desuden hjemmel til at udstede regler om effektive procedurer for distribution af produkter og tjenester.

Endelig sikrer lovforslaget, at reglerne om inddragelse af tilladelse for finansielle rådgivere og boligkreditformidlere også finder anvendelse for investeringsrådgivere.

2.3. Ændring af grænsen for prospektpligt

2.3.1 Gældende ret

Lov om kapitalmarkeder fastlægger i § 10, stk. 1, en pligt for en udsteder eller andre fysiske eller juridiske personer til at offentliggøre et godkendt prospekt, inden omsættelige værdipapirer optages til handel på et reguleret marked. Det følger videre af loven at, en udbyder ikke må foretage udbud af omsættelige værdipapirer over 5 mio. euro, før der er offentliggjort et godkendt prospekt. Udbuddets beløbsmæssige størrelse beregnes over en periode på 12 måneder.

Formålet med prospektpligten er at sikre investorbeskyttelsen og et velfungerende kapitalmarked via fyldestgørende oplysninger om udsteder og de omsættelige værdipapirer. Prospektpligt omfatter både optagelse til handel på et reguleret marked og alle udbud af omsættelige værdipapirer over 5 mio. euro i EU/EØS- landene m.v.

Overtrædelse af bestemmelsen er strafbelagt, jf. § 247 i lov om kapitalmarkeder. Ansvarssubjekterne for overtrædelse af bestemmelsen er den fysiske eller juridiske person, der udbyder omsættelige værdipapir eller anmoder om optagelse til handel heraf uden et godkendt prospekt. Den strafbare handling består i, at en person foranlediger optagelse til handel på et reguleret marked eller foretager et udbud over 5 mio. euro uden et godkendt prospekt.

2.3.2 Erhvervsministeriets overvejelser

Prospektforordningen (Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1129 af 14. juni 2017 om det prospekt, der skal offentliggøres, når værdipapirer udbydes til offentligheden eller optages til handel på et reguleret marked) blev vedtaget i juni 2017. Forordningen erstatter prospektreglerne i lov om kapitalmarkeder og finder i sin helhed anvendelse fra 21. juli 2019. Der gives dog mulighed for, at de enkelte medlemslande ændrer grænsen for prospektpligt fra den 21. juli 2018.

Det følger af forordningen, at hovedreglen er, at den finder anvendelse for optagelse til handel på et reguleret marked og for alle udbud til offentligheden af værdipapirer med en samlet værdi på mere end 1 mio. euro. En medlemsstat kan dog beslutte at fritage udbud af værdipapirer til offentligheden fra prospektpligten, hvis den samlede værdi af ethvert sådant udbud i Unionen er mindre end et pengebeløb på 8 mio. euro beregnet over en periode på 12 måneder, forudsat prospektet ikke også skal anvendes i et andet medlemsland. Dermed får den enkelte medlemsstat mulighed for at fravige forordningens udgangspunkt om en grænse på 1 mio. euro.

Erhvervsministeriet finder det hensigtsmæssigt, at muligheden for at hæve grænsen for prospektpligt udnyttes fuldt ud for at sikre, at erhvervslivet ikke pålægges unødige byrder. Derved gives der mulighed for at hente kapital op til 8 mio. euro, uden at der skal udarbejdes et godkendt prospekt.

2.3.3 Lovforslagets indhold

Det foreslås med lovforslagets § 2, nr. 3, at anvendelsesområdet for prospektpligt i § 1, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder ændres, så reglerne som udgangspunkt omfatter alle omsættelige værdipapirer, der udbydes til offentligheden eller optages til handel på et reguleret marked, der er beliggende i eller er aktivt i en medlemsstat, jf. artikel 1, stk. 1, i prospektforordningen. Ændringen foreslås for at bringe opbygningen af reglerne i lov om kapitalmarkeder i overensstemmelse med opbygningen af reglerne i prospektforordningen.

Det foreslås endvidere, at der med lovforslagets § 2, nr. 4, indsættes to undtagelser i § 11, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder til den nye hovedregel om, at alle udbud af omsættelige værdipapirer kræver et

prospekt. Undtagelserne vedrører alene udbud, og er dermed ikke relevante i relation til prospektkravet i forbindelse med optagelse til handel.

Første undtagelse gælder alle udbud under 1 mio. euro jf. artikel 1, stk. 3, i prospektforordningen. Det betyder, at der aldrig er prospektpligt for udbud under 1 mio. euro.

Anden undtagelse gælder alle udbud under 8 mio. euro, forudsat at udstederen eller udbyderen ikke ønsker, at udbuddet skal rettes til investorer i andre EU/EØS-lande m.v., hvor der er prospektpligt, jf. artikel 3, stk. 2, i prospektforordningen. Undtagelsen vil derfor i de fleste tilfælde blive den reelle hovedregel for, hvornår der ifaldes prospektpligt, idet de fleste udbud i Danmark ikke er rettet til investorer i andre EU/EØS-lande m.v.

2.4 Digital kommunikation i den finansielle lovgivning

2.4.1 Gældende ret

Flere steder i den finansielle lovgivning er erhvervsministeren bemyndiget til at fastsætte nærmere regler om udstedelse af afgørelser og andre dokumenter uden underskrift, dog med maskinelt eller på tilsvarende måde gengivet underskrift, eller under anvendelse af en teknik, der sikrer entydig identifikation af den, som har udstedt afgørelsen eller dokumentet.

Erhvervsministeren har endvidere i den finansielle lovgivning hjemmel til at fastsætte regler om, at afgørelser og andre dokumenter, der udelukkende er truffet eller udstedt på grundlag af elektronisk databehandling, kan udstedes alene med angivelse af den pågældende myndighed som afsender. Bemyndigelsen er ikke udnyttet af erhvervsministeren.

Der er imidlertid fastsat bestemmelser om kommunikation, herunder personlig underskrift, i den finansielle lovgivning med lov nr. 1231 af 18. december 2012 om ændring af forskellige lovbestemmelser om obligatorisk digital kommunikation m.v. Der er efterfølgende indført øvrige bestemmelser om kommunikation og personlig underskrift i den øvrige finansielle lovgivning i takt med, at nye love er blevet vedtaget.

Bestemmelserne om kommunikation, herunder personlig underskrift, blev indsat i den finansielle lovgivning, fordi der på det tidspunkt ikke i forvaltningsloven var en bestemmelse, der regulerede en generel fravigelse af underskriftskravet. Det følger af de almindelige bemærkninger til lov om ændring af forskellige lovbestemmelser om obligatorisk kommunikation m.v., jf. Folketingstidende 2012-12, A, L 16 som fremsat, side 43, at det eventuelt senere kunne blive nødvendigt at ændre eller ophæve de pågældende bestemmelser som følge af vedtagelsen af en bestemmelse om en generel fravigelse af underskriftskravet.

En generel fravigelse af underskriftskravet blev imidlertid indført i 2013 i forvaltningslovens § 32 b. Efter § 32 b i bekendtgørelse nr. 433 af 22. april 2014 om forvaltningsloven (forvaltningsloven), skal de dokumenter, der udgår fra en forvaltningsmyndighed til borgere, virksomheder m.v. i en sag, hvori

der er eller vil blive truffet afgørelse, være forsynet med en personlig underskrift eller være udformet på en måde, der i øvrigt sikrer en entydig identifikation af den, som er afsender af dokumentet. Endvidere skal dokumentet være endeligt.

Bestemmelsen gælder, jf. forvaltningslovens § 32 b, stk. 2 og 3, ikke for dokumenter, hvor der anvendes automatisk sagsbehandling eller for dokumenter hvorved der kvitteres, rykkes eller foretages andre sagsbehandlingsskridt, der ikke er væsentlige.

I forvaltningslovens § 32 b er der foretaget en generel regulering af spørgsmålet om underskriftskrav, det vil sige, i hvilket omfang der skal anvendes personlig underskrift i udgående dokumenter mv. i afgørelsessager og i dokumenter indeholdende sagsbehandlingsskridt af væsentlig betydning.

Formålet med bestemmelsen i forvaltningsloven er at sikre en smidig og tidssvarende regulering af underskriftskravet samtidig med, at de retssikkerhedsmæssige, bevismæssige og ordensmæssige hensyn, der ligger bag underskriftskravet, tilgodeses.

Bestemmelsen i forvaltningslovens § 32 b, stk. 1, er således afgrænset til at gælde for de dokumenter, hvor de retssikkerhedsmæssige, bevismæssige og ordensmæssige hensyn, der ligger bag bestemmelsen, navnlig gør sig gældende. Det gælder, ud over det dokument hvori selve afgørelsen meddeles, også dokumenter, der sendes, som led i partshøring, og andre væsentlige sagsbehandlingsskridt som f.eks. beslutning om kompetence- og habilitetsspørgsmål.

Endvidere kan vedkommende minister efter forhandling med finansministeren og justitsministeren fastsætte nærmere regler om, hvornår de anførte krav til udgående dokumenter i afgørelsessager skal anses for opfyldt.

Det følger af de almindelige bemærkninger til lov om ændring af forvaltningsloven, lov om Politiets Efterretningstjeneste (PET) og lov om Forsvarets Efterretningstjeneste (FE), jf. Folketingstidende 2013-2014, A, L 13 som fremsat, side 3, at bestemmelsen i forvaltningslovens § 32 b ikke griber ind i de ordninger, som allerede er indført på forskellige lovområder, og disse ordninger vil således fortsat finde anvendelse uafhængigt af den generelle regulering, som indføres med lovforslaget. En sådan ordning er indført i bekendtgørelse nr. 677 af 21. juni 2011 om digital kommunikation og vil fortsat finde anvendelse.

2.4.2 Erhvervsministeriets overvejelser

Bestemmelsen i forvaltningslovens § 32 b regulerer det samme område som reglerne om personlig underskrift i den finansielle lovgivning. Det er Erhvervsministeriets vurdering, at der kan foretages en ophævelse af bestemmelserne i samtlige de finansielle love, der bemyndiger erhvervsministeren til at fastsætte de nærmere regler om udstedelse af afgørelser og andre dokumenter uden underskrift, idet dette er reguleret i forvaltningsloven.

2.4.3 Lovforslagets indhold

Bestemmelsen i forvaltningslovens § 32 b regulerer det samme område som reglerne om personlig underskrift i den finansielle lovgivning. Der foretages derfor en ophævelse af de bestemmelser i samtlige finansielle love, der bemyndiger erhvervsministeren til at fastsætte de nærmere regler om udstedelse af afgørelser og andre dokumenter uden underskrift, dog med anvendelse af maskinel underskrift eller lignende, der sikrer entydig identifikation af den, som har udstedt afgørelsen eller dokumentet.

Bestemmelsen om, at en digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen videreføres i den finansielle lovgivning.

2.5 Meddelelsespligt for ekstern revisor for en operatør af et reguleret marked eller en udbyder af en dataindberetningstjeneste

2.5.1 Gældende ret

Meddelelsespligten for investeringsselskabers interne revisionschef og eksterne revisor, jf. artikel 77 i MiFID II, er reguleret i § 200 i lov om finansiell virksomhed. Det skyldes, at investeringsselskaber betragtes som fondsmæglerselskaber og dermed er omfattet af lov om finansiell virksomhed.

Ifølge bestemmelsen i § 200 i lov om finansiell virksomhed skal et investeringsselskabs interne revisionschef eller eksterne revisor straks meddele Finanstilsynet oplysninger om forhold, der er af afgørende betydning for virksomhedens fortsatte aktivitet, herunder forhold, som revisorerne måtte være gjort bekendt med som led i hvervet som revisor i virksomheder, som virksomheden har snævre forbindelser med. Bestemmelsen har til formål, at sikre, at Finanstilsynet kan udføre et effektivt tilsyn og opretholde et velfungerende kapitalmarked.

For så vidt angår operatører af et reguleret marked og udbydere af en dataindberetningstjeneste, er oplysningspligten for disse selskabers revisorer ikke reguleret i dag.

2.5.2 Erhvervsministeriets overvejelser

Erhvervsministeriet finder det hensigtsmæssigt, at den eksterne revisor for operatører af et reguleret marked og udbydere af dataindberetningstjenester også omfattes af en meddelelsespligt til Finanstilsynet.

Det er centralt for Finanstilsynets muligheder for at kunne føre et effektivt tilsyn, at tilsynet modtager meddelelser om forhold, der er af afgørende betydning for disse selskaber, da Finanstilsynet derved kan reagere hurtigst muligt over for selskaberne. Bestemmelsen medvirker således til at sikre et effektivt tilsyn og bidrager til at opretholde et velfungerende kapitalmarked.

I lighed med hvad der gælder i dag for bl.a. investeringsselskabers revisorer foreslås det, at meddelelsespligten omfattes af en straffebestemmelse. En manglende meddelelse kan herefter straffes med

påbud eller bøde. I praksis vil Finanstilsynet straffe førstegangsforselser, der ikke er grove, med påbud. Ved gentagne eller grove overtrædelser af bestemmelsen kan bødestraf anvendes.

Med forslaget gennemføres reglen i artikel 77, stk. 1 i MiFID II fsva. operatører af et reguleret marked eller udbyder af en dataindberetningstjeneste.

2.5.3 Lovforslagets indhold

Lovforslaget gennemfører artikel 77, stk. 1, i MiFID II direktivnært i lov om kapitalmarkeder. Lovforslaget indeholder krav om, at en operatør af et reguleret marked eller en udbyder af en dataindberetningstjenestes eksterne revisor, har pligt til at meddele Finanstilsynet om forhold og afgørelser af afgørende betydning for selskabets aktivitet, som den eksterne revisor er blevet vidende om under udøvelsen af sit hverv.

Meddelelsespligten omfatter tillige ethvert forhold og enhver afgørelse, som vedkommende bliver vidende om som revisor for et selskab, der har snævre forbindelser med operatøren af et reguleret marked eller udbyderen af en dataindberetningstjeneste. Der foreligger en snæver forbindelse i de tilfælde, hvor to eller flere fysiske eller juridiske personer er knyttet til hinanden gennem kapitalinteresser (besiddelser af mindst 20 procent af stemmerettighederne eller kapitalen i en virksomhed direkte eller gennem kontrol), koncernforhold (moder- og dattervirksomheder) eller en situation, hvor de fysiske eller juridiske personer er fast knyttet til samme person i et kontrolforhold.

Formålet med bestemmelsen er at pålægge en operatør af et reguleret marked eller en udbyder af en dataindberetningstjenestes eksterne revisor pligt til at indberette forhold, der kan have afgørende betydning for selskabets aktivitet.

Bestemmelsen foreslås straffebelagt med bøde. I praksis vil Finanstilsynet straffe førstegangsforselser, der ikke er grove, med et påbud. Ved gentagne eller grove overtrædelser af bestemmelsen kan bødestraf anvendes. Ansvarssubjektet for bestemmelsen er den eksterne revisor, da meddelelsespligten påhviler denne.

2.6 Regler om provisionsbetalinger m.v. fra tredjeparter for tredjelandsselskaber, der udøver tjenesteydelser med værdipapirhandel her i landet.

2.6.1 Gældende ret

Det følger bl.a. af § 1, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed, at virksomheder omfattet af bestemmelsen skal have tilladelse i medfør af § 33 for at kunne udøve tjenesteydelser med værdipapirhandel. Det følger endvidere af bestemmelsen, at § 43, der indeholder regler om god skik, også finder anvendelse på de pågældende virksomheder. Bestemmelsen gælder for kreditinstitutter og investeringselskaber, der er meddelt tilladelse i et tredjeland (et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område) og for hvilket Kommissionen ikke har vedtaget

en ækvivalensafgørelse i medfør af artikel 47, stk. 1, i MiFIR (Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle virksomheder), eller hvor en sådan afgørelse ikke længere er gyldig.

Artikel 24, stk. 7 og 8, i MiFID II indeholder et forbud mod at modtage og beholde tredjepartsbetalinger for værdipapirhandlere, der yder investeringsrådgivning på et uafhængigt grundlag, og værdipapirhandlere, der har indgået en aftale med en kunde om en porteføljeplejeordning.

Disse krav er en del af de gældende regler om god skik. Reglerne øger investorbekyttelsen med henblik på at forebygge interessekonflikter og beskytte investorerne imod, at rådgivere anbefaler produkter, der ikke er til investorernes bedste. Derudover skaber reglerne en bedre gennemsigtighed i forhold til de betalinger, som ikke kommer direkte fra kunden til værdipapirhandleren.

Forbuddet mod at modtage og beholde tredjepartsbetalinger for værdipapirhandlere, der yder uafhængig investeringsrådgivning og skønsmæssig porteføljepleje, er implementeret i dansk ret i §§ 46 a og 46 b i lov om finansiel virksomhed og gælder for værdipapirhandlere med en dansk tilladelse og for værdipapirhandlere, der udøver deres services via en filial etableret her i landet.

2.6.2 Erhvervsministeriets overvejelser

Ifølge betragtning nr. 109 i præamblen til MiFID II, er tredjelandsselskabers levering af tjenesteydelser i Unionen som udgangspunkt underlagt nationale ordninger og krav.

De krav, der stilles for sådanne tredjelandsselskaber, er at de skal overholde reglerne om god skik for tjenesteydelser med værdipapirhandel ydet her i landet.

Reglerne om provisionsforbud i §§ 46 a og 46 b i lov om finansiel virksomhed er en del af reglerne om god skik. De gælder dog ikke i dag for tredjelandsselskabers levering af tjenesteydelser med værdipapirhandel, når et tredjelandsselskab opsøger kunder eller potentielle kunder i Danmark eller markedsfører investeringsservice eller –aktiviteter sammen med accessoriske tjenesteydelser i Danmark. Sådanne selskaber kan således modtage og beholde provisioner fra andre end kunden selv, når de yder uafhængig investeringsrådgivning eller skønsmæssig porteføljepleje. Derved nyder kunden ikke den samme investorbekyttelse, som når vedkommende modtager sådanne tjenesteydelser hos selskaber, der har en dansk tilladelse, eller udøver deres tjenesteydelser gennem en filial her i landet.

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at reglerne om provisionsforbud også skal gælde for selskaber, der er meddelt tilladelse til værdipapirhandel i tredjelande, og som også har tilladelse til at udøve tjenesteydelser med værdipapirhandel her i landet i medfør af § 33 i lov om finansiel virksomhed, for at sikre investorbekyttelsen og skabe level playing field ved, at sådanne tredjelandsselskaber side-stilles med selskaber, der har en dansk tilladelse, eller udøver deres tjenesteydelser gennem en filial her i landet.

2.6.3 Lovforslagets indhold

Med lovforslaget foreslås det, at §§ 46 a og 46 b i lov om finansiel virksomhed også skal gælde for tredjelandsselskaber, der har tilladelse til at udøve tjenesteydelser med værdipapirhandel her i landet i medfør af § 33 i lov om finansiel virksomhed. Det foreslås desuden, at Finanstilsynet kan give sådanne selskaber påbud i tilfælde af, at de overtræder provisionsforbuddet. Endelig foreslås det, at selskaberne kan straffes med bøde, hvis de ikke efterkommer Finanstilsynets påbud givet i medfør af lovens § 348, stk. 2, 1. pkt.

Med lovforslaget vil der dermed blive stillet de samme krav til sådanne tredjelandsselskaber, der yder uafhængig rådgivning og skønsmæssig porteføljepleje her i landet, som der i dag stilles til værdipapirhandlere, der udøver de pågældende investeringsservices på baggrund af en dansk tilladelse.

2.7 Ændring som følge af SFTR

2.7.1 Glædende ret

Finansielle og ikke-finansielle virksomheder er i dag underlagt et krav om indberetning af derivat-handler efter reglerne i EMIR (Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre). EMIR finder direkte anvendelse i dansk ret.

SFTR, supplerer reglerne i EMIR ved yderligere at stille krav om gennemsigtighed og indberetning af værdipapirfinansieringstransaktioner. Værdipapirfinansieringstransaktioner omfatter bl.a. genkøbstransaktioner (repo-transaktioner) og værdipapirudlån. En genkøbstransaktion er en transaktion, hvor der aftales salg af et værdipapir, og hvor der ved aftalens indgåelse aftales en genkøbspris og en genkøbsdato. Et værdipapirudlån er en transaktion, hvor en modpart låner et værdipapir til en anden modpart med aftale om, at modparten returnerer et tilsvarende værdipapir på en fremtidig dato, eller når parten, som har udlånt værdipapiret, anmoder om det. Forordningen pålægger parter i værdipapirfinansieringstransaktioner at indberette oplysninger om enhver værdipapirfinansieringstransaktion, som de har indgået og enhver ændring eller ophævelse heraf for derigennem at sikre øget gennemsigtighed vedrørende genanvendelse.

Endvidere fastsætter forordningen krav til registrering af og tilsyn med transaktionsregistre. I medfør af forordningen skal der ske indberetning af værdipapirfinansieringstransaktioner til et transaktionsregister, der er underlagt tilsyn i henhold til reglerne i EMIR. Transaktionsregistre skal bl.a. regelmæssigt foretage offentliggørelse, på en lettilgængelig måde, af de samlede indberettede transaktioner opdelt på værdipapirfinansieringstransaktionstype, og give Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsvirksomhed (ESMA), Det Europæiske Råd for Systemiske Risici (ESRB) og nationale kompetente myndigheder adgang til de indberettede oplysninger.

Forordningen indeholder endvidere krav om, at UCITS og FAIF'er (forvaltere af alternative investeringsfonde) skal medtage oplysninger om brugen af værdipapirfinansieringstransaktioner i halv- og

helårsrapporterne for UCITS og helårsrapporten for FAIF'er. UCITS skal også oplyse om brugen af værdipapirfinansieringstransaktioner i deres prospekter.

Derudover indeholder forordningen et krav om, at genbrug af sikkerhedsstillelse ifbm. en værdipapirfinansieringstransaktion kræver en godkendelse fra modparten, der har stillet sikkerheden. Har et institut som led i eksempelvis en genkøbstransaktion modtaget et værdipapir som sikkerhedsstillelse, og ønsker instituttet at videreudlåne sikkerheden i en ny genkøbstransaktion, kræver det forudgående godkendelse fra modparten. Formålet er at hindre, at det samme værdipapir er krediteret flere steder i det finansielle system, uden at de relevante modparter er bevidste herom.

SFTR forordningen indeholder en række regler om tilsynet med virksomheder omfattet af forordningen, herunder UCITS og FAIF'er samt parter i en værdipapirtransaktion.

For at sikre et effektivt tilsyn fastsætter artikel 16, stk. 1, i forordningen, hvem der skal udpeges som kompetent myndighed. Da det er Finanstilsynet, som er udpeget som kompetent myndighed i medfør af de forordninger og direktiver, som bestemmelsen henviser til, som eksempelvis EMIR og UCITS-direktivet (direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter)) er det ligeledes Finanstilsynet, der som kompetent myndighed skal føre tilsyn med, at kravene i SFTR overholdes.

Derudover fastsætter artikel 16, stk. 2, at de kompetente myndigheder til udførelse af deres tilsyn skal have de beføjelser, som er foreskrevet i de forordninger og direktiver, som der henvises til under artikel 16, stk. 1. Dette betyder eksempelvis, at Finanstilsynet skal have mulighed for at indhente al nødvendig information til brug for sit tilsynsarbejde og udføre kontrolundersøgelser på stedet hos en virksomhed.

Videre fastsætter artikel 22, stk. 1, at medlemslandene skal sikre, at deres kompetente myndigheder har beføjelse til at pålægge administrative sanktioner og foranstaltninger for overtrædelse af en række bestemmelser i forordningen. I medfør af artikel 22, stk. 6, kan medlemslandene i stedet for indførelsen af administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger vælge at indføre strafferetlige sanktioner.

2.7.2 Erhvervsministeriets overvejelser

Formålet med SFTR er at øge gennemsigtigheden i skyggebankssektoren ved at fastsætte krav om gennemsigtighed og indberetning i forbindelse med værdipapirfinansieringstransaktioner. Skyggebankssektoren er karakteriseret ved, at aktører driver banklignende virksomhed men er underlagt mindre regulering end banker i øvrigt. Forordningens krav om gennemsigtighed er koncentreret specifikt omkring værdipapirfinansieringstransaktioner. Dette omfatter bl.a. genkøbstransaktioner og værdipapirudlån. Ved disse transaktioner, er der tale om anvendelse af finansielle instrumenter som sikkerhed for finansiering.

Den finansielle krise har understreget behovet for at forbedre gennemsigtigheden og overvågningen ikke blot af den traditionelle banksektor men også af områder, hvor banklignende kreditformidling finder sted, såkaldt skyggebankaktiviteter.

For at sikre et effektivt tilsyn med SFTR er det vurderingen, at det er vigtigt, at Finanstilsynet som kompetent myndighed får tillagt de nødvendige beføjelser til at påse overholdelsen heraf. Det er bl.a. vigtigt, at Finanstilsynet får mulighed for at indhente oplysninger hos virksomheder omfattet af forordningen. Det er også vigtigt, at Finanstilsynet får mulighed for give påbud til virksomheder, der ikke overholder forordningen og efterfølgende får mulighed for med navns nævnelse at offentliggøre et sådant påbud. Endelig skal det være muligt, at strafsanktionere overtrædelse af en række nærmere bestemmelser i SFTR.

2.7.3 Lovforslagets indhold

SFTR gælder umiddelbart i Danmark og skal derfor ikke gennemføres i national lovgivning. Det er dog nødvendigt, at der med lovforslaget indføres regler i lov om kapitalmarkeder, som sikrer, at Finanstilsynet kan føre et effektivt tilsyn med overholdelsen af forordningen.

Det foreslås, at Finanstilsynet som kompetent myndighed får mulighed for at påse overholdelsen af forordningen. Med lovforslaget vil Finanstilsynet få tillagt de beføjelser, der kræves efter forordningen for at kunne føre et effektivt tilsyn, herunder indhente oplysninger fra virksomheder og føre tilsyn uden retskendelse mod behørig legitimation på stedet hos en virksomhed omfattet af forordningen, jf. §§ 214 og 215 i lov om kapitalmarkeder.

Lovforslaget vil give Finanstilsynet mulighed for at påbyde en virksomhed at ændre en bestemt adfærd eller handling, hvis denne ikke opfylder sine forpligtelser i medfør af forordningen, jf. § 220, stk. 1, jf. § 211 i lov om kapitalmarkeder. Finanstilsynet vil også efterfølgende kunne offentliggøre det givne påbud, jf. § 234, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder.

Det foreslås desuden, at de bestemmelser, der som minimum skal kunne sanktioneres i medfør af forordningen, dvs. artikel 4 og 15, jf. artikel 22, stk. 1, og artikel 13 og 14, jf. artikel 28, bliver straffebelagt. Det foreslås, at bestemmelserne i både artikel 4 og artikel 15 straffes med bøde.

Det følger af artikel 28, stk. 1, i SFTR, at sanktioner og andre foranstaltninger, der er indført i henhold til UCITS-direktivet og FAIF-direktivet, skal finde anvendelse på overtrædelse af artikel 13 og 14 i SFTR.

UCITS-direktivet er implementeret i lov om finansiel virksomhed for så vidt angår investeringsforvaltningsselskaber og i lov om investeringsforeninger m.v. for så vidt angår investeringsselskaber. Straffebestemmelserne er § 373, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, hvor straffen er bøde eller fængsel indtil 4 måneder og § 190, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v. hvor straffen er bøde.

FAIF-direktivet er implementeret i lov om forvalteret af alternative investeringsfonde m.v. Straffebestemmelsen er § 190, stk. 1, i denne lov, hvor straffen er bøde eller fængsel indtil 4 måneder. På den baggrund lægges der med forslaget op til at strafbelægge artikel 13 og 14 i SFTR med bøde eller fængsel indtil 4 måneder.

2.8 Lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

2.8.1 Gældende ret

FAIF-loven indeholder regler, der regulerer forvaltere af alle andre fonde end fonde omfattet af UCITS-direktivet.

FAIF-loven indeholder bestemmelser, der stiller krav til forvalterne om, hvordan de alternative investeringsfonde skal indrettes og drives. Finanstilsynet skal ikke godkende selve AIF'erne og fører ikke tilsyn med AIF'erne, som alene er undergivet en form for tilsyn ved, at Finanstilsynet fører tilsyn med, at FAIF'erne opfylder de krav, der stilles til dem om, hvorledes AIF'er skal indrettes og drives.

Loven indeholder i afsnit VIII regler om kapitalforeninger. Kapitalforeninger er en særlig selskabstype, som AIF'er kan antage. En kapitalforening er en forening, som kun må investere i finansielle instrumenter omfattet af bilag 5 til lov om finansiel virksomhed. Det er endvidere et krav, at foreningen har udpeget en FAIF, der har tilladelse til at forvalte AIF'er, som ansvarlig for at forvalte foreningen. Kapitalforeningen kan opdeles i afdelinger, og afdelingerne kan opdeles i andelsklasser. Derudover indeholder loven regler om kapitalforeningers stiftelse, anmeldelse til Erhvervsstyrelsen, ophør og overflytning af afdelinger.

2.8.2 Erhvervsministeriets overvejelser

Hverken FAIF-direktivet eller FAIF-loven foreskriver, at en AIF skal organiseres i nogen bestemt selskabs- eller virksomhedsform. Ud over de almindelige selskabs- og virksomhedsformer er der i FAIF-loven indsat hjemmel til, at en AIF kan stiftes som en kapitalforening. Reglerne i FAIF-loven suppleres af de almindelige regler i selskabsloven. En kapitalforening må kun investere i finansielle instrumenter, som er omfattet af bilag 5 til lov om finansiel virksomhed.

På UCITS området er der de senere år blevet åbnet mulighed for at anvende to særlige selskabsformer - selskaber for investering med kapital der er variabel (SIKAV) og værdipapirfonde. Ved at indføre en SIKAV lignende foreningstype, der kan supplere kapitalforeningerne, vil der kunne skabes mulighed for at investere i alle aktivklasser, dvs. i finansielle instrumenter, lån, fast ejendom og i andre fysiske aktiver og ikke kun finansielle instrumenter omfattet af bilag 5 i lov om finansiel virksomhed. Derved vil en sådan ny foreningsform kunne anvendes som platform for European Long Term Investment Funds (ELTIF), som er særlige investeringsfonde til investeringer i langsigtede infrastruktur-projekter. Ligeledes vurderes det hensigtsmæssigt at skabe en type AIF'er med en forenklet og dermed også billig administration, hvilket kan opnås ved at indføre en ny selskabsform, der svarer til værdipapirfonde.

Forslaget skal også ses i lyset af, at fonde af typerne SIKAV og værdipapirfonde er velkendte i udlandet og at udenlandske investorer er trygge ved dem. Derfor kan de to nye selskabstyper også være med til at øge eksporten af dansk kapitalforvaltning.

2.8.3 Lovforslagets indhold

Lovforslagets væsentligste indhold er at indføre to nye selskabstyper, som AIF'er kan benytte sig af. Det foreslås, at der skal gælde de samme selskabsretlige regler for AIF-VK'er og alternative værdipapirfonde, som der gælder for kapitalforeninger.

Det foreslås, at AIF'er skal kunne benytte en ny selskabsform »AIF-VK«. AIF-VK er en forkortelse af alternative investeringsfonde med variabel kapital. AIF-VK'er er selvstændige juridiske personer med egen bestyrelse, valgt af investorerne på en generalforsamling.

AIF-VK'er har en formue, der er variabel, idet foreningen løbende kan udstede og indløse andele. En AIF-VK kan opdeles i afdelinger, og de enkelte afdelinger kan opdeles i andelsklasser.

AIF-VK'er er inspireret af selskabsformen SIKAV. Der er dog nogle forskelle i reguleringsniveauet, som skyldes, at SIKAV'er skal godkendes og er under direkte tilsyn af Finanstilsynet. AIF-VK'er skal ikke godkendes og er ikke under direkte tilsyn af Finanstilsynet. Der er i lovforslaget ingen krav til kompetencefordelingen mellem AIF-VK'ens bestyrelse og forvalteren om den daglige ledelse. Der er heller ingen krav til, hvad AIF-VK'ens vedtægter skal indeholde eller opstillet særlige investeringsregler. Det betyder, at AIF-VK'er i sine vedtægter ligesom andre AIF'er selv skal tage stilling til, hvilke instrumenter den vil investere i og hvilken strategi den vil anvende.

Det foreslås endvidere, at AIF'er skal kunne benytte en ny selskabsform »alternativ værdipapirfond«. Alternative værdipapirfonde er ikke juridiske personer men økonomiske enheder, og de har ikke en bestyrelse. Værdipapirfonde etableres af den FAIF, der forvalter dem. Da de ikke selv er juridiske personer er det FAIF'ens bestyrelse, der fastsætter fondsbestemmelser og det er FAIF'ernes bestyrelse og direktion eller andre ansatte, der træffer beslutning om alternative værdipapirfonde. Investorerne har ingen direkte indflydelse på driften af en alternativ værdipapirfond.

Alternative værdipapirfonde har en formue, der er variabel, idet de løbende kan udstede og afhænde andele. Alternative værdipapirfonde kan opdeles i afdelinger, og de enkelte afdelinger kan opdeles i andelsklasser.

Alternative værdipapirfonde er inspireret af selskabsformen værdipapirfonde. Der er dog nogle forskelle i reguleringsniveauet, som skyldes, at værdipapirfonde skal godkendes og er under direkte tilsyn af Finanstilsynet. Alternative værdipapirfonde skal ikke godkendes og er ikke under direkte tilsyn af Finanstilsynet. Der er i lovforslaget ingen krav til, hvad en alternativ værdipapirfonds fonds-

bestemmelser skal indeholde eller opstillet særlige investeringsregler. Det betyder, at der i de alternative værdipapirfondes fondsbestemmelser skal tages stilling til, hvilke instrumenter den vil investere i og hvilken strategi den vil anvende.

Begge former for alternative investeringsfonde kan administreres af såvel danske forvaltere af alternative investeringsfonde (FAIF) som investeringsforvaltningsselskaber, der har fået tilladelse til at forvalte AIF'er. En AIF-VK kan tillige oprettes af en FAIF med hjemsted i et andet EU-land eller et EØS-land. En alternativ værdipapirfond kan derimod ikke oprettes af en FAIF med hjemsted i et andet EU-land eller et EØS-land. Dette skyldes, at en alternativ værdipapirfond ikke er en selvstændig juridisk enhed men derimod en økonomisk selvstændig enhed af den pågældende FAIF.

2.9 Finansieringsinstitutters etablering af filialer i EU eller lande som EU har aftaler med på det finansielle område

2.9.1 Gældende ret

Finansieringsinstitutter kan frit etablere sig i Danmark uden tilladelse efter lov om finansiell virksomhed, da institutterne ikke er omfattet af lovens krav om tilladelse for at kunne udøve virksomhed.

Finansieringsinstitutter kan i dag etablere en filial i et andet land under hensyntagen til gældende national regulering. Dette gælder også finansieringsinstitutter, som er datterselskab af et pengeinstitut eller af et realkreditinstitut, eller som er et fællesejet selskab af flere pengeinstitutter eller af flere realkreditinstitutter.

Der er ikke et rapporteringskrav over for Finanstilsynet, når et finansieringsinstitut etablerer en filial i et andet medlemsland inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

2.9.2 Erhvervsministeriets overvejelser

CRD IV indeholder krav om udveksling af oplysninger mellem tilsynsmyndigheder, når et finansieringsinstitut, som er datterselskab af et pengeinstitut eller af et realkreditinstitut eller, som er et fællesejet selskab af flere pengeinstitutter eller af flere realkreditinstitutter, ønsker at etablere en filial i et andet medlemsland inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, jf. artikel 35, stk. 3, 3. afsnit.

Finansieringsinstitutter skal ikke have tilladelse efter lov om finansiell virksomhed til at drive virksomhed. Finansieringsinstitutter er derfor ikke underlagt et direkte tilsyn af Finanstilsynet. Finansieringsinstitutter kan, hvis disse er i samme koncern som et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, være underlagt et indirekte tilsyn af Finanstilsynet, da Finanstilsynet fører tilsyn med det pågældende pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskab I.

Fordi finansieringsinstitutter ikke er underlagt Finanstilsynets direkte tilsyn modtager Finanstilsynet ikke løbende de oplysninger, som er nævnt i artikel 35, stk. 3, 3. afsnit, i CRD IV.

Det vurderes derfor nødvendigt at indsætte et krav om indrapportering til Finanstilsynet for et finansieringsinstitut, som er datterselskab af et pengeinstitut eller af et realkreditinstitut, eller som er et fællesejet selskab af flere pengeinstitutter eller af flere realkreditinstitutter, i forbindelse med etablering af en filial i et andet medlemsland inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med.

2.9.3 Lovforslagets indhold

Det foreslås at indsætte en ny bestemmelse i lov om finansiel virksomhed, hvorefter et finansieringsinstitut, som er datterselskab af et pengeinstitut eller af et realkreditinstitut, eller som er et fællesejet selskab af flere pengeinstitutter eller af flere realkreditinstitutter, skal indsende de oplysninger, som fremgår af § 38, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed til Finanstilsynet. Det drejer sig om oplysninger om, i hvilket land filialen ønskes etableret, en beskrivelse af filialens virksomhed, herunder oplysninger om organisation og de planlagte aktiviteter, filialens adresse og navnene på filialens ledelse. Endvidere skal finansieringsinstituttet indsende oplysninger om størrelsen og sammensætningen af finansieringsinstituttets kapitalgrundlag til Finanstilsynet.

Finanstilsynet skal modtage de nævnte oplysninger, så oplysningerne kan videresendes til de kompetente myndigheder i værtslandet.

Oplysningskravet gælder alene de nævnte finansieringsinstitutter og vedrører således ikke disses moderselskaber. Der skal ikke indsendes oplysninger om moderselskaberne, da Finanstilsynet allerede modtager disse oplysninger gennem moderselskabernes løbende rapportering.

2.10 Et nødlidende eller forventeligt nødlidende pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmægler-selskaber I

2.10.1 Gældende ret

§ 224 a i lov om finansiel virksomhed angiver, hvornår et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmægler-selskab I anses for at være nødlidende eller forventeligt nødlidende. Det er den første betingelse for at et institut kan tages under afvikling af Finansiell Stabilitet.

Et institut anses for at være nødlidende eller forventeligt nødlidende i tre tilfælde: når instituttet ikke kan opretholde sin tilladelse, herunder ikke opfylder sit kapitalkrav, når instituttet har alvorlige likviditetsproblemer, eller når instituttet modtager ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige.

De nævnte regler implementerer BRRD (Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investerings-selskaber).

2.10.2 Erhvervsministeriets overvejelser

EBA (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed) har i medfør af BRRD udstedt retningslinjer om, hvornår et institut kan anses for at være nødlidende eller forventeligt nødlidende.

Ifølge retningslinjerne er dette bl.a. tilfældet, når instituttet overtræder, eller hvis der er objektive indikatorer til støtte for, at virksomheden i nær fremtid vil overtræde, kravene til at opretholde sin tilladelse på en måde, som gør, at den kompetente myndighed kan inddrage tilladelsen.

På den baggrund vurderes det nødvendigt at justere de gældende regler om, hvornår et institut anses for nødlidende eller forventeligt nødlidende, således at dette også er tilfældet i situationer, hvor instituttet gør sig skyldig i gentagne eller grove overtrædelser af den finansielle lovgivning. Der vil således ved gentagende overtrædelser skulle foretages en konkret vurdering af, om selskabets overtrædelser i sig selv ikke er tilstrækkeligt til at kunne trække et instituts tilladelse, men at der samlet er en tilstrækkelig risiko for kundernes midler til, at tilladelsen bør inddrages. Det kan nemlig også medføre, at Finanstilsynet kan inddrage instituttets tilladelse, jf. § 224, stk. 1, nr. 1.

2.10.3 Lovforslagets indhold

Med forslaget kan Finanstilsynet vurdere, at et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I skal anses som nødlidende eller forventeligt nødlidende, hvis instituttets tilladelse kan inddrages som følge af, at instituttet gør sig skyldig i gentagne eller grove overtrædelser af den finansielle lovgivning.

2.11 Konkurslovens regler om omstødelse finder ikke anvendelse på afviklingsforanstaltninger foretaget af Finansiell Stabilitet

2.11.1 Gældende ret

Der er ikke i de gældende regler fastsat en beskyttelse af Finansiell Stabilitets afviklingsforanstaltninger, herunder frasalg af virksomhedens aktiver og passiver, hvorfor det er konkurslovens regler om omstødelse, der finder anvendelse.

2.11.2 Erhvervsministeriets overvejelser

I henhold til BRRD skal medlemsstaterne sikre, at insolvensretlige regler om omstødelse eller anfægtelighed af retsakter, der er til skade for kreditorer, ikke finder anvendelse på overførsel af aktiver, rettigheder eller passiver fra et institut under afvikling til en anden enhed ved anvendelse af afviklingsværktøjer eller anvendelsen af offentlige finansielle stabiliseringsværktøjer.

Det vil være u hensigtsmæssigt, hvis afviklingsforanstaltninger foretaget af Finansiell Stabilitet kan omstødes i henhold til konkurslovens regler om omstødelse, når en virksomhed eller en enhed tages under insolvensbehandling, efter at Finansiell Stabilitet har foretaget afviklingsforanstaltninger. Anvendelse af omstødesreglerne på de af Finansiell Stabilitet foretagne afviklingsforanstaltninger, vil således kunne have væsentlige negative konsekvenser for Finansiell Stabilitets mulighed for at afvikle virksomheder eller enheder på den bedst mulige måde, idet det bl.a. kan have negative konsekvenser for den pris, Finansiell Stabilitet vil kunne opnå for aktiver og passiver i en afviklingssituation, hvorved kreditorernes dividende ligeledes vil kunne blive forringet.

Det skal i den sammenhæng bemærkes, at afviklingsforanstaltninger, som Finansiell Stabilitet foretager, sker i henhold til lov nr. 333 af 31. marts 2015 om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, samt bekendtgørelse nr. 822 af 3. juli 2015 om afviklingsforanstaltninger. Herved er det sikret, at afviklingsforanstaltninger foretages på en måde, så tab dækkes i overensstemmelse med konkursordenen, ingen kreditor påføres større tab, end kreditoren ville være blevet påført, hvis virksomheden eller enheden var taget under konkursbehandling, jf. § 49, og kreditorer i samme klasse behandles ens, med mindre andet er fastsat ved lov. Denne vurdering foretages på grundlag af en værdiansættelse, af virksomhedens eller enhedens aktiver og passiver, udarbejdet af en uafhængig vurderingsperson.

2.11.3 Lovforslagets indhold

Med lovforslaget sikres, at konkursretlig omstødelse ikke vil kunne finde sted, såfremt en virksomhed eller enhed overgår til rekonstruktions- eller konkursbehandling, efter at Finansiell Stabilitet har overtaget kontrollen og foretaget afviklingsforanstaltninger.

Omstødelse kan således ikke finde sted for så vidt angår afviklingsforanstaltninger foretaget af Finansiell Stabilitet eller et broinstitut oprettet af Finansiell Stabilitet, herunder på overførsler af aktiver, rettigheder eller passiver til porteføljeadministrationsselskaber. Det samme gør sig gældende, hvis der er anvendt offentlige finansielle stabiliseringsværktøjer på enheden eller virksomheden.

Bestemmelsen berører derimod ikke kurators ret til at forlange dispositioner omstødt, som er foretaget af andre end Finansiell Stabilitet og dets datterselskaber. Overgår et institut til insolvensbehandling ved rekonstruktion eller konkurs, har kurator således som hidtil adgang til at begære omstødelse af dispositioner, som er foretaget af andre end Finansiell Stabilitet eller dets datterselskaber.

2.12 Ny kategori af gældsforpligtigelser

2.12.1 Gældende ret

Der er ikke i de gældende regler en kategori af gældsforpligtigelser, der betales efter øvrige gældsforpligtigelser. Derfor er gældsforpligtigelsesernes placering i prioritetsordenen ved konkurs i dag kun reguleret kontraktuelt, hvor en aftalt efterstillelse vil skulle respekteres af Finansiell Stabilitet eller ved konkurs.

Når pengeinstitutter efter de gældende regler udsteder gældsforpligtigelser finder § 13 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder og konkurslovens kapitel 10 anvendelse. Det betyder, at de pågældende gældsforpligtigelser behandles som simple krav, jf. § 97 i konkursloven, medmindre de er kontraktuelt efterstillede. Det er således alene kontrakten, der regulerer en eventuel efterstillelse.

2.12.2 Erhvervsministeriets overvejelser

I medfør af § 266 i lov om finansiel virksomhed skal pengeinstitutter og fondsmæglerselskaber have et krav til nedskrivningsegne passiver (NEP-krav). NEP-kravet skal medvirke til at sikre, at virksomhederne har tilstrækkeligt med passiver, til at der kan gennemføres en hensigtsmæssig restrukturering eller afvikling af virksomheden, hvis den bliver nødlidende eller forventeligt nødlidende.

Tilstrækkeligt med passiver af rette kvalitet medvirker således til at sikre en smidig og hurtig tabsabsorbering og rekapitalisering af virksomheden med minimal indvirkning på den finansielle stabilitet og skatteyderne, således at kritiske funktioner ved og umiddelbart efter en afvikling, kan videreføres uden anvendelse af skatteydernes midler og uden at bringe den finansielle stabilitet i fare. Kritiske funktioner er aktiviteter i virksomheden, hvis ophør kan forventes at føre til forstyrrelser i ydelser, der er af afgørende betydning for realøkonomien, eller føre til forstyrrelse af den finansielle stabilitet.

Af hensyn til en restrukturerings- og afviklingsproces er det i mange tilfælde mest hensigtsmæssigt, at NEP-kravet opfyldes med passiver, der betales efter øvrige simple usikrede forpligtelser, jf. § 97 i konkursloven, således at tab kan absorberes, og at en eventuel rekapitalisering kan foretages, uden at de simple kreditorer berøres. For at sikre klarhed om sådanne gældsforpligtelsers placering i prioritetsordenen ved en restrukturering eller afvikling og ved konkurs, foreslås der indsat en bestemmelse herom i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Den foreslåede kategori af forpligtelser vil kunne indregnes til opfyldelse af kravene til nedskrivningsegne passiver (NEP), og betales efter øvrige simple krav i henhold til lovgivningen og kontraktbestemmelserne.

Ved den foreslåede ændring sikres det således, at de omfattede virksomheder kan opfylde kravet til nedskrivningsegne passiver ved at udstede sådanne gældsforpligtelser. Realkreditinstitutter vil ligeledes kunne anvende udstedelser omfattet af forslaget til opfyldelse af kravet om gældsbuffer, hvis udstedelserne indeholder vilkår om nedskrivning og konvertering, således at en eventuel nedskrivning eller konvertering kan ske uden anvendelse af reglerne om bail-in, som realkreditinstitutter er undtaget fra.

Lovforslaget har endvidere til formål at modvirke, at investorer eventuelt kræver et risikotillæg for usikkerheden om de enkelte udstedelsers placering i den nationale konkursorden, og kan dermed potentielt nedbringe virksomhedernes omkostninger ved udstedelserne.

Med forslaget foretages en førtidig implementering af artikel 1 i ændringsdirektivet til BRRD for så vidt angår usikrede gældsinstrumenters prioritetsrækkefølge ved insolvens.

2.12.3 Lovforslagets indhold

Med lovforslaget indføres en ny kategori af gældsforpligtelser, der betales efter simple kreditorer, jf. § 97 i konkursloven, og efter øvrige fordringer i medfør af § 98 i konkursloven.

Den foreslåede kategori af gældsforpligtelser skal have en oprindelig kontraktmæssig løbetid på mindst et år og kan ikke være et derivat eller have indbyggede afledte finansielle instrumenter. Endelig skal forpligtelsens placering i konkursordenen udtrykkeligt anføres i aftalen samt i et eventuelt prospekt.

Forslaget berører ikke muligheden for at udstede almindelige ikkeefterstillede gældsforpligtelser, der ikke er omfattet af den foreslåede bestemmelse.

Forslaget forudsætter, at bekendtgørelse nr. 821 af 03. juli 2015 om afviklingsplanlægning og afviklingsberedskab skal opdateres

2.13 Øvrige ændringer af den finansielle regulering

2.13.1 Oplysninger om hvorvidt boligkreditformidleren er bundet eller ej

2.13.1.1 gældende ret

§ 4 a i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere pålægger Finanstilsynet at oprette og føre et offentligt register over finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere. Registeret skal indeholde oplysninger om navne på personer i ledelsen for den finansielle rådgivningsvirksomhed, investeringsrådgivervirksomheden eller for boligkreditformidleren, som er ansvarlige for formidlingsforretningerne.

Derudover skal registret indeholde oplysninger om, hvilke andre lande ud over Danmark, der ydes boligkreditformidling i, inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

2.13.1.2 Erhvervsministeriets overvejelser

Det fremgår af artikel 29, stk. 4, litra c, i EU-Parlamentets og Rådets Direktiv 2014/17/EU om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse, at det af medlemsstaterne etablerede register over boligkreditformidlere tillige skal indeholde oplysninger om, hvorvidt den enkelte boligkreditformidler handler på vegne af kun én eller flere kreditgivere.

Direktiv 2014/17/EU stiller derfor krav om flere oplysninger i registeret, end hvad der fremgår af dansk ret.

2.13.1.3 Lovforslagets indhold

Det foreslås, at der i § 4 a i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere tilføjes et nyt nr. 3, der udvider det offentlige register over finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere med oplysninger om, hvorvidt boligkreditformidleren er bundet eller ej.

2.13.2 Selskabsretlige regler for spare- og andelskasser

2.13.2.1 Gældende ret

En række af selskabslovens bestemmelser finder med de nødvendige tilpasninger og afvigelser i dag anvendelse for henholdsvis sparekasser og andelskasser, jf. § 84, stk. 1, og § 88, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. Bestemmelserne i selskabsloven, der finder anvendelse for henholdsvis sparekasser og andelskasser, omfatter bl.a. regler om afholdelse af generalforsamling og selskabets ledelse.

Størstedelen af den nye selskabslov trådte i kraft i 2010. I den forbindelse blev henvisningerne i §§ 84, stk. 1, og 88, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed til den dagældende aktieselskabslov opdateret med paragrafhenvvisninger til selskabsloven.

Henvisningerne i §§ 84, stk. 1, og 88, stk. 1 i lov om finansiel virksomhed til de regler i selskabsloven, der med de nødvendige tilpasninger og afvigelser finder anvendelse for spare- og andelskasser, omfatter ikke selskabslovens § 160. Selskabslovens § 160 indeholder bl.a. krav om udarbejdelse af vurderingsberetning ved indbetaling af kapitalandele i andre værdier end kontanter.

2.13.2.2 Erhvervsministeriets overvejelser

Givet at der ikke i dag er et krav om, at der skal udarbejdes en vurderingsberetning ved indbetaling i andre midler end kontanter ved erhvervelse af garantkapital i en sparekasse eller andelskapital i en andelskasse, kan der opstå tvivl om den reelle værdi af de aktiver, der indbetales ved erhvervelse af garantkapital eller andelskapital. Det vurderes derfor hensigtsmæssigt, at selskabslovens regler om vurderingsberetning skal finde tilsvarende anvendelse ved erhvervelse af garantkapital eller andelskapital, når erhvervelsen sker ved indbetaling i andre værdier end kontanter.

2.13.2.3 Lovforslagets indhold

Det foreslås, at selskabslovens § 160, stk. 1, 1. og 2. pkt., som omhandler krav til vurderingsberetning ved indbetaling af kapital i andre midler end kontanter, også skal finde anvendelse for spare- og andelskasser.

Med lovforslaget foretages endvidere en række redaktionelle ændringer af henvisningerne til selskabsloven i §§ 84 og 88 i lov om finansiel virksomhed, således at henvisningerne er fuldt opdaterede.

2.13.3 Forvaltningsinstituttet for Lokale Pengeinstitutter

2.13.3.1 Gældende ret

Forvaltningsinstituttet for Lokale Pengeinstitutter skal betale en årlig afgift til Finanstilsynet i henhold til § 363, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. Den årlige afgift er 49,9 pct. af differencen mellem Finanstilsynets udgifter og afgiften betalt efter bestemmelserne i §§ 361 og 362 i lov om finansiel virksomhed.

2.13.3.2 Erhvervsministeriets overvejelser

Forvaltningsinstituttet for Lokale Pengeinstitutter er en godkendt forvaltningsafdeling, som er underlagt delt tilsyn af Civilstyrelsen og Finanstilsynet. Civilstyrelsen fører bl.a. tilsyn med, at Forvaltningsinstituttet for Lokale Pengeinstitutter overholder bestemmelserne vedrørende placering af midler.

Forvaltningsinstituttet for Lokale Pengeinstitutter blev ved sin oprettelse i 1966 underlagt et delt tilsyn af det daværende tilsyn med Banker og Sparekasser, som i dag er Finanstilsynet, og Justitsministeriet. Henset til at alle andre forvaltningsafdelinger var del af et pengeinstitut, blev Forvaltningsinstituttet for Lokale Pengeinstitutter også underlagt det finansielle tilsyn. I praksis har Finanstilsynet årligt modtaget Forvaltningsinstituttet for Lokale Pengeinstitutters årsregnskab og er blevet hørt om vedtægtsændringer. Finanstilsynet fører ikke et aktivt tilsyn med Forvaltningsinstituttet for Lokale Pengeinstitutters placering af deres kunders midler, da den relevante regulering hører under Civilstyrelsen, som fører tilsyn med dette.

Igennem årene har Finanstilsynet hovedsagelig bidraget i forhold til Forvaltningsinstituttet for Lokale Pengeinstitutters ændring af sine vedtægter for kapitalbeholdningen.

Finanstilsynet fører ikke et separat tilsyn med andre forvaltningsafdelinger, som er en del af et pengeinstitut. Finanstilsynets begrænsede tilsyn med Forvaltningsinstituttet for Lokale Pengeinstitutter vurderes ikke at tilføre yderligere sikkerhed for indskydernes midler, end Civilstyrelsens tilsyn allerede medfører. Byrden for Forvaltningsinstituttet for Lokale pengeinstitutter ved at være underlagt to tilsynsmyndigheder opvejes således ikke af et hensyn om øget sikkerhed for indskyderne.

Civilstyrelsen vil fortsat kunne kontakte Finanstilsynet, hvis tilsynet med Forvaltningsinstituttet for Lokale Pengeinstitutter kræver Finanstilsynets særlige ekspertise. Dette kan f.eks. være en vedtægtsændring, som ændrer på Forvaltningsinstituttet for Lokale Pengeinstitutters kapitalgrundlag.

Forvaltningsinstituttet for Lokale Pengeinstitutter skal ikke længere indsende årsregnskab til Finanstilsynet.

2.13.3.3 Lovforslagets indhold

Med lovforslaget udgår Forvaltningsinstituttet for Lokale Pengeinstitutter af afgiftsbestemmelsen i § 363, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed.

2.13.4 Krav om samtykke ved videregivelse af fortrolige oplysninger til clearinginstitutioner m.v.

2.13.4.1 Gældende ret

Ansatte i Finanstilsynet må ifølge § 354, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed ikke videregive fortrolige oplysninger, som de får kendskab til gennem tilsyns- og afviklingsvirksomheden, eller fra Finansiell Stabilitet. Ligeledes er personer, der udfører serviceopgaver som led i Finanstilsynets drift, og eksperter, der handler på Finanstilsynets vegne, underlagt samme tavshedspligt. Tavshedspligten gælder også efter ansættelses- eller kontraktforholdets ophør. Et samtykke fra den, som tavshedspligten

har til hensigt at beskytte, berettiger heller ikke de i stk. 1 nævnte personer til at videregive de fortrolige oplysninger, jf. § 354, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed.

Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til en institution, der forestår clearing af værdipapirer eller penge, hvis det er nødvendigt for at sikre, at institutioner reagerer behørigt på misligholdelser eller potentielle misligholdelser på det marked, hvor institutionen er ansvarlig for clearing, jf. § 354, stk. 6, nr. 22.

Alle, der modtager fortrolige oplysninger fra Finanstilsynet, er underlagt den samme tavshedspligt, som gælder for Finanstilsynets ansatte.

2.13.4.2 Erhvervsministeriets overvejelser

Det findes hensigtsmæssigt, at der kan ske udveksling af fortrolige oplysninger mellem de kompetente tilsynsmyndigheder i EU. Dette kan være med til at sikre det finansielle systems stabilitet. Der bør dog fastsættes nogle nærmere betingelser for, i hvilke situationer de fortrolige oplysninger kan videregives til andre myndigheder eller organer. Af den grund stiller den finansielle regulering krav om samtykke til videregivelse, når fortrolige oplysninger skal videregives til f.eks. vedkommende minister, kommissioner nedsat af Folketinget eller forskellige interessenter, jf. § 354, stk. 15, i lov om finansiel virksomhed.

CRD-IV artikel 61, stk. 2, stiller krav om, at fortrolige oplysninger modtaget fra andre kompetente tilsynsmyndigheder i EU alene kan videregives til clearinginstitutioner m.v., hvis de kompetente tilsynsmyndigheder har givet deres udtrykkelige samtykke hertil. Et tilsvarende krav om samtykke til videregivelse af fortrolige oplysninger til clearinginstitutioner m.v. følger ikke af den finansielle regulering. Lovforslaget indeholder derfor et krav om samtykke til videregivelse af fortrolige oplysninger til clearinginstitutioner m.v. med henblik på at sikre oplysningernes fortrolige karakter.

2.13.4.3 Lovforslagets indhold

Med lovforslaget ændres § 354, stk. 6, nr. 22, og § 354, stk. 15, i lov om finansiel virksomhed, så der fremover vil gælde et krav om samtykke fra de kompetente tilsynsmyndigheder i EU til videregivelse af fortrolige oplysninger, som er indhentet fra tilsynsmyndighederne, hvis Finanstilsynet skal kunne videregive de fortrolige oplysninger til clearinginstitutioner m.v.

Med lovforslaget tydeliggøres det, at Finanstilsynet ikke kan videregive fortrolige oplysninger modtaget fra de kompetente tilsynsmyndigheder i EU til clearinginstitutioner m.v., medmindre der er meddelt samtykke til videregivelse fra den tilsynsmyndighed, som har afgivet oplysningerne til Finanstilsynet. De fortrolige oplysninger bliver dermed underlagt et krav om samtykke før der kan ske videregivelse.

Der er tale om en direktivnær implementering.

2.13.5 Bemyndigelse til Finanstilsynet til at fritage visse eksponeringer fra forordningens regler om begrænsninger for store eksponeringer

2.13.5.1 Gældende ret

Regler om store eksponeringer er fastsat i CRR.

Reglerne indebærer bl.a., at et institut ikke må påtage sig en eksponering mod en kunde eller gruppe af indbyrdes forbundne kunder, som overstiger 25 pct. af instituttets justerede kapitalgrundlag, jf. artikel 395, stk. 1, i CRR. I beregningen af eksponeringens størrelse kan der være mulighed for visse fradrag (kreditrisikoreduktion), jf. artikel 399-403 i CRR. Er kunden et institut, eller omfatter gruppen af kunder et eller flere institutter, er der mulighed for, at eksponeringen kan udgøre op til 150 mio. EUR, selvom 25 pct.-grænsen overskrides, jf. artikel 395, stk. 1, i CRR.

Artikel 400, stk. 1, i CRR oplister en række eksponeringer, som er undtaget fra artikel 395, stk. 1, i CRR, om kravet om at eksponeringen ikke må overstige 25 pct. af instituttets justerede kapitalgrundlag. Det følger af artikel 400, stk. 2, i CRR, at den kompetente myndighed endvidere helt eller delvist kan fritage en række eksponeringer, efter en række nærmere angivet kriterier, angivet i bestemmelsens litra a-k. Det giver navnlig mulighed for, at visse eksponeringer med særlig lille risiko kan fritages fra den generelle begrænsning.

Artikel 400, stk. 3, i CRR fastsætter betingelser for, at muligheden for fritagelse i stk. 2 kan udnyttes, ligesom bestemmelsen fastsætter, at den kompetente myndighed skal underrette EBA ved udnyttelsen af muligheden for fritagelse i stk. 2 og høre EBA om dette valg.

Artikel 493, stk. 3, i CRR indeholder en overgangsordning, som indebærer, at medlemsstaterne uanset artikel 400, stk. 2 og 3, kan fritage eksponeringerne nævnt i artikel 400, stk. 2, i en nærmere angivet periode, dog ikke efter 2. januar 2029.

Før CRR trådte i kraft fandtes reglerne om store eksponeringer i § 145 i lov om finansiel virksomhed, og Finanstilsynet havde fastsat regler om opgørelse af og fradrag i engagementer i en bekendtgørelse om store engagementer. Regelsættet blev ophævet i forbindelse med, at forholdene siden 2014 har været reguleret i CRR.

2.13.5.2 Erhvervsministeriets overvejelser

Det er vigtigt, at det danske finansielle marked kan fungere effektivt og hensigtsmæssigt.

Reglerne om store eksponeringer er vigtige, fordi de er med til at modvirke, at institutterne påtager sig store koncentrationsrisici. Formålet med reglerne er således at sikre tilstrækkelig risikospredning i institutternes eksponeringer.

Navnlig for det danske finansmarked og realkreditinstitutterne er det af stor betydning, at visse eksponeringer med lav risiko kan fritages for den generelle begrænsning af størrelsen for en eksponering

mod en kunde eller gruppe af indbyrdes forbundne kunder. Det danske finansmarkeds behov for, at institutter har store eksponeringer i særligt dækkede obligationer og realkreditobligationer, skyldes bl.a., at udstedelser af dansk statsgæld er af meget beskeden størrelse sammenholdt med de krav til likvide placeringer, som institutterne er underlagt. Hertil kommer, at transaktioner i forbindelse med kunders terminsbetaling indebærer meget store kortvarige eksponeringer. Endelig har danske finansielle koncerner i nogle tilfælde behov for store koncerninterne eksponeringer, hvilket også er et område, som ifølge CRR's bestemmelser kræver en særlig national fritagelse.

Fritagelse af visse eksponeringer fra CRR's regler om begrænsninger for store eksponeringer bidrager til, at danske institutter fortsat kan placere likviditet i realkredit- og realkreditlignende obligationer i uændret omfang, at realkreditinstitutterne kan gennemføre terminsbetalinger gennem institutterne som hidtil, og at finansielle koncerner under tilsyn kan have koncerninterne mellemværender i samme omfang som hidtil. Reglerne vedrører alene eksponeringer, som erfaringsmæssigt har meget lille risiko.

Det findes derfor mest hensigtsmæssigt, at der tilvejebringes en lovhjemmel til fritagelsen. Finanstilsynet vil på baggrund af den foreslåede lovhjemmel udstede en bekendtgørelse.

2.13.5.3 Lovforslagets indhold

Det foreslås ved en bestemmelse i lov om finansiel virksomhed at bemyndige Finanstilsynet til at udnytte den mulighed, som følger af artikel 400, stk. 2, i CRR, til at fritage eksponeringer nævnt i bestemmelsen fra forordningens regler om begrænsninger for store eksponeringer.

Bemyndigelsen vil blive udnyttet til udstedelse af en bekendtgørelse. bekendtgørelsen vil i al væsentlighed afspejle Finanstilsynets hidtidige administration af reglerne og indholdet forventes dermed som udgangspunkt at svare til de undtagelser, som var fastsat i den tidligere gældende bekendtgørelse om store engagementer.

2.13.6 Regulering af strukturerede indlån

2.13.6.1 Gældende ret

I dag er det kun pengeinstitutter, der kan sælge eller rådgive om strukturerede indlån. Pengeinstitutters salg af eller rådgivning om strukturerede indlån er omfattet af reglerne om redelig forretningsskik og god praksis i § 43 i lov om finansiel virksomhed, reglerne i bekendtgørelse nr. 330 af 7. april 2016 om god skik for finansielle virksomheder og reglerne i bekendtgørelse nr. 747 af 7. juni 2017 om investorbeskyttelse ved værdipapirhandel.

2.13.6.2 Erhvervsministeriets overvejelser

Strukturerede indlån er et struktureret investeringsprodukt, som i modsætning til andre strukturerede investeringer, f.eks. strukturerede obligationer, ikke tidligere har været omfattet af investorbeskyttelseslovgivningen på EU-plan. Investorbeskyttelsesreglerne bør dog være de samme for alle investe-

ringsprodukter, og reglerne vedrørende distributionen af forskellige pakkeprodukter til detailinvestorer bør derfor gøres mere ensartede for at sikre en tilstrækkelig grad af investorbeskyttelse på EU-plan. Strukturerede indlån er derfor medtaget under MiFID II's anvendelsesområde.

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at artikel 1, stk. 4, i MiFID II skal finde anvendelse på pengeinstitutters og fondsmæglerselskabers salg af eller rådgivning om strukturerede indlån, i det omfang de opfattes som formidlere af de strukturerede indlån. Reglerne indføres med henblik at styrke investorbeskyttelsen.

I forhold til realkreditinstitutter er det Erhvervsministeriets vurdering, at realkreditinstitutters afgrænsede virksomhedsområde indebærer, at artikel 1, stk. 4, i MiFID II ikke skal gennemføres for realkreditinstitutter. Realkreditinstitutters afgrænsede virksomhedsområde er således med til at øge sikkerheden bag de af realkreditinstituttet udstedte obligationer og andre værdipapirer.

2.13.6.3 Lovforslagets indhold

Lovforslaget gennemfører en direktivnær implementering af artikel 1, stk. 4, i MiFID II for pengeinstitutter og fondsmæglerselskaber for så vidt angår følgende af de i artiklen nævnte regler i MiFID II: Artikel 16, stk. 2, 3, 1. afsnit, og 6, og artikel 23 om organisatoriske krav til værdipapirhandlere, artikel 24, stk. 7, litra a, om uafhængig rådgivning, artikel 24, stk. 7, litra b, og artikel 24, stk. 8, om provisionsforbud ved uafhængig rådgivning og skønsmæssig porteføljepleje samt artikel 29, bortset fra stk. 2, andet afsnit, om tilknyttede agenter.

Forslaget indebærer, at reglerne om tilknyttede agenter i § 9 a i lov om finansiel virksomhed udvides således, at agenter tilknyttet et pengeinstitut eller et fondsmæglerselskab vil kunne sælge eller rådgive om strukturerede indlån.

Forslaget indebærer desuden, at investorbeskyttelsesreglerne i §§ 46 a og 46 b i lov om finansiel virksomhed udvides til også at finde anvendelse på pengeinstitutters og fondsmæglerselskabers rådgivning om strukturerede indlån, ligesom de organisatoriske krav til værdipapirhandlere i § 72, stk. 2, nr. 1, 2 og 5, i lov om finansiel virksomhed udvides til også at finde anvendelse på pengeinstitutters og fondsmæglerselskabers salg af eller rådgivning om strukturerede indlån.

Forslaget forudsætter, at fondsmæglerselskaber samtidig får tilladelse til at formidle og rådgive om strukturerede indlån. Denne ændring gennemføres ved en samtidig ændring af Finanstilsynets bekendtgørelse nr. 920 af 26. juni 2017 om hvilke instrumenter og kontrakter ud over dem, der er nævnt i bilag 5 til lov om finansiel virksomhed, som pengeinstitutter og fondsmæglerselskaber må udføre aktiviteter med. Samtidig foretages konsekvensændringer i bekendtgørelse nr. 921 af 26. juni 2017 om de organisatoriske krav til værdipapirhandlere samt bekendtgørelse nr. 738 af 13. juni 2017 om tredjepartsbetalinger m.v.

3 Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Ændringen af reglen om prospektpligt forventes at medføre en mindre lettelse af de økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige, fordi ændringen alene vil påvirke antallet af prospekter, der sendes til Finanstilsynet til godkendelse, i mindre omfang.

Forslagene om, at Finanstilsynet kan afsætte en hvidvaskansvarlig og inddrage en finansiell virksomheds tilladelse som følge af overtrædelse af hvidvaskloven, forventes at medføre merarbejde for Finanstilsynet. Merarbejdet forventes at bestå i vurdering af, om en virksomheds overtrædelse af hvidvasklovgivningen, ud over påbud eller påtale for selve overtrædelsen, bør føre til påbud om afsættelse af den hvidvaskansvarlige eller inddragelse af tilladelse. Vurderingen forventes udført som led i Finanstilsynets løbende tilsyn og medfører ikke behov for øgede ressourcer til Finanstilsynet.

Forslaget om digital underskrift vil medføre en administrativ lettelse for Finanstilsynet idet Finanstilsynet vil kunne spare udgifter til at sende breve og afgørelser digitalt frem for at skulle anvende almindelig post. Forslaget vil derfor medføre en besparelse på Finanstilsynets omkostninger til porto og konvolutter mv.

SFTR medfører nye forpligtelser til indberetning med henblik på at skabe transparens omkring værdipapirfinansieringstransaktioner. Finanstilsynet skal som et led i det øvrige tilsyn også påse, at forpligtelserne efter SFTR overholdes. Opgaverne forventes håndteret inden for Finanstilsynets eksisterende ressourcer.

Lovforslaget vedrørende AIF-VK og alternative værdipapirfonde vil medføre omkostninger i Erhvervsstyrelsen til løbende registreringsopgaver m.v., udgifter til ændring af it-systemer i Erhvervsstyrelsen og i SKAT samt årlige it drifts- og vedligeholdelsesomkostninger i Erhvervsstyrelsen og SKAT. Det forventes, at dette kan dækkes inden for den eksisterende ramme.

Forslaget indebærer, at fondsmæglerselskaber, som måtte ønske at formidle eller rådgive om strukturerede indlån, vil skulle ansøge om en udvidelse af fondsmæglerselskabets tilladelse i henhold til § 9, stk. 2, i lov om finansiell virksomheder i overensstemmelse med Finanstilsynets praksis herfor. Forslaget indebærer desuden, at pengeinstitutters og fondsmæglerselskabers salg af eller rådgivning om strukturerede indlån skal ske under iagttagelse af de regler i MiFID II, som finder anvendelse på pengeinstitutters og fondsmæglerselskabers salg af eller rådgivning om strukturerede indlån, og som de er implementeret i dansk ret.

4 Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

Erhvervsstyrelsen vurderer, at lovforslaget samlet medfører administrative konsekvenser under 4 mio. kr. årligt. De bliver derfor ikke kvantificeret yderligere.

Den foreslåede ændring af grænsen for prospektpligt forventes at medføre en byrdelettelse for de selskaber, der efter ændringen ikke længere vil være omfattet af prospektpligten. Det forventes, at ændringen umiddelbart vil omfatte ca. et selskab årligt. Lettelsen omfatter både sparede omkostninger

til rådgivere m.v. i forbindelse med udarbejdelse af prospekt, sparede arbejdstimer internt i selskabet i forbindelse med udarbejdelse af et prospekt og afgift til Finanstilsynet i forbindelse med godkendelse af et prospekt.

Reglerne om kvalificerede ejerandele og snævre forbindelser vil have mindre administrative konsekvenser for erhvervslivet i forbindelse med ansøgning om tilladelse som investeringsrådgiver, fordi det i forbindelse med ansøgningen skal indgives oplysninger om, hvorvidt der forekommer kvalificerede ejerandele og snævre forbindelser.

Forslaget om, at den hvidvaskansvarlige skal have et tilstrækkeligt godt omdømme og ikke må have udvist en uansvarlig adfærd vil indebære mindre løbende administrative konsekvenser for de af loven omfattede virksomheder, idet virksomhederne i forbindelse med udpegning af den hvidvaskansvarlige skal inddrage dette forhold i vurderingen af, om den ansatte opfylder kravene til godt omdømme og ansvarlig adfærd.

Den eksterne revisors meddelelsespligt vil medføre, at revisor skal være opmærksom på, hvornår der skal ske oplysning til Finanstilsynet. Revisor kan opfylde meddelelsespligten ved at sende en e-mail eller tage telefonisk kontakt til Finanstilsynet. Opfyldelsen af meddelelsespligten forventes derfor kun at udgøre en begrænset konsekvens for erhvervslivet.

SFTR vurderes at få administrative konsekvenser for de virksomheder, der er omfattet af de nye forpligtelser til indberetning af værdipapirfinansieringstransaktioner. Der skal etableres forbindelse til et handelsregister med henblik på rapportering. Dog vurderes det, at denne forbindelse allerede er etableret i en lang række tilfælde, da det også er til handelsregistre, at derivattransaktioner i forvejen skal indberettes i henhold til EMIR-forordningen. Der vil dog under alle omstændigheder være løbende byrder i form af en øget indberetningsaktivitet. Der vil endvidere være byrder forbundet med opfyldelse af kravet til offentliggørelse af data vedrørende transaktioner. Endelig kan det ikke udelukkes, at begrænsningerne i adgangen til genanvendelse af sikkerhedsstillelse kan have en indvirkning på likviditeten.

Med lovforslaget skal finansieringsinstitutter, som er datterselskab af et pengeinstitut eller af et realkreditinstitut, eller som er et fællesejet selskab af flere pengeinstitutter eller af flere realkreditinstitutter, meddele Finanstilsynet en række oplysninger i forbindelse med etablering af en filial i andre lande i den Europæiske Union og i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. Dette vil medføre administrative konsekvenser for de omfattede finansieringsinstitutter. Oplysningsforpligtelsen er af begrænset omfang, og oplysningsforpligtelsen forventes at finde anvendelse i et begrænset antal tilfælde, hvorfor de administrative konsekvenser ved forslaget vurderes at være minimale.

Forslaget om at der skal udarbejdes en vurderingsberetning ved indbetaling af garant- eller andelskapital, når indbetalingen sker i andre midler end kontanter, kan medføre en mindre administrativ byrde

for de pågældende sparekasser og andelskasser, da de skal have denne vurderingsberetning udarbejdet. Det vurderes, at indbetaling af garant- eller andelskapital, hvor indbetalingen sker i andre midler end kontanter, kun vil ske i et begrænset omfang, hvorfor de økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet vurderes at være minimale.

Ændringen af kreditorhierakiet vil medføre, at bekendtgørelse om afviklingsplanlægning og afviklingsberedskab skal opdateres, hvorved institutterne vil skulle foretage en opdatering af de systemer, de har til opfyldelse af reglerne om afviklingsberedskab. Lovforslaget indebærer imidlertid ikke i sig selv nye forpligtelser for institutterne, i det det er frivilligt, om der udstedes forpligtelser i den pågældende kreditorklasse.

5 Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget forventes ikke at få administrative konsekvenser for borgerne.

6 Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget vurderes ikke at have miljømæssige konsekvenser.

7 Forholdet til EU-retten

Prospektforordningen indeholder i artikel 3, stk. 2, en mulighed for at undtage udbud af omsættelige værdipapirer under 8 mio. euro fra prospektpligten, forudsat at der ikke anmodes om et godkendelsescertifikat til brug for udbud i andre EU/EØS lande m.v. Med lovforslaget gennemføres denne mulighed i dansk ret. Det følger af forordningens artikel 49, stk. 2, at artikel 3, stk. 2, finder anvendelse fra den 21. juli 2018. Med lovforslaget lægges der op til, at muligheden for at anvende undtagelsen fra prospektpligten fra samme dato. De foreslåede ændringer går ikke videre end det, der er nødvendigt som følge af forordningen.

Lovforslaget indeholder en direktivnær implementering af dele af MiFID II.

Hvidvaskdirektivet (Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme) fastlægger ikke nærmere regler om den hvidvaskansvarliges omdømme eller adfærd. I lovforslaget foreslås det at stille krav til den hvidvaskningsansvarliges omdømme og adfærd. Lovforslaget går derfor videre end direktivet. De øvrige foreslåede ændringer på hvidvaskområdet som følge af aftalen mellem regeringen (Venstre, Liberal Alliance og Det Konservative Folkeparti) og Socialdemokratiet, Dansk Folkeparti, Det Radikale Venstre og Socialistisk Folkeparti om styrket indsats mod hvidvask mv. i den finansielle sektor af 21. juni 2017 ligger inden for rammerne af hvidvaskdirektivets artikel 59, som fastlægger de administrative foranstaltninger og sanktioner, som medlemsstaterne skal implementere for overtrædelse af regler i direktivet.

Med lovforslaget gennemføres de fornødne ændringer som følge af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2015/2365 om gennemsigtighed af værdipapirfinansieringstransaktioner og vedrørende genanvendelsen. Med de foreslåede ændringer sikres det, at overtrædelse af reglerne i forordningen kan sanktioneres i Danmark. De foreslåede ændringer går ikke videre end det, der er nødvendigt som følge af forordningen.

Lovforslaget implementerer artikel 35, stk. 3, 3. afsnit og artikel 61, stk. 2, i CRD IV (Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber).

Lovforslaget gennemfører en ændring med henblik på at sikre, at den finansielle lovgivning er i overensstemmelse med Den Europæiske Banktilsynsmyndigheds (EBA) retningslinjer for fortolkning af de forskellige situationer, hvor et institut anses for at være nødlidende eller forventeligt nødlidende i medfør af artikel 32, stk. 6 i direktiv 2014/59/EU (EBA/GL/2015/07). Artikel 32, stk. 6 i BRRD bemyndiger EBA til at udstede disse retningslinjer.

Med lovforslaget gennemføres artikel 1 i ændringsdirektivet til BRRD. Lovforslaget implementerer direktivændringerne førtidigt i forhold til direktivets implementeringsfrist. Den førtidige implementering sker efter ønske fra branchen, der har efterspurgt muligheden for at udstede sådanne forpligtelser.

Med lovforslaget indføres en bemyndigelse til Finanstilsynet til at udnytte den mulighed, som følger af artikel 400, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 575/2013/EU af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber (CRR), til at fritage eksponeringer nævnt i bestemmelsen fra forordningens regler om begrænsninger for store eksponeringer.

8 Høring

Et udkast til lovforslaget har i perioden fra den 8. november 2017 til den 8. december 2017 været sendt i høring hos følgende organisationer og myndigheder m.v.:

Advokatrådet, Andelskassen, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Arbejdsmarkedets Erhvervssikring (AES), Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP), Arbejdsskadestyrelsen, Børsmæglerforeningen, Civilstyrelsen, Danish Venture Capital and Private Equity Association, Danmarks Nationalbank, Danmarks Rederiforening, Danmarks Skibskredit A/S, Dansk Aktionærforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Danske Advokater, Danske Forsikringsfunktionærers Landsforening, Dansk Ejendomsmæglerforening, Danske Maritime, Danske Regioner, Dansk Erhverv, Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring (DFIM), Dansk Industri, Dansk Investor Relations Forening – DIRF, Dansk Metal, Dansk Pantebrevsforening, Dansk Kredit Råd, Den Danske Aktuarforening, Den Danske Dommerforening, Den Danske Finansanalytikerforening, Den danske Fondsmæglerforening, Ejendomsforeningen, FDIH – Foreningen for Distance- og Internethandel, FDFFA – Foreningen af Danske Forsikringsmæglere og ForsikringsAgenturer, Finansforbundet, Finanshuset i Fredensborg

A/S, Finansiell Stabilitet A/S, Finans og Leasing, Finansrådet – Danske Pengeinstitutters Forening, Finanssektorens Arbejdsgiverforening, Forbrugerombudsmanden, Forbrugerrådet, Foreningen af Forretningsførere for Udenlandske Forsikringselskaber, Foreningen af Interne Revisorer, Foreningen af J.A.K. Pengeinstitutter, Foreningen for Lokale Pengeinstitutter, Forsikring & Pension, Forsikringsmæglerforeningen, Frivilligrådet, FSR – danske revisorer, Funktionærernes og Tjenestemændenes Fællesråd (FTF), Garantifonden for indskydere og investorer, Garban-Intercapital Scandinavia, Horesta, Håndværksrådet, Indsamlingsorganisationernes Brancheorganisation (ISOBRO), Investeringsfondsbranchen, Intertrust (Denmark), ISACA Denmark Chapter, IT-branchen, KommuneKredit, KL, Kuratorforeningen, KøbmandStandens OplysningsBureau, Landbrug & Fødevarer, Landsforeningen for Bæredygtigt Landbrug, Landsforeningen af forsvarsadvokater, Landsorganisationen i Danmark (LO), Lokale Pengeinstitutter, Lønmodtagernes Dyrtidsfond (LD), NASDAQ OMX Copenhagen A/S, Nets, Mybanker, Parcelhusejernes Landsforening, PostDanmarks Juridiske afdeling, Realkreditforeningen, Realkreditrådet, Regionale Bankers Forening, Revisornævnet, Rigsrevisionen, Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet, Telekommunikationsindustrien i Danmark, VP Securities A/S, Western Union, Færøernes Hjemmestyre via Rigsombudsmanden på Færøerne og Grønlands Selvstyre via Rigsombudsmanden i Grønland.

9 Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/min-dreudgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Forslaget om digital underskrift vil medføre en lettelse for Finanstilsynet, idet Finanstilsynet vil kunne spare udgifter ved at sende breve og afgørelser digitalt frem for med almindelig post.	Lovforslaget vedrørende AIF-VK og alternative værdipapirfonde vil kunne medføre omkostninger for Erhvervsstyrelsen og SKAT til ændring af IT-systemer og løbende drift og vedligeholdelse heraf som følge af etableringen af nye selskabsformer.
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Prospektforordningen forventes at medføre, at ca. et selskab årligt undtages prospektpligten.	Forslaget om, at Finanstilsynet vil kunne afsætte en hvidvaskansvarlig og inddrage en finansiel virksomheds tilladelse som følge af overtrædelse af hvidvaskloven, forventes at medføre merarbejde for Finanstilsynet, når en virksomhed overtræder hvidvaskreglerne, herunder om dette skal føre til påbud om afsættelse af den hvidvaskansvarlige. Lovforslaget vedrørende AIF-VK og alternative værdipapirfonde vil kunne medføre omkostninger for Erhvervsstyrelsen til løbende registreringsopgaver.

<p>Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet</p>	<p>Reglerne om ændret grænse for prospektpligt forventes at udgøre en lettelse for selskaber, der efter ændringen ikke længere vil være underlagt en pligt til at sende prospekt til Finanstilsynet. Selskaberne vil herefter spare penge til rådgivere m.v.</p>	<p>Ingen</p>
<p>Administrative konsekvenser for erhvervslivet</p>	<p>Ingen</p>	<p>Reglerne om kvalificerede ejerandele og snævre forbindelser vil have mindre administrative konsekvenser for erhvervslivet i forbindelse med ansøgning om tilladelse som investeringsrådgiver, fordi det i forbindelse med ansøgningen skal indgives oplysninger om, hvorvidt der forekommer kvalificerede ejerandele og snævre forbindelser.</p> <p>Forslaget om, at den hvidvaskansvarlige skal have et tilstrækkeligt godt omdømme og ikke må have udvist en uansvarlig adfærd vil indebære mindre løbende administrative konsekvenser for de af loven omfattede virksomheder, idet virksomhederne i forbindelse med udpegning af den hvidvaskansvarlige skal inddrage dette forhold i vurderingen af, om den ansatte opfylder kravene til godt omdømme og ansvarlig adfærd.</p> <p>Den eksterne revisors meddelelsespligt i lovforslagets vil medføre, at revisor skal være opmærksom på, hvornår der skal ske oplysning til Finanstilsynet. Revisor kan opfylde meddelelsespligten ved at sende en e-mail eller tage telefonisk kontakt til Finanstilsynet.</p> <p>SFTR vurderes at få administrative konsekvenser i form af en løbende øget indberetningsaktivitet.</p>

Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen.	Ingen.
Miljømæssige konsekvenser	Ingen.	Ingen.
Forholdet til EU-retten	<p>Med lovforslaget gennemføres artikel 3, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/71/EF af 4. november 2003 om det prospekt, der skal offentliggøres, når værdipapirer udbydes til offentligheden eller optages til handel (Prospektforordningen). De foreslåede ændringer går ikke videre end det, der er nødvendigt som følge af forordningen.</p> <p>Lovforslaget indeholder en direktivnær implementering af dele af MiFID II, herunder artikel 24, stk. 7 og 8 og § 77 m.v.</p> <p>Med lovforslaget foretages også de fornødne ændringer som følge af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2015/2365 om gennemsigtighed af værdipapirfinansieringstransaktioner og vedrørende genanvendelsen.</p> <p>Yderligere foretages der med lovforslaget implementering af artikel 59 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme (Hvidvaskdirektivet).</p> <p>Endelig foreslås det i lovforslaget, at stille krav til den hvidvaskningsansvarliges omdømme og adfærd. Lovforslaget går derfor videre end hvidvaskdirektivet, idet direktivet ikke fastlægger nærmere regler om den hvidvaskansvarliges omdømme eller adfærd. Den foreslåede ændring følger af en aftale af 21. juni 2017 mellem regeringen, Socialdemokratiet, Dansk Folkeparti, Det Radikale Venstre og Socialistisk Folkeparti om styrket indsats mod hvidvask mv. i den finansielle sektor.</p> <p>Lovforslaget implementerer artikel 35, stk. 3, 3. afsnit og art. 61, stk. 2, i CRD IV.</p> <p>Lovforslaget gennemfører en ændring med henblik på at sikre, at den finansielle lovgivning er i overensstemmelse med Den Europæiske Banktilsynsmyndigheds (EBA) retningslinjer for fortolkning af de forskellige situationer, hvor et institut anses for at være nødlidende eller forventeligt nødlidende i medfør af artikel 32, stk. 6 i direktiv 2014/59/EU (EBA/GL/2015/07).</p>	

Overimplementering af EU-retlige minimumsforpligtelser (sæt X)	JA X	NEJ
--	---------	-----

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1 (§ 1, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Med dette lovforslags § 1, nr. 10, nyaffattes kravene til egnethed og hæderlighed i § 64, stk. 1-4, i lov om finansiel virksomhed. Det foreslås at ophæve de gældende § 64, stk. 1-4 og samle kravene til egnethed og hæderlighed i et nyt § 64, stk. 1, jf. de specielle bemærkninger til § 1, nr. 10. Som konsekvens heraf foreslås det at ændre henvisningen til § 64, stk. 6, til § 64, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed § 1, stk. 2.

Til nr. 2 (§ 1, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed)

Ifølge § 1, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed gælder §§ 6, 6 a, 6 b, 33, 43, § 347, stk. 1, og § 348 for tjenesteydelser med værdipapirhandel ydet her i landet af kreditinstitutter og investeringsselskaber, der er meddelt tilladelse i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område, og for hvilket land Kommissionen ikke har vedtaget en afgørelse som omhandlet i artikel 47, stk. 1, i MiFIR, eller hvor en sådan afgørelse ikke længere er gyldig.

Det følger af bestemmelsen i § 1, stk. 6, at bl.a. § 33, der indeholder krav om tilladelse for sådanne tredjelandsselskaber, der ønsker at udøve tjenesteydelser med værdipapirhandel her i landet, og § 43 der indeholder regler om god skik, gælder for de pågældende virksomheder.

Det foreslås at ændre § 1, stk. 6, så §§ 46 a og 46 b og § 373, stk. 3 og 5, i lov om finansiel virksomhed også vil gælde for tjenesteydelser med værdipapirhandel ydet her i landet af kreditinstitutter og investeringsselskaber, der er meddelt tilladelse i et tredjeland, for hvilket land Kommissionen ikke har vedtaget en afgørelse som omhandlet i artikel 47, stk. 1, i MiFIR, eller hvor en sådan afgørelse ikke længere er gyldig.

§ 46 a i lov om finansiel virksomhed, der gennemfører artikel 24, stk. 7, litra a, i MiFID II, indeholder nærmere regler for, hvornår en værdipapirhandler må meddele sin kunde, at værdipapirhandlerens investeringsrådgivning sker på uafhængigt grundlag. Dette er tilfældet, hvis der rådgives om et bredt udsnit af finansielle instrumenter, som er på markedet, og som er forskellige med hensyn til type og udstedere eller produktudbydere. De finansielle instrumenter, der rådgives om, må desuden ikke være begrænset til finansielle instrumenter, der er udstedt eller udbudt af værdipapirhandleren selv eller af andre juridiske personer, der enten har snævre forbindelser med værdipapirhandleren eller har så tætte

juridiske eller økonomiske forbindelser med værdipapirhandleren, at dette kan indebære en risiko for at svække det uafhængige grundlag for den ydede rådgivning.

Bestemmelsens formål er at sikre, at kundens investeringsmål imødekommes på passende vis.

§ 46 b i lov om finansiel virksomhed, der gennemfører artikel 24, stk. 7, litra b, og artikel 24, stk. 8, i MiFID II, indeholder et forbud for en værdipapirhandler mod at modtage og beholde gebyrer, provisioner eller andre penge- og naturalieydelse, der betales af tredjemand eller en person, som handler på tredjemands vegne, ved uafhængig investeringsrådgivning og skønsmæssig porteføljepleje.

Bestemmelsens formål er at hindre interessekonflikter og skabe en bedre gennemsigtighed i forhold til de betalinger, som ikke kommer direkte fra kunden til værdipapirhandleren.

Om baggrunden for de pågældende bestemmelser og en nærmere beskrivelse af disse henvises til de specielle bemærkninger til § 2, nr. 3, i lovforslag nr. L 159 af 30. marts 2016 om ændring af om ændring af lov om værdipapirhandel m.v., lov om finansiel virksomhed, lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., straffeloven og retsplejeloven (Ændringer som følge af forordningen om markedsmissbrug samt gennemførelse af regler om provisionsbetalinger m.v. fra tredjeparter og oplysninger om omkostninger m.v. i direktivet om markeder for finansielle instrumenter (MiFID II)), Folketingstidende A 2015-16, s. 50-53.

Ifølge § 373, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed straffes bl.a. en finansiel virksomhed, der ikke efterkommer et påbud, der er givet i medfør af bl.a. § 348, stk. 2, 1. pkt., med bøde.

Det følger af § 27 i straffeloven, at strafansvar for en juridisk person forudsætter, at der inden for dens virksomhed er begået en overtrædelse, der kan tilregnes en eller flere til den juridiske person knyttede personer eller den juridiske person som sådan.

I de tilfælde, hvor de strafbelagte bestemmelser omhandler pligter eller forbud for virksomheden er de mulige ansvarssubjekter for straf ved overtrædelse af bestemmelserne virksomheden, jf. § 373, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed, og/eller en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, oftest ledelsen. Der vil således kunne rejses tiltale mod virksomheden alene eller mod både virksomheden og en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, og endelig vil der også kunne rejses tiltale mod en eller flere personer med tilknytning til virksomheden alene. Udgangspunktet er tiltale mod virksomheden for overtrædelsen, men dette kan kombineres med tiltale mod en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, hvis en eller nogle af disse personer, har medvirket forsætligt eller groft uagtsomt til overtrædelsen, og denne ikke er af underordnet karakter. Der skal som udgangspunkt ikke rejses tiltale mod underordnede ansatte.

Med de foreslåede ændringer stilles der samme krav ved uafhængig rådgivning og skønsmæssig porteføljepleje, uanset om værdipapirhandleren udøver de pågældende investeringservice her i landet

på baggrund af en dansk tilladelse hertil eller om virksomheden er et tredjelandsselskab, der har tilladelse til at udøve tjenesteydelser med værdipapirhandel her i landet i medfør af § 33 i lov om finansiel virksomhed.

Til nr. 3 (§ 6, stk. 3 i lov om finansiel virksomhed)

Med bestemmelsen ophæves § 6, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed.

Bestemmelsen i stk. 3, fastlægger bl.a., at en digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.

Den foreslåede § 6 a, fastlægger, at en digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen. Bestemmelsen viderefører den gældende § 6, stk. 3, uden indholdsmæssige ændringer og er alene af lovtekniske hensyn flyttet til den foreslåede bestemmelse i § 6 a.

Til nr. 4 (§ 6 a i lov om finansiel virksomhed)

Efter § 6 a, i lov om finansiel virksomhed kan erhvervsministeren fastsætte regler om, at Finanstilsynet og de øvrige myndigheder, jf. § 6, stk. 1, kan udstede afgørelser og andre dokumenter efter loven eller efter regler udstedt i medfør af loven uden underskrift, med maskinelt eller på tilsvarende måde gengivet underskrift, eller under anvendelse af en teknik, der sikrer entydig identifikation af den, som har udstedt afgørelsen eller dokumentet. Sådanne afgørelser og dokumenter sidestilles med afgørelser og dokumenter med personlig underskrift.

Endvidere kan erhvervsministeren efter bestemmelsens stk. 2, fastsætte regler om, at afgørelser og andre dokumenter, der udelukkende er truffet eller udstedt på grundlag af elektronisk databehandling, kan udstedes alene med angivelse af den pågældende myndighed som afsender.

Bemyndigelsen i den gældende lovs § 6 a er ikke udnyttet af erhvervsministeren.

Bestemmelsen blev indsat med lov nr. 1231 af 18. december 2012 om ændring af forskellige lovbestemmelser om obligatorisk digital kommunikation m.v. Begrundelsen for at indsætte bestemmelsen var, at der ikke i forvaltningsloven på daværende tidspunkt var en bestemmelse omhandlende en generel fravigelse af underskriftskravet.

Den generelle fravigelse af underskriftskravet blev indført i forvaltningsloven ved lov nr. 1624 af 26. december 2013 om ændring af forvaltningsloven, lov om Politiets Efterretningstjeneste (PET) og lov om Forsvarets Efterretningstjeneste (FE).

Efter § 32 b i forvaltningsloven, skal de dokumenter, der udgår fra en forvaltningsmyndighed til borgere, virksomheder m.v. i en sag, hvori der er eller vil blive truffet afgørelse, være forsynet med en personlig underskrift eller være udformet på en måde, der i øvrigt sikrer en entydig identifikation af

den, som er afsender af dokumentet, og at dokumentet er endeligt. Bestemmelsen gælder, jf. forvaltningslovens § 32 b, stk. 2 og 3, ikke for dokumenter, hvor der anvendes automatisk sagsbehandling eller for dokumenter hvorved der kvitteres, rykkes eller foretages andre sagsbehandlingsskridt, der ikke er væsentlige.

Bestemmelsen i forvaltningslovens § 32 b regulerer således det samme område som den nuværende bestemmelse i lov om finansiel virksomhed § 6 a. hvorfor den nuværende bestemmelse i § 6 a i lov om finansiel virksomhed udgår af loven.

Den tidligere bestemmelse i lov om finansiel virksomhed § 6, stk. 3, videreføres i den foreslåede § 6 a, jf. de særlige bemærkninger til § 1 nr. 3.

I den foreslåede bestemmelse fastsættes det, hvornår en digital meddelelse anses for at være kommet frem til adressaten, dvs. til modtageren af meddelelsen.

For meddelelser, der sendes til Finanstilsynet, er den pågældende tilsynsmyndighed adressat for meddelelsen. For meddelelser, som tilsynsmyndigheden sender, er den pågældende virksomhed eller person, som meddelelsen sendes til, adressat for meddelelsen.

Udtrykket »en digital meddelelse« bruges om en hvilken som helst skriftlig kommunikation, som foretages digitalt, herunder også en afgørelse, som sendes via mail, via den offentlige digitale postløsning eller på anden digital måde.

En digital meddelelse anses for at være kommet frem, når meddelelsen er tilgængelig digitalt for adressaten. Dette svarer til, at et papirbrev anses for at være kommet frem, når det pågældende brev er lagt i adressatens fysiske postkasse. Det er uden betydning, om eller hvornår adressaten gør sig bekendt med indholdet af meddelelsen.

En meddelelse vil normalt blive anset for at være tilgængelig digitalt, selvom den pågældende ikke kan skaffe sig adgang til meddelelsen, såfremt dette skyldes hindringer, som det er op til den pågældende at overvinde.

Fremkomsttidspunktet er bl.a. afgørende for, hvornår forvaltningsakter, herunder afgørelser fra en myndighed, får de tilsigtede retsvirkninger. Det antages f.eks., at afgørelser i almindelighed skal meddeles til deres adressat for at få de tilsigtede retsvirkninger, og at meddelelsen er sket, når afgørelsen er kommet frem til den, som afgørelsen retter sig til.

Fremkomsttidspunktet er normalt også afgørende for, om en indberetning eller lignende til en myndighed anses for rettidig.

En meddelelse vil normalt anses for at være kommet frem til tilsynsmyndigheden på det tidspunkt, hvor meddelelsen er tilgængelig for tilsynsmyndigheden, dvs. når tilsynsmyndigheden kan behandle meddelelsen. Dette tidspunkt vil normalt blive registreret automatisk i en modtagelsesanordning eller et datasystem. En meddelelse, der først er tilgængelig efter kl. 24.00, anses normalt først for modtaget den dag, meddelelsen er tilgængelig.

Kan modtagelsestidspunktet for en digital meddelelse til en myndighed ikke fastlægges som følge af problemer med myndighedens it-system eller andre lignende problemer (sammenbrud i den digitale signaturs infrastruktur, generelle strømafbrydelser, generelle problemer hos myndighedens internetudbyder o.l.), må meddelelsen anses for at være kommet frem på det tidspunkt, hvor meddelelsen blev afsendt, hvis der kan fremskaffes pålidelige oplysninger om afsendelsestidspunktet.

Opstår problemerne tæt på fristen for indgivelse af meddelelsen, og kan problemerne føre til, at fristen med rimelighed ikke kan overholdes, anses meddelelsen for at være kommet frem inden for fristen, hvis den er tilgængelig for myndigheden inden for en rimelig tid efter, at forhindringen er ophørt. Det vil således ikke komme afsenderen til skade, at indberetningen m.v. modtages efter fristens udløb, hvis dette skyldes systemnedbrud hos myndigheden.

En meddelelse fra en myndighed vil normalt være tilgængelig for modtageren, når adressaten (borgeren eller virksomheden m.v.) vil kunne fremkalde meddelelsen på en almindeligt fungerende computer tilsluttet internettet med almindeligt tilgængelige programmer og dermed gøre sig bekendt med meddelelsens indhold.

Det er i den forbindelse uden betydning, om adressaten for myndighedens meddelelse har bragt sig i stand til at tilgå meddelelsen f.eks. hvis modtageren af en meddelelse, som myndigheden har sendt til den pågældende via den offentlige digitale postløsning, ikke har skaffet sig den fornødne offentlige digitale signatur til at modtage meddelelser i den offentlige digitale postløsning, eller at modtageren i sit elektroniske system har installeret anordninger (spamfiltre, firewalls m.v.), som afviser at modtage meddelelser.

Det er endvidere uden betydning, om adressaten oplever, at vedkommendes egen computer ikke fungerer, eller at vedkommende har mistet koden til sin digitale signatur eller oplever lignende hindringer, som det er op til adressaten at overvinde.

En meddelelse vil blive anset for at være tilgængelig, selvom den pågældende ikke kan skaffe sig adgang til meddelelsen, hvis dette skyldes hindringer, som det er op til den pågældende at overvinde. Som eksempler herpå kan nævnes, at den pågældendes egen computer ikke fungerer, eller den pågældende har mistet koden til sin digitale signatur.

Til nr. 5 (lov om finansiel virksomhed § 9 a)

Penge- og realkreditinstitutter samt fondsmæglerselskaber kan i henhold til § 9 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed udpege fysiske eller juridiske personer som tilknyttede agenter. En tilknyttet agent kan udføre en eller flere aktiviteter på vegne af den virksomhed, som agenten er blevet udpeget af, jf. § 9 a, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed.

Med lovforslaget indsættes et nyt stykke 3, hvorefter agenter tilknyttet et pengeinstitut eller et fondsmæglerselskab kan sælge eller rådgive om strukturerede indlån. Den foreslåede bestemmelse finder anvendelse i det omfang, pengeinstituttet eller fondsmæglerselskabet opfattes som formidler af det strukturerede indlån, jf. betragtning nr. 40 til præamblen i MiFID II. Forslaget gennemfører dele af artikel 1, stk. 4, litra b, MiFID II, hvorefter artikel 29, bortset fra stk. 2, andet afsnit, i MiFID II om agenter finder tilsvarende anvendelse på strukturerede indlån.

Bestemmelsen finder ikke anvendelse for realkreditinstitutter.

Ved strukturerede indlån forstås indlån som defineret i artikel 2, stk. 1, nr. 3, litra c, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EF om indskudsgarantiordninger, som skal tilbagebetales fuldt ud ved forfald under anvendelse af bestemmelser om, at en eventuel rente eller præmie betales (eller er i fare) efter en formel, der omfatter faktorer såsom et indeks eller en kombination af indekser, bortset fra indlån med variabel rente, hvis afkast er direkte knyttet til et renteindeks såsom EURIBOR eller LIBOR, et finansielt instrument eller en kombination af finansielle instrumenter, en råvare eller en kombination af råvarer eller andre materielle eller immaterielle ikke-omsættelige aktiver eller en valutakurs eller en kombination af valutakurser.

For nærmere information om § 9 a i lov om finansiel virksomhed og baggrunden for bestemmelsen henvises til de specielle bemærkninger til § 1, nr. 28, i lov om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere og forskellige andre love, jf. Folketingstidende 2017-2018, A, L 156 som fremsat, side 46.

Til nr. 6 (overskriften før § 38 i lov om finansiel virksomhed)

Der indsættes med lovforslagets § 1, nr. 7, en ny § 38 b. Den foreslåede bestemmelse omhandler finansieringsinstitutter, som er datterselskab af et pengeinstitut eller realkreditinstitut eller er et fællesejet selskab af flere pengeinstitutter eller af flere realkreditinstitutter.

Et finansieringsinstitut er ikke en finansiel virksomhed og derfor ikke omfattet af den eksisterende overskrift før § 38 i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås at ændre overskriften så det fremgår, at afsnittet også vedrører regler for visse finansieringsinstitutter.

Til nr. 7 (§ 38 a, i lov om finansiel virksomhed)

Finansieringsinstitutter kan frit etablere sig i Danmark uden tilladelse efter lov om finansiel virksomhed, da institutterne ikke er omfattet af lovens krav om tilladelse for at kunne udøve virksomhed. Ligeledes kan finansieringsinstitutter i dag etablere en filial i et andet land under hensyntagen til gældende national regulering.

Finansieringsinstitutter er defineret i § 5, stk. 1, nr. 6, i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås at indsætte en ny § 38 b i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås med § 38 b, stk. 1, 1. pkt., at et finansieringsinstitut, som er datterselskab af et pengeinstitut eller realkreditinstitut eller er et fællesejet selskab af flere pengeinstitutter eller af flere realkreditinstitutter, skal give meddelelse til Finanstilsynet forud for, at finansieringsinstituttet etablerer en filial i et andet medlemsland inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Begrebet filial er defineret i § 5, stk. 1, nr. 21, i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås med § 38 b, stk. 1, 2. pkt., at finansieringsinstituttet sammen med meddelelsen til Finanstilsynet skal sende de oplysninger, som er nævnt i § 38, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, og oplyse størrelsen og sammensætningen af finansieringsinstituttets kapitalgrundlag.

Oplysningerne i § 38, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed er hvilket land filialen ønskes etableret i, en beskrivelse af filialens virksomhed, filialens adresse, og navnene på filialens ledelse.

Med kapitalgrundlagets sammensætning menes størrelsen af henholdsvis egentlig kernekapital og supplerende kapital.

Ved indsendelse af oplysning til Finanstilsynet efter § 38 b, stk. 1, nr. 2, skal finansieringsinstituttet anvende oplysningerne fra det seneste årsregnskab.

Endelig foreslås det med § 38 b, stk. 2, at Finanstilsynet forpligtes til at videresende de modtagne oplysninger og oplysninger om moderselskabernes risikoeksponeringsbeløb til værtslandets tilsynsmyndigheder senest 3 måneder efter modtagelsen af alle disse oplysninger.

Finanstilsynet modtager oplysninger om moderselskabets risikoeksponering, jf. § 5, stk. 6, nr. 18 i lov om finansiel virksomhed, gennem moderselskabets løbende rapportering.

Den foreslåede § 38 b implementerer artikel 35, stk. 3, 3. afsnit, i CRD IV.

Til nr. 8 og 9 (lov om finansiel virksomhed § 46 a og § 46 b)

Lov om finansiel virksomhed § 46 a regulerer, hvornår en værdipapirhandler, der yder investeringsrådgivning, må oplyse over for sine kunder, at investeringsrådgivningen sker på et uafhængigt grundlag. Værdipapirhandleren må oplyse dette, hvis værdipapirhandleren rådgiver om et bredt udsnit af finansielle instrumenter, som er på markedet, og som er forskellige med hensyn til type og udstedere eller produktudbydere. De finansielle instrumenter, der rådgives om, må desuden ikke være begrænset til finansielle instrumenter, der er udstedt eller udbudt af værdipapirhandleren selv eller af andre juridiske personer, der enten har snævre forbindelser med værdipapirhandleren eller har så tætte juridiske eller økonomiske forbindelser med værdipapirhandleren, at dette kan indebære en risiko for at svække det uafhængige grundlag for den ydede rådgivning.

Lov om finansiel virksomhed § 46 b indeholder et forbud for en værdipapirhandler mod at modtage og beholde gebyrer, provisioner eller andre penge- og naturalieydelse, der betales af tredjemand eller en person, som handler på tredjemands vegne, når værdipapirhandleren yder uafhængig investeringsrådgivning og skønsmæssig porteføljepleje.

Det foreslås at indsætte et nyt stykke 2 i §§ 46 a og 46 b i lov om finansiel virksomhed, hvorefter bestemmelserne også finder anvendelse på pengeinstitutter og fondsmæglerselskaber, der rådgiver om strukturerede indlån. De foreslåede bestemmelser finder anvendelse i det omfang, pengeinstituttet eller fondsmæglerselskabet opfattes som formidler af strukturerede indlån, jf. betragtning nr. 40 til præamblen i MiFID II.

Formålet med forslaget er at sikre, at bestemmelserne finder samme anvendelse på strukturerede indlån som på andre strukturerede produkter og på den måde sikre en ensartet investorbeskyttelse på såvel produktniveau som på EU-plan. Forslaget gennemfører dele af artikel 1, stk. 4, litra b, MiFID II, hvorefter bl.a. artikel 24 i MiFID II tillige finder anvendelse på strukturerede indlån.

Bestemmelsen finder ikke anvendelse for realkreditinstitutter.

Ved strukturerede indlån forstås indlån som defineret i artikel 2, stk. 1, nr. 3, litra c, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EF om indskudsgarantiordninger, som skal tilbagebetales fuldt ud ved forfald under anvendelse af bestemmelser om, at en eventuel rente eller præmie betales (eller er i fare) efter en formel, der omfatter faktorer såsom et indeks eller en kombination af indekser, bortset fra indlån med variabel rente, hvis afkast er direkte knyttet til et renteindeks såsom EURIBOR eller LIBOR, et finansielt instrument eller en kombination af finansielle instrumenter, en råvare eller en kombination af råvarer eller andre materielle eller immaterielle ikke-omsættelige aktiver eller en valutakurs eller en kombination af valutakurser.

For nærmere information om §§ 46 a og 46 b i lov om finansiel virksomhed og baggrunden for bestemmelserne henvises til de specielle bemærkninger til § 2, nr. 3, i lov om ændring af lov om værdipapirhandel m.v., lov om finansiel virksomhed, lov om forvaltere af alternative investeringsfonde

m.v., straffeloven og retsplejeloven, jf. Folketingstidende 2015-16, A, L 159 som fremsat, side 50-53.

Til nr. 10 (§ 64, stk. 1-4, i lov om finansiel virksomhed)

§ 64, stk. 1-4, i den gældende lov om finansiel virksomhed fastlægger kravene til egnethed og hæderlighed for et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en finansiel virksomhed.

Ifølge den gældende bestemmelse om kravene til bestyrelsesmedlemmers og direktørers egnethed og hæderlighed skal medlemmer af en finansiel virksomheds bestyrelse og direktion på tidspunktet for meddelelse af tilladelse eller på tidspunktet for indtræden i ledelsen for en eksisterende finansiel virksomhed, opfylde visse krav til egnethed og hæderlighed. Til opfyldelse af regelsættet skal personer, der indtræder som bestyrelsesmedlem eller direktør i en finansiel virksomhed, afgive nogle oplysninger til Finanstilsynet. Oplysningerne indgår i Finanstilsynets bedømmelse af, om vedkommende er egnet og hæderlig i den finansielle lovgivnings forstand.

Efter § 64, stk. 1, skal et ledelsesmedlem i en finansiel virksomhed til enhver tid have tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at bestride stillingen eller hvervet. Efter § 64, stk. 2, skal ledelsesmedlemmet derudover til enhver tid have et tilstrækkelig godt omdømme og udvise hæderlighed, integritet og uafhængighed i forbindelse med udførelsen af sit arbejde.

Efter § 64, stk. 3, nr. 1, må et ledelsesmedlem ikke være pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at hvervet eller stillingen ikke kan varetages på betryggende måde. Et ledelsesmedlem må heller ikke have indgivet begæring om rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering eller være under rekonstruktionsbehandling, konkursbehandling eller gældssanering, jf. § 64, stk. 3, nr. 2. Et ledelsesmedlem må endvidere ikke på grund af sin økonomiske situation eller via et selskab, som medlemmet ejer, deltager i driften af eller har en væsentlig indflydelse på, have påført eller påføre den finansielle virksomhed tab eller risiko for tab, jf. § 64, stk. 3, nr. 3. Endelig må et ledelsesmedlem ikke have udvist eller udvise en adfærd, hvor der er grund til at antage, at vedkommende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde, jf. § 64, stk. 3, nr. 4.

Det følger af § 64, stk. 4, at der ved vurderingen af, om et ledelsesmedlem lever op til kravene i stk. 2 og stk. 3, nr. 1, 3 og 4, skal lægges vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor.

Lever et medlem af en ansøgende finansiel virksomheds bestyrelse eller direktion ikke op til kravene til egnethed og hæderlighed, kan Finanstilsynet nægte at give tilladelse til drift af finansiel virksomhed, jf. 14, stk. 1, nr. 2, i lov om finansiel virksomhed. For så vidt angår eksisterende finansielle virksomheder kan Finanstilsynet påbyde virksomheden at afsætte direktøren eller bestyrelsesmedlemmet at nedlægge sit hverv, jf. § 351, stk. 1. og 2, i lov om finansiel virksomhed. Efterleves et

sådant påbud ikke, kan Finanstilsynet inddrage den finansielle virksomheds tilladelse i medfør af § 351, stk. 10, i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås at ophæve det gældende § 64, stk. 1-4, således at kravene til ledelsesmedlemmers eg-
nethed og hæderlighed samles i et nyt § 64, stk. 1.

Det foreslås i nr. 1, at et medlem af bestyrelsen og direktionen i en finansiel virksomhed skal have tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne varetage hvervet eller stillingen. Det foreslåede nr. 1 svarer til egnethedskravet i § 64, stk. 1, i den gældende lov om finansiel virksomhed.

Kravene skal være opfyldt til enhver tid, hvilket indebærer, at kravene skal opfyldes fra det tidspunkt, hvor bestyrelsesmedlemmet eller direktøren tiltræder hvervet eller stillingen i den finansielle virksomhed og i hele den periode, hvori den pågældende person varetager hvervet eller stillingen. Når en person tiltræder et hverv som bestyrelsesmedlem eller en stilling som direktør for en finansiel virksomhed, påser Finanstilsynet, at vedkommende har tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne udøve hvervet eller varetage stillingen i virksomheden og dermed, at den pågældende opfylder kravene.

Som hidtil opstilles der ikke generelle kriterier for, hvilke teoretiske eller praktiske krav personen skal opfylde. Disse varierer afhængigt af, om der er tale om en direktørpost eller et bestyrelseshverv samt hvilken type virksomhed, der er tale om. I vurderingen kan bl.a. indgå, om personen har en relevant uddannelse, om vedkommende har haft relevant ansættelse inden for den finansielle sektor, og om vedkommende har ledelseserfaring.

Der stilles i praksis mindre omfattende krav til et bestyrelsesmedlem end til en direktør, ligesom kravene er skærpede, hvis der er tale om en stor og kompleks finansiel virksomhed. Vurderingen af, om en person opfylder kravene i det foreslåede nr. 1, skal foretages med udgangspunkt i hvervet eller stillingen i den konkrete virksomhed. Det er således muligt, at en person på baggrund af dennes uddannelsesmæssige baggrund og hidtidige ledelseserfaring opfylder kravet om tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at lede et mindre, lokalt pengeinstitut, men at den pågældende ikke vil kunne opfylde kravet i forhold til en direktørpost i et stort landsdækkende pengeinstitut.

Som hidtil stilles der ikke et ubetinget krav om, at et bestyrelsesmedlem skal have særlig indsigt i finansielle virksomheders forhold. I visse tilfælde kan særlig indsigt i en anden branche eller i lokale forhold, som er relevante for den finansielle virksomhed, således være tilstrækkelig.

De øvrige kompetencer i bestyrelsen eller direktionen inddrages ikke i forbindelse med vurderingen af, om et bestyrelsesmedlem eller en direktør opfylder kravene i det foreslåede nr. 1.

Det foreslås i nr. 2, at et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en finansiel virksomhed skal have tilstrækkeligt godt omdømme og kunne udvise hæderlighed, integritet og tilstrækkelig uafhængighed

ved varetagelsen af hvervet eller stillingen. Det foreslåede nr. 2 svarer til hæderlighedskrav i § 64, stk. 2, i den gældende lov om finansiel virksomhed.

Kravene i nr. 2 skal til enhver tid være opfyldt. Det indebærer, at kravene skal være opfyldt fra det tidspunkt, hvor bestyrelsesmedlemmet eller direktøren tiltræder hvervet eller stillingen og i hele den periode, hvori den pågældende person varetager hvervet eller stillingen. Når en person tiltræder som ledelsesmedlem, påser Finanstilsynet, om personen har et tilstrækkeligt godt omdømme, og om personen vil kunne udvise hæderlighed, integritet og tilstrækkelig uafhængighed ved varetagelse af hvervet eller stillingen. Finanstilsynet tager hensyn til, i hvilken type af virksomhed den pågældende besidder en direktions- eller bestyrelsespost.

Bestemmelsen har til formål at sikre, at de personer, der er en del af ledelsen i en finansiel virksomhed, har en høj standard, både når det gælder deres faglige og ledelsesmæssige kompetencer og i forhold til deres personlige adfærd. Det er derfor vigtigt, at ledelsesmedlemmer generelt udviser en høj grad af hæderlighed, integritet og tilstrækkelig uafhængighed ved varetagelse af hvervet eller stillingen. Kravet indebærer, at ledelsesmedlemmet skal udvise den fornødne uafhængighed set i forhold til den konkrete stilling eller det konkrete hverv i virksomheden. For bestyrelsesmedlemmer betyder det eksempelvis, at det enkelte bestyrelsesmedlem i tilstrækkelig grad skal kunne agere uafhængigt af den daglige ledelse i den finansielle virksomhed og således i tilstrækkelig grad kunne udfordre og overvåge direktionens arbejde. Tilsvarende betyder det for direktionsmedlemmer, at det enkelte medlem i tilstrækkelig grad løbende skal kunne overvåge, udfordre og føre tilsyn med ledende medarbejderes arbejde.

Et ledelsesmedlem anses for at have et godt omdømme, hvis andet ikke er påvist, og hvis der ikke er nogen grund til at nære begrundet tvivl om vedkommendes gode omdømme. Finanstilsynet lægger alle relevante oplysninger til grund for vurderingen af, om ledelsesmedlemmet har et godt omdømme. Ledelsesmedlemmet anses ikke for at have et godt omdømme, hvis vedkommendes personlige eller forretningsmæssige adfærd giver anledning til begrundet tvivl om vedkommendes evner til at sikre en sund og sikker ledelse af virksomheden.

Ved denne vurdering lægger Finanstilsynet bl.a. vægt på alle strafbare og administrative overtrædelser, inddragelse af tidligere tilladelser, licenser eller lignende, tidligere afskedigelser og baggrunden herfor. I vurderingen af ledelsesmedlemmets omdømme tager Finanstilsynet hensyn til alvoren af overtrædelsen, den tid der er gået siden overtrædelsen, personens opførsel siden en eventuel strafbar overtrædelse af loven og om der er tale om gentagelsestilfælde. Specielt i forhold til direktører vil det være vanskeligt at opretholde tilliden til vedkommende, hvis den virksomhed, som vedkommende leder, har modtaget gentagne påbud for samme overtrædelser af den finansielle lovgivning eller reglerne på hvidvaskområdet. Reglerne på hvidvaskområdet omfatter hvidvaskloven, de regler, der er udstedt i medfør heraf, og Europa-Parlamentets og Rådets forordninger indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer.

Det er vigtigt at opretholde den finansielle sektors omdømme og det omgivende samfunds tillid til sektoren. Manglende tillid til enkelte ledelsesmedlemmer i dele af den finansielle sektor vil kunne have en afsmittende effekt på hele den finansielle sektors omdømme og tilliden til den samlede branche. Medlemmer af bestyrelsen og direktionen i en finansiell virksomhed skal derfor have et tilstrækkeligt godt omdømme i samfundet. Ved vurderingen af om et ledelsesmedlem lever op til kravene i det foreslåede nr. 2, skal der derfor lægges vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor.

Som noget nyt skal der i forbindelse med afvejningen af dette tillidshensyn lægges vægt på ledelsesmedlemmets forståelse for den finansielle sektors særlige samfundsmæssige ansvar i relation til forebyggelse af hvidvask og terrorfinansiering. Har ledelsesmedlemmet eksempelvis før sin indtræden i ledelsen for den finansielle virksomhed været en del af ledelsen, complianceansvarlig eller udpeget som hvidvaskansvarlig i medfør af § 7, stk. 2, i hvidvaskloven i en virksomhed, der har overtrådt regler på hvidvaskområdet, skal denne overtrædelse og personens ansvar og adfærd i den forbindelse indgå i Finanstilsynets vurdering af personens hæderlighed i relation til den finansielle virksomhed, som personen ønsker at indtræde i ledelsen for.

En person har været en del af ledelsen, hvis personen har været bestyrelsesmedlem eller direktør i virksomheden eller har været øverst ansvarlig for det forretningsområde, hvor den adfærd, der førte til overtrædelse af regler på hvidvaskområdet, fandt sted. Ved Finanstilsynets afvejning af tillidshensynet skal der lægges vægt på karakteren og omfanget af overtrædelser af regler på hvidvaskområdet, og om der var tale om gentagne overtrædelser. Inddragelse af hensynet er som udgangspunkt ikke relevant ved vurderingen af, om et ledelsesmedlem i et skadesforsikringsselskab lever op til hæderlighedskravet, da skadesforsikringsselskaber ikke er omfattet af regler på hvidvaskområdet. Det foreslåede nr. 2 medfører ikke andre materielle ændringer i forhold til § 64, stk. 2, i den gældende lov om finansiell virksomhed.

Det foreslås i nr. 3, at et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en finansiell virksomhed ikke må være pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv eller sin stilling på betryggende måde.

Det betyder, at en person som udgangspunkt ikke kan være bestyrelsesmedlem eller direktør for en finansiell virksomhed, hvis personen er pålagt strafansvar for en overtrædelse af straffeloven eller anden lovgivning på det finansielle område, ligesom personen som udgangspunkt må forlade sin stilling eller sit hverv, hvis personen bliver pålagt strafansvar for sådanne overtrædelser, efter at personen er indtrådt i ledelsen for den finansielle virksomhed. Sker det ikke, kan Finanstilsynet i medfør af § 351, stk. 1 og 2, påbyde den finansielle virksomhed at afsætte en direktør eller give et bestyrelsesmedlem et påbud om at nedlægge sit hverv.

I vurderingen af, om en strafbar overtrædelse skal føre til, at den pågældende ikke kan udnævnes henholdsvis skal udtræde af ledelsen, vil det indgå, om det udviste forhold begrundet en nærliggende fare for efterfølgende misbrug af hvervet eller stillingen, eller om den pågældende har handlet på en så retsstridig og uetisk måde, at der er grundlag for at antage, at den pågældende ikke vil varetage hvervet eller stillingen som henholdsvis bestyrelsesmedlem eller direktør på betryggende vis. Herudover vil hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor indgå i vurderingen af, om en strafbar overtrædelse skal medføre, at det pågældende ledelsesmedlem ikke kan varetage hvervet eller stillingen. Som noget nyt vil også hensynet til at opretholde tilliden til det finansielle system, herunder særligt ledelsesmedlemmets forståelse for den finansielle sektors særlige samfundsmæssige ansvar i relation til forebyggelse af hvidvask og terrorfinansiering, indgå i vurderingen. Der henvises til de specielle bemærkninger til § 64, stk. 1, nr. 2, ovenfor. Det foreslåede nr. 3 medfører ikke andre materielle ændringer i forhold til § 64, stk. 3, nr. 1, i den gældende lov om finansiel virksomhed.

Det er ikke enhver overtrædelse af straffe- og særlovgivningen, der vil føre til en reaktion fra Finanstilsynets side. Efter Finanstilsynets praksis har bestyrelsesmedlemmer og direktører pligt til at indberette, hvis de er dømt for overtrædelse af straffelovens regler i kapitel 28 og 29 om berigelsesforbrydelser og andre strafbare formuekrænkelser eller overtrædelse af markedsmissbrugsforordningen (Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 596/2014 af 16. april 2014 om markedsmissbrug). Også andre overtrædelser af lovgivning af relevans for den finansielle sektor kan være omfattet af oplysningspligten. Det kan eksempelvis være overtrædelser af strafbelagte bestemmelser i hvidvask, skatte- og selskabslovgivningen. Finanstilsynet foretager en konkret vurdering af, om overtrædelsen skal føre til, at personen ikke anses for at leve op til hæderlighedskravet i det foreslåede nr. 3.

Er det strafbare forhold pådømt i udlandet, vil dette kunne anses for en overtrædelse af anden relevant lovgivning, som vil kunne begrunde Finanstilsynets indgriben efter det foreslåede nr. 3.

Det strafbare forhold skal være fastslået ved endelig dom eller ved, at bestyrelsesmedlemmet eller direktøren har vedtaget et bødeforlæg, jf. retsplejelovens § 832.

Finanstilsynet har i medfør af § 351, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed mulighed for at kræve, at en person midlertidigt fjernes fra ledelsen eller som nøgleperson, allerede når der er rejst tiltale for overtrædelse i en straffesag, og indtil sagen er afgjort, hvis en domfældelse vil indebære, at den pågældende ikke længere opfylder kravene i nr. 3.

Det foreslås i nr. 4, at et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en finansiel virksomhed ikke må have indgivet begæring om eller være under rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering.

Det foreslås således, at et ledelsesmedlem ikke kan varetage hvervet eller stillingen som bestyrelsesmedlem eller direktør, hvis den pågældende har indgivet begæring om rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering eller er under rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering.

Bestemmelsen indebærer, at Finanstilsynet kan gribe ind, uanset på hvilket stadie i rekonstruktionsbehandlingen eller de respektive insolvensbehandlinger vedkommende befinder sig.

Det foreslåede nr. 4 medfører ikke materielle ændringer i forhold til § 64, stk. 3, nr. 2, i den gældende lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås i nr. 5, at et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en finansiel virksomhed ikke må have påført eller påføre den finansielle virksomhed tab eller risiko for tab på grund af sin økonomiske situation eller via et selskab, som medlemmet ejer, deltager i driften af eller har en væsentlig indflydelse på.

Finanstilsynet kan nægte en person at indtræde i ledelsen af en virksomhed eller gribe ind over for et ledelsesmedlem, dersom den pågældendes økonomiske situation eller selskaber, som den pågældende ejer, eller hvori den pågældende deltager i driften, har påført den finansielle virksomhed tab eller risiko for tab. Det samme gør sig gældende, hvis en person, uden direkte at eje eller deltage i den formelle ledelse af en virksomhed, har væsentlig indflydelse på denne, og virksomheden har påført den finansielle virksomhed tab eller risiko for tab. Væsentlig indflydelse kan foreligge i de situationer, hvor en person ikke personligt ejer virksomheden, men har et nært forhold til ejeren og indflydelse på virksomheden qua denne forbindelse, f.eks. hvis det formelt er en ægtefælle, som ejer virksomheden. Der vil være tale om en konkret vurdering.

Det vil således være problematisk, hvis en person, hvis engagement har påført en finansiel virksomhed tab eller bragt virksomheden i risiko for at lide tab, samtidig deltager i ledelsen af denne virksomhed, idet det antages, at den pågældende ikke vil være i stand til at foretage tilstrækkelig objektive vurderinger. Der skal være tale om engagementer, som vedrører personen selv eller selskaber, som vedkommende har en personlig økonomiske interesse i. Det forhold, at eksempelvis et bestyrelsesmedlem også har en bestyrelsespost i en anden virksomhed, som den finansielle virksomhed har et forretningsmæssigt mellemværende med, og som har medført tab for den finansielle virksomhed, er som udgangspunkt i sig selv ikke nok til, at vedkommende vurderes ikke at være egnet og hæderlig.

Bestemmelsen omfatter f.eks. situationer, hvor et bestyrelsesmedlem eller en direktør ikke er i stand til at opfylde sine økonomiske forpligtelser, efterhånden som de forfalder, og herved påfører den finansielle virksomhed tab eller udsætter virksomheden for en tabsrisiko. Der anlægges i disse tilfælde en konkret vurdering af årsagen til, at engagementet blev nødlidende.

Hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor vil fortsat skulle indgå i vurderingen af, om ledelsesmedlemmets økonomiske situation skal medføre, at det pågældende ledelsesmedlem ikke kan varetage hvervet eller stillingen. Manglende tillid til et ledelsesmedlem, eksempelvis som følge af at det er offentligt kendt, at personen har rod i privatøkonomien, vil kunne have en afsmittende effekt på den finansielle sektors omdømme og tilliden til denne.

Det foreslåede nr. 5 medfører ikke materielle ændringer i forhold til § 64, stk. 3, nr. 3, i den gældende lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås i nr. 6, at et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en finansiel virksomhed ikke må have udvist en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at vedkommende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde.

Det foreslås således, at et ledelsesmedlem ikke kan varetage hvervet eller stillingen som bestyrelsesmedlem eller direktør, hvis den pågældende har udvist en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at den pågældende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde. Ved vurderingen af, om den pågældende har udvist en adfærd, hvor der er grund til at antage, at vedkommende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde, vil der blive lagt vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor. Ved afvejning af dette tillidshensyn skal ledelsesmedlemmets adfærd i forhold til efterlevelse af regler på hvidvaskområdet indgå. Der henvises til de specielle bemærkninger til § 64, stk. 1, nr. 2, ovenfor.

Bestemmelsen foreslås bl.a. anvendt i den situation, hvor ledelsesmedlemmets private økonomi er i en sådan uorden, at selve det forhold må anses for særdeles belastende for varetagelsen af den overordnede ledelse af i en finansiel virksomhed. Som eksempler på økonomisk uorden kan nævnes, at vedkommende har restancer, er indberettet som dårlig betaler eller lignende. Endvidere kan viden om, at den pågældende i gentagne tilfælde har været en del af ledelsen i virksomheder, der er gået konkurs, begrunde, at Finanstilsynet vurderer, at en person ikke opfylder kravet.

Der skal dog foretages en individuel vurdering, hvor Finanstilsynet bl.a. kan lægge vægt på, hvilken rolle den pågældende person har spillet i ledelsen af den eller de virksomheder, der er gået konkurs. Der vil således være personer, f.eks. advokater og andre professionelle bestyrelsesmedlemmer, der ikke har været med til at drive virksomheden, men som alene er blevet indsat i en konkurstruet virksomheds ledelse med det formål at lukke virksomheden på en så hensigtsmæssig måde som muligt. I sådanne tilfælde vil det ikke komme en person til skade, at vedkommende har deltaget i ledelsen af en eller flere virksomheder, der er gået konkurs.

Andre eksempler på en tidligere udvist uforsvarlig adfærd kan være situationer, hvor det er åbenbart, at ledelsesmæssige svigt, manglende overholdelse af påbud fra en offentlig myndighed eller grovere misbrugssituationer har været årsag til problemer i de virksomheder, som den pågældende tidligere har deltaget i ledelsen af. Uforsvarlig adfærd kan tillige være et ledelsesmedlems meget mangelfulde styring af virksomheden generelt, ledelsesmedlemmets manglende forankring og prioritering af efterlevelse af Finanstilsynets påbud eller manglende evne til at rette op på disse forhold eller gentagne overtrædelser af regler om inhabilitet eller passivitet. Også medvirken til beslutninger truffet af den samlede bestyrelse, som f.eks. medvirken til uforsvarlig kreditgivning på utilstrækkeligt bevillings-

grundlag eller manglende kompetencer og forståelse for den finansielle lovgivning vil efter Finanstilsynets praksis efter konkret vurdering kunne føre til, at et ledelsesmedlemmet ikke anses for at leve op til kravet i det foreslåede nr. 6.

Finanstilsynet skal endvidere løbende vurdere, om ledelsen af en finansiell virksomhed sker på betryggende vis og gribe ind, hvis bestyrelsen eller direktionen har handlet til skade for virksomheden. Det kan eksempelvis være tilfældet, hvis den finansielle virksomheds ledelse ikke har sikret en ordentlig styring, har undladt at efterleve krav om god administrativ praksis og regnskabspraksis, eller har undladt at iværksætte fyldestgørende kontrolprocedurer. Hertil kommer andre tilfælde, hvor forsømmelser, dumdristighed eller passivitet har skadet den finansielle virksomhed, eller der er risiko for, at dette vil ske.

Svigt fra ledelsens side og heraf følgende økonomiske vanskeligheder i en virksomhed under tilsyn har en afsmittende effekt på den finansielle sektors omdømme og derfor også på samfundets tillid til sektoren. Det gør sig gældende uanset størrelsen og typen af virksomhed. Det er derfor vigtigt, at Finanstilsynet har mulighed for at gribe ind på et tidspunkt, hvor Finanstilsynet på grund af sin erfaring og kendskab til den konkrete virksomhed og markedsforholdene kan se, at der er behov herfor, jf. § 351, stk. 1 og 2, i lov om finansiell virksomhed.

Svigt fra ledelsens side kan også føre til omdømmetab, f.eks. i tilfælde hvor virksomhedens grove overtrædelse af regler på hvidvaskområdet har ført til, at virksomheden er blevet misbrugt til hvidvask af ulovlige midler eller skatteunddragelse. Har ledelsen ikke afsat tilstrækkelige ressourcer til hvidvaskforebyggelse, herunder ikke formået at forankre og prioritere hvidvaskområdet i ledelsen og den daglige drift i tilstrækkelig grad, skal Finanstilsynet kunne gribe ind og afsætte de ansvarlige ledelsesmedlemmer, jf. § 351, stk. 1 og 2, i lov om finansiell virksomhed.

Det foreslåede § 64, stk. 1, implementerer artikel 91, stk. 1, 1. pkt. og stk. 8 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, artikel 42, stk. 1 i Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/35 af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), artikel 9, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 201/65/EU af 15. maj 2004 om markeder for finansielle instrumenter og artikel 23(2)(g) i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/91/EU af 23. juli 2014 om ændring af direktiv 2009/65/EF om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) for så vidt angår depositarfunktioner, aflønningspolitik og sanktioner.

Med den foreslåede nyaffattelse af kravene til egnethed og hæderlighed sikres en sammenhæng mellem egnetheds- og hæderlighedsreglerne og kravene til finansielle virksomheders efterlevelse af hvidvasklovens regler. Hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor videreføres, ligesom nyaffattelsen ikke i øvrigt fører til materielle ændringer i kravene til ledelsesmedlemmers egnethed

og hæderlighed. Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger pkt. 2.1 og ovenfor under de specielle bemærkninger til nr. 1-6.

Der gælder også krav til egnethed og hæderlighed for medlemmer af bestyrelsen og direktionen i finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder, jf. det gældende § 64, stk. 6, der med dette lovforslag bliver stk. 3, for generalagenter, jf. det gældende § 64, stk. 7, der med dette lovforslag bliver stk. 4, for nøglepersoner i gruppe 1-forsikringselskaber, jf. det gældende § 64, stk. 8, der med dette lovforslag bliver stk. 5, og for nøglepersoner i systemisk vigtige finansielle institutter og globalt systemisk vigtige finansielle institutter, jf. det gældende § 313 a. For denne personkreds fører den foreslåede nyaffattelse af § 64, stk. 1, til, at hvor dette er relevant, skal hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor også omfatte eventuelle overtrædelser af regler på hvidvask-området, når Finanstilsynet skal vurdere, om personen lever op til egnetheds- og hæderlighedskravene.

Til nr. 11-14 (§ 64, stk. 5-8, i lov om finansiel virksomhed)

Med dette lovforslags § 1, nr. 10, nyaffattes kravene til egnethed og hæderlighed i § 64, stk. 1-4, i lov om finansiel virksomhed. Det foreslås således at ophæve de gældende § 64, stk. 1-4, og samle kravene til egnethed og hæderlighed i et nyt § 64, stk. 1, jf. de specielle bemærkninger til § 1, nr. 10. Det betyder samtidig, at § 64, stk. 5-8, bliver til § 64, stk. 2-5. Som konsekvens heraf foreslås det at ændre en række henvisninger til § 64 i § 64, stk. 5-8, der med dette lovforslag bliver stk. 2-5.

Til nr. 15 (lov om finansiel virksomhed § 72)

I henhold til § 72, stk. 2, nr. 1 og 5, skal en finansiel virksomhed, der har tilladelse som værdipapirhandler have passende regler og procedurer for transaktioner med de i bilag 5 nævnte finansielle instrumenter, som omfatter virksomhedens ledelse og ansatte, og skal føre og opbevare fyldestgørende lister over alle udførte tjenesteydelser og transaktioner i mindst 5 år efter, at tjenesteydelsen er udført, henholdsvis transaktionen er gennemført. Værdipapirhandleren skal endvidere i henhold til § 72, stk. 2, nr. 2, kunne påvise interessekonflikter, som kan skade kundernes interesser, både mellem værdipapirhandlerens kunder indbyrdes og mellem kunderne og værdipapirhandleren og begrænse disse interessekonflikter mest muligt, samt, hvor der er risiko for, at kundernes interesse skades, i det konkrete tilfælde informere kunden om interessekonflikternes generelle indhold, inden der indgås aftale med kunden. Bestemmelsen gennemfører artikel 16, stk. 2, 3, 1. afsnit, og 6, og artikel 23 i MiFID II.

Det foreslås at indsætte et nyt stykke 4 i § 72 i lov om finansiel virksomhed, hvorefter bestemmelsens stk. 2, nr. 1, 2 og 5, finder tilsvarende anvendelse på pengeinstitutter og fondsmæglerselskaber, der sælger eller rådgiver om strukturerede indlån. Bestemmelsen finder anvendelse i det omfang, pengeinstituttet eller fondsmæglerselskabet opfattes som formidler af strukturerede indlån, jf. betragtning nr. 40 til præamblen i MiFID II.

Formålet med forslaget er at sikre, at bestemmelserne finder samme anvendelse på strukturerede indlån som på andre strukturerede produkter og på den måde sikre en ensartet investorbekyttelse på såvel produktniveau som på EU-plan.

Forslaget gennemfører dele af artikel 1, stk. 4, litra a og b, MiFID II, hvorefter bl.a. artikel 16, stk. 2, 3, 1. afsnit, og 6, og artikel 23 i MiFID II tillige finder anvendelse på strukturerede indlån.

Bestemmelsen finder ikke anvendelse for realkreditinstitutter.

Ved strukturerede indlån forstås indlån som defineret i artikel 2, stk. 1, nr. 3, litra c, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EF om indskudsgarantiordninger, som skal tilbagebetales fuldt ud ved forfald under anvendelse af bestemmelser om, at en eventuel rente eller præmie betales (eller er i fare) efter en formel, der omfatter faktorer såsom et indeks eller en kombination af indekser, bortset fra indlån med variabel rente, hvis afkast er direkte knyttet til et renteindeks såsom EURIBOR eller LIBOR, et finansielt instrument eller en kombination af finansielle instrumenter, en råvare eller en kombination af råvarer eller andre materielle eller immaterielle ikke-omsættelige aktiver eller en valutakurs eller en kombination af valutakurser.

For nærmere information om § 72, stk. 2, nr. 1, 2 og 5, i lov om finansiel virksomhed og baggrunden for bestemmelserne henvises til de specielle bemærkninger til § 3, nr. 30, i lov om ændring af lov om værdipapirhandel m.v., lov om finansiel virksomhed, lov om aktieselskaber, årsregnskabsloven, lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme, lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, lov om forsikringsformidling og forskellige andre love, jf. Folketingstidende 2006-2007, tillæg A, s. 443.

Til nr. 16 (§ 84, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Med § 84, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed finder en række af selskabslovens bestemmelser med de nødvendige tilpasninger og med de afvigelser, der fremgår af lov om finansiel virksomhed, tilsvarende anvendelse på sparekasser. Bestemmelserne i selskabsloven, omfatter bl.a. regler om afholdelse af generalforsamling og selskabets ledelse.

Det foreslås, at § 160, stk. 1, 1. og 2. pkt., i selskabsloven også skal finde anvendelse på sparekasser på samme måde, som de øvrige bestemmelser nævnt i § 84, stk. 1. Forslaget indebærer således, at § 84, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed ændres, således at § 160, stk. 1, 1. og 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse på sparekasser, med de nødvendige tilpasninger og de afvigelser, der fremgår af lov om finansiel virksomhed.

§ 160, stk. 1, 1. og 2. pkt., i selskabsloven indeholder krav om en vurderingsberetning, hvis kapitalandele indbetales i andre værdier end kontanter.

Med forslaget indføres et krav om, at sparekasser skal udarbejde en vurderingsberetning for det aktiv, der indbetales som betaling for den udstedte garantkapital, når garantkapitalen ikke erhverves kontant. Hvis der indskydes aktiver som nævnt i § 38, stk. 1, i selskabsloven, er der ikke pligt til at udarbejde en vurderingsberetning, såfremt sparekassens bestyrelse udarbejder en erklæring efter reglerne i § 38, stk. 2, i selskabsloven.

Det foreslås endvidere, at henvisningen i § 84, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed til selskabslovens § 96, stk. 2, rettes til § 96, stk. 1, og at henvisningen til selskabslovens § 97, stk. 3, rettes til § 98. Disse to ændringer er ikke af indholdsmæssig karakter. Ændringerne skyldes alene det forhold, at der ved en tidligere opdatering af henvisningerne i § 84, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed ved en fejl blev indført forkerte paragrafhenvisninger til selskabsloven. Med dette forslag rettes der op på dette. § 84, stk. 1, vil således herefter rettelig henvise til § 96, stk. 1, i selskabsloven, som vedrører indkaldelse til generalforsamling og til § 98 i selskabsloven, som vedrører det materiale, der skal gøres tilgængeligt for aktionærene inden afholdelse af generalforsamling.

Til nr. 17 (§ 88, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Med § 88, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed finder en række af selskabslovens bestemmelser med de nødvendige tilpasninger og med de afvigelser, der fremgår af lov om finansiel virksomhed, tilsvarende anvendelse på andelskasser. Bestemmelserne i selskabsloven, omfatter bl.a. regler om afholdelse af generalforsamling og selskabets ledelse.

Det foreslås, at § 160, stk. 1, 1. og 2. pkt., i selskabsloven også skal finde anvendelse på andelskasser på samme måde, som de øvrige bestemmelser nævnt i § 88, stk. 1. Forslaget indebærer således, at § 88, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed ændres, således at § 160, stk. 1, 1. og 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse på andelskasser, med de nødvendige tilpasninger og de afvigelser, der fremgår af lov om finansiel virksomhed.

§ 160, stk. 1, 1. og 2. pkt., i selskabsloven indeholder krav om en vurderingsberetning, hvis kapitalandele indbetales i andre værdier end kontanter.

Med forslaget indføres et krav om, at andelskasser skal udarbejde en vurderingsberetning for det aktiv, der indbetales som betaling for den udstedte andelskapital, når andelskapitalen ikke erhverves kontant. Hvis der indskydes aktiver som nævnt i § 38, stk. 1, i selskabsloven, er der ikke pligt til at udarbejde en vurderingsberetning, såfremt andelskassens bestyrelse udarbejder en erklæring efter reglerne i § 38, stk. 2, i selskabsloven.

Det foreslås endvidere, at henvisningen i § 84, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed til selskabslovens § 96, stk. 2, rettes til § 96, stk. 1, og at henvisningen til selskabslovens § 97, stk. 3, rettes til § 98. Disse to ændringer er ikke af indholdsmæssig karakter. Ændringerne skyldes alene det forhold, at der ved en tidligere opdatering af henvisningerne i § 84, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed ved en fejl blev indført forkerte paragrafhenvisninger til selskabsloven. Med dette forslag rettes der op på dette.

§ 84, stk. 1, vil således herefter rettelig henvide til § 96, stk. 1, i selskabsloven, som vedrører indkaldelse til generalforsamling og til § 98 i selskabsloven, som vedrører det materiale, der skal gøres tilgængeligt for aktionærerne inden afholdelse af generalforsamling.

Med lov nr. 616 af 12. juni 2013 om ændring af selskabsloven, lov om visse erhvervsdrivende virksomheder, årsregnskabsloven og lov om Det Centrale Virksomhedsregister blev selskabslovens § 80, stk. 4, ophævet. Der er ikke efterfølgende foretaget en konsekvensrettelse af henvisningen i lov om finansiel virksomhed. Det foreslås derfor, at henvisning til § 80, stk. 1-4, rettes til § 80, stk. 1-3.

Til nr. 18 (§ 179, stk. 1, nr. 2 og § 180, stk. 1, nr. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Med dette lovforslags § 1, nr. 10, nyaffattes kravene til egnethed og hæderlighed i § 64, stk. 1-4, i lov om finansiel virksomhed. Det foreslås således at ophæve de gældende § 64, stk. 1-4, og samle kravene til egnethed og hæderlighed i et nyt § 64, stk. 1, jf. de specielle bemærkninger til § 1, nr. 10. Det betyder samtidig, at § 64, stk. 5-8, bliver til § 64, stk. 2-5. Som konsekvens heraf foreslås det at ændre henvisninger til § 64 i §§ 179, stk. 1, nr. 2, 180, stk. 1, nr. 2.

Til nr. 19 (§ 224, stk. 1, nr. 1 i lov om finansiel virksomhed)

Med lovforslaget får Finanstilsynet mulighed for at inddrage en virksomheds tilladelse som pengeinstitut, realkreditinstitut, forsikringsselskab, fondsmæglerselskab og investeringsforvaltningsselskab som følge af virksomhedens manglende overholdelse af hvidvaskloven. Da alene livsforsikringsselskaber, herunder tværgående pensionskasser, og investeringsforvaltningsselskaber, der har direkte kundekontakt, er underlagt krav i henhold til hvidvaskloven, jf. § 1, stk. 1, nr. 4 og 10, har den foreslåede ændring ikke betydning for skadesforsikringsselskaber og investeringsforvaltningsselskaber, der ikke har direkte kundekontakt.

Den foreslåede bestemmelse finder tillige anvendelse for sparevirksomheder, jf. § 342, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, hvorefter de for pengeinstitutter gældende bestemmelser om inddragelse af tilladelse og ophør finder anvendelse for sparevirksomheder med de fornødne tilpasninger. Sparevirksomheder er underlagt krav i henhold til hvidvaskloven, jf. § 1, stk. 1, nr. 5, i hvidvaskloven.

Idet der er tale om en meget indgribende foranstaltning forudsættes en høj grad af væsentlighed, hvis inddragelse af tilladelse skal finde sted. Forholdet skal således være af meget væsentlig og grov karakter og inddragelse af tilladelse vil typisk kun blive aktuel efter, at der har været givet frist til berigtigelse af forholdet og dette ikke er sket. Det må endvidere som udgangspunkt forudsættes, at mindre indgribende sanktioner er anvendt over for den finansielle virksomhed, før tilladelsen inddrages, herunder at Finanstilsynet har givet påbud om afsættelse af virksomhedens hvidvaskansvarlige eller direktør eller påbud om nedlægges af bestyrelseshverv. En virksomheds manglende efterlevelse af påbud om afsættelse af den hvidvaskansvarlige, jf. hvidvaskloven § 51 a, som affattet ved dette lovforslags § 3, nr. 3, vil som udgangspunkt være en grov overtrædelse af hvidvaskloven, der kan føre til inddragelse af tilladelsen. Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger pkt. 2.1.3.

Inddrages en finansiel virksomheds tilladelse, skal den finansielle virksomhed indstille sin drift inden for den af Finanstilsynet fastsatte frist herfor. En afgørelse om inddragelse af en finansiel virksomheds tilladelse vil skulle indbringes for Finanstilsynets bestyrelse i medfør af § 345, stk. 7, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed, og vil kunne påklages til Erhvervsankenævnet, jf. § 372, stk. 1, i samme lov.

Til nr. 20 (§ 224 a, stk. 1, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Efter § 224 a, stk. 1, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed anses et pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskab I for at være nødlidende eller forventeligt nødlidende, hvis det ikke opfylder eller i nær fremtid forventes ikke at opfylde kravene til at opretholde sin tilladelse på en måde, som gør, at Finanstilsynet kan inddrage tilladelsen i henhold til § 224, stk. 1, nr. 2, eller § 225, stk. 1.

Det foreslås at ændre henvisningen i § 224 a, stk. 1, nr. 1, således at denne også omfatter § 224, stk. 1, nr. 1.

Efter § 224, stk. 1, nr. 1, kan Finanstilsynet inddrage tilladelsen til at drive bl.a. pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskab I, hvis virksomheden gør sig skyldig i grove eller gentagne overtrædelser af lov om finansiel virksomhed, lov om kapitalmarkeder eller lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., regler udstedt i medfør af disse love, forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, forordninger og regler udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber eller Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter.

Med forslaget vil et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I således også anses for nødlidende eller forventeligt nødlidende i tilfælde omfattet af § 224, stk. 1, nr. 1, dvs. hvor Finanstilsynet kan inddrage tilladelsen på baggrund af grove eller gentagne overtrædelser af den finansielle lovgivning.

At et institut anses for at være nødlidende eller forventeligt nødlidende er den første betingelse for, at et institut kan tages under afvikling af Finansiell Stabilitet. Hvis Finanstilsynet inddrager et instituts tilladelse, uden at det opfylder betingelserne for afvikling gennem Finansiell Stabilitet, vil instituttet skulle afvikles ved likvidation, konkurs, sammenlægning eller på anden måde, jf. § 227 i lov om finansiel virksomhed. Finansiell Stabilitet har afviklingsværktøjer, som gør, at eventuelle velfungerende dele af forretningen kan føres videre, jf. lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Udvidelsen af anvendelsesområdet for § 224 a, stk. 1, nr. 1, er i overensstemmelse med EBA's retningslinjer af 6. august 2015 for fortolkning af de forskellige situationer, hvor et institut anses for at være nødlidende eller forventeligt nødlidende i medfør af artikel 32, stk. 6, i BRRD.

Til nr. 21 og 22 (§§ 313 a, stk.1, og 343 i, skt. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Med dette lovforslags § 1, nr. 10, nyaffattes kravene til egnethed og hæderlighed i § 64, stk. 1-4, i lov om finansiel virksomhed. Det foreslås således at ophæve de gældende § 64, stk. 1-4, og samle kravene til egnethed og hæderlighed i et nyt § 64, stk. 1, jf. de specielle bemærkninger til § 1, nr. 10. Det betyder samtidig, at § 64, stk. 5-8, bliver til § 64, stk. 2-5. Som konsekvens heraf foreslås det at ændre en række henvisninger til § 64 i §§313 a, skt. 1 og 343 i, stk. 1).

Til nr. 23 (§ 348, stk. 2, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Ifølge § 348, stk. 2, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed kan Finanstilsynet give påbud om berigtigelse af forhold, der er i strid med bestemmelserne i §§ 43, 57 og 72.

Det foreslås at ændre bestemmelsen, så Finanstilsynet fremover også kan give påbud om berigtigelse af forhold, der er i strid med §§ 46 a og 46 b i lov om finansiel virksomhed.

Finanstilsynet vil således kunne give påbud om, at en værdipapirhandler skal ophøre med at meddele sine kunder, at værdipapirhandlerens investeringsrådgivning sker på uafhængigt grundlag, hvis dette ikke er tilfældet. Et påbud vil ligeledes kunne meddeles et selskab der yder skønsmæssig porteføljepleje og som uretmæssigt modtager og beholder betalinger fra andre end kunden selv.

Med den foreslåede ændring har Finanstilsynet mulighed for at gribe ind over for sådanne tredjelandsselskaber, der yder uafhængig rådgivning og skønsmæssig porteføljepleje her i landet.

For en nærmere beskrivelse af §§ 46 a og 46 b i lov om finansiel virksomhed henvises der til bemærkningerne til bestemmelserne i forslag til lov om ændring af lov om værdipapirhandel m.v., lov om finansiel virksomhed, lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., straffeloven og retsplejeloven, jf. Folketingstidende 2015-16, A, L 159 som fremsat, side 50.

Til nr. 24-27 (§351, stk. 1, 2 og 4-7 i lov om finansiel virksomhed)

Med dette lovforslags § 1, nr. 10, nyaffattes kravene til egnethed og hæderlighed i § 64, stk. 1-4, i lov om finansiel virksomhed. Det foreslås således at ophæve de gældende § 64, stk. 1-4, og samle kravene til egnethed og hæderlighed i et nyt § 64, stk. 1, jf. de specielle bemærkninger til § 1, nr.10. Det betyder samtidig, at § 64, stk. 5-8, bliver til § 64, stk. 2-5. Som konsekvens heraf foreslås det at ændre en række henvisninger til § 64 i §§ 351, stk. 1-2 og 4-7.

Til nr. 28 (§ 354, stk. 6, nr. 22, i lov om finansiel virksomhed)

Finanstilsynets ansatte er under ansvar efter straffelovens § 152-152 e forpligtet til at hemmeligholde fortrolige oplysninger, som de får kendskab til gennem tilsyns- og afviklingsvirksomheden eller fra Finansiell Stabilitet, jf. § 354, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. Personer, der udfører serviceopgaver som led i Finanstilsynets drift, og eksperter, der handler på Finanstilsynets vegne, er underlagt samme tavshedspligt. Tavshedspligten gælder også efter ansættelses- eller kontraktforholdets ophør. Et samtykke fra den, som tavshedspligten har til hensigt at beskytte, berettiger heller ikke de førnævnte personer at videregive de fortrolige oplysninger.

Fortrolige oplysninger kan dog videregives i en række særlige tilfælde. Det følger bl.a. af § 354, stk. 6, nr. 22, i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til en institution, der forestår clearing af værdipapirer eller penge, hvis det er nødvendigt for at sikre, at institutionen reagerer behørigt på misligholdelser eller potentielle misligholdelser på det marked, hvor institutionen er ansvarlig for clearing.

Tavshedspligten følger de fortrolige oplysninger. Modtageren af de fortrolige oplysninger er underlagt en tavshedspligt, der svarer til den lovbestemte tavshedspligt i § 354, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. Den pågældende clearinginstitution, der har modtaget de fortrolige oplysninger, vil dermed være underlagt den samme tavshedspligt, som gælder for Finanstilsynets ansatte, jf. § 354, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed.

Med lovforslaget indsættes en henvisning i § 354, stk. 6, nr. 22, til § 354, stk. 15, hvorefter der vil gælde et krav om samtykke, før der kan ske videregivelse af fortrolige oplysninger, som er indhentet fra andre kompetente tilsynsmyndigheder i EU til clearinginstitutioner m.v. Forslaget indebærer, at Finanstilsynet skal indhente en udtrykkelig tilladelse til videregivelse af fortrolige oplysninger fra de kompetente tilsynsmyndigheder, som Finanstilsynet har modtaget oplysningerne fra, hvis Finanstilsynet skal kunne videregive de fortrolige oplysninger til clearinginstitutioner m.v., jf. bemærkningerne til § 1, nr. 29.

Med bestemmelsen foretages en direktivnær implementering af artikel 61, stk. 2 i CRD IV.

Til nr. 29 (§ 354, stk. 15, i lov om finansiel virksomhed)

Finanstilsynets ansatte er forpligtet til at hemmeligholde fortrolige oplysninger. Det gælder også for personer, der udfører serviceopgaver som led i Finanstilsynets drift, og eksperter, der handler på Finanstilsynets vegne.

Fortrolige oplysninger kan dog videregives i en række særlige tilfælde. Det følger bl.a. af § 354, stk. 6, nr. 22, i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til en institution, der forestår clearing af værdipapirer eller penge, hvis det er nødvendigt for at sikre, at institutionen reagerer behørigt på misligholdelser eller potentielle misligholdelser på det marked, hvor institutionen er ansvarlig for clearing.

Med lovforslaget ændres § 354, stk. 15 i lov om finansiel virksomhed, hvorefter Finanstilsynet skal indhente et samtykke til videregivelse af fortrolige oplysninger fra de kompetente tilsynsmyndigheder i EU, som Finanstilsynet har modtaget oplysningerne fra, hvis Finanstilsynet skal kunne videregive de fortrolige oplysninger til clearinginstitutioner m.v.

Samtykket skal udgøre en frivillig, specifik og informeret viljetilkendegivelse, hvorved den pågældende tilsynsmyndighed giver udtrykkelig tilladelse til, at oplysningerne videregives til clearinginstitutioner m.v.

Med bestemmelsen foretages en direktivnær implementering af artikel 61, stk. 2, i CRD IV.

Til nr. 30 (§ 354 e, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Med dette lovforslags § 1, nr. 10, nyaffattes kravene til egnethed og hæderlighed i § 64, stk. 1-4, i lov om finansiel virksomhed. Det foreslås således at ophæve de gældende § 64, stk. 1-4, og samle kravene til egnethed og hæderlighed i et nyt § 64, stk. 1, jf. de specielle bemærkninger til § 1, nr. 10. Det betyder samtidig, at § 64, stk. 5-8, bliver til § 64, stk. 2-5. Som konsekvens heraf foreslås det at ændre 354 e, stk. 2.

Til nr. 31 (§363 i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 363 i lov om finansiel virksomhed, at Forvaltningsinstituttet for Lokale Pengeinstitutter årligt betaler en afgift til Finanstilsynet. Afgiften udgør 49,4 pct. af differencen mellem Finanstilsynets udgifter og afgifter betalt efter §§ 361 og 362 i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås at ændre § 363 i lov om finansiel virksomhed, således at det ikke længere fremgår af bestemmelsen, at Forvaltningsinstituttet for Lokale Pengeinstitutter betaler en afgift til Finanstilsynet.

Finanstilsynets tilsyn med Forvaltningsinstituttet for Lokale Pengeinstitutter har i praksis været begrænset til løbende indberetning af Forvaltningsinstituttets årsregnskab, herunder revisionen af samme, og høring ved vedtægtsændringer. Der henvises i den forbindelse til pkt. 2.13.3 i de almindelige bemærkninger.

Med forslaget udgår Forvaltningsinstituttet for Lokale Pengeinstitutter af afgiftsbestemmelsen i lov om finansiel virksomhed. Forvaltningsinstituttet for Lokale Pengeinstitutter kan herefter ikke opkræves og er ikke forpligtet til at betale afgift til Finanstilsynet.

Til nr. 32 (§ 372 b i lov om finansiel virksomhed)

Reglerne om begrænsninger for store eksponeringer er fastsat i CRR.

Reglerne indebærer bl.a., at et institut ikke må påtage sig en eksponering mod en kunde eller gruppe af indbyrdes forbundne kunder, som overstiger 25 pct. af instituttets justerede kapitalgrundlag, jf. artikel 395, stk. 1, i CRR.

En række eksponeringer er undtaget fra reglerne om begrænsninger for store eksponeringer i artikel 395, stk. 1, i CRR. Disse eksponeringer er oplistet i artikel 400, stk. 1, i CRR.

Den kompetente myndighed kan endvidere helt eller delvist fritage de eksponeringer, som er nævnt i artikel 400, stk. 2, litra a-k, jf. artikel 400, stk. 2, i CRR.

I relation til CRR er det Finanstilsynet, som er udpeget som den kompetente myndighed, jf. § 344, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed.

Der foreslås indført en bestemmelse som en ny § 372 b i lov om finansiel virksomhed, der bemyndiger Finanstilsynet til at fastsætte regler om fritagelse af de eksponeringer, som er omfattet af artikel 400, stk. 2, i CRR, fra forordningens regler om begrænsninger for store eksponeringer.

Det giver navnlig mulighed for, at visse eksponeringer med særlig lille risiko kan fritages for den generelle begrænsning.

Finanstilsynet kan i medfør af den foreslåede bemyndigelse vælge helt eller delvist at fritage de eksponeringer, som er omfattet af artikel 400, stk. 2, i CRR. Det vil sige, at Finanstilsynet kan fritage en eller flere af de eksponeringer, som er oplistet i artikel 400, stk. 2, i CRR.

Finanstilsynet vil i medfør af den foreslåede bemyndigelsesbestemmelse udstede en bekendtgørelse om, hvilke eksponeringer der er fritaget.

Det primære indhold i en sådan bekendtgørelse forventes at være en videreførelse af de fritagelsesmuligheder, som fremgik af bekendtgørelse om store engagementer inden ikrafttrædelsen af CRR. Bekendtgørelsen blev ophævet som følge af, at området i stedet blev reguleret i CRR.

Finanstilsynet vil udnytte den foreslåede bemyndigelse i overensstemmelse med forordningen. Efter udløb af den overgangsordning, som følger af artikel 493, stk. 3, i CRR, vil udnyttelsen ske i overensstemmelse med de betingelser, der fremgår af artikel 400, stk. 3, i CRR, herunder ved underretning af EBA om udnyttelsen.

Den bekendtgørelse, som udstedes i medfør af den foreslåede bemyndigelse, vil forventeligt i al væsentlighed afspejle Finanstilsynets hidtidige administration af reglerne. Der forventes således ikke en ændring af praksis på området.

Til nr. 33 (§ 373, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

§ 373, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed er en straffebestemmelse, og det er i denne bestemmelse angivet, hvilke overtrædelser af bl.a. lov om finansiel virksomhed, der kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Med dette lovforslags § 1, nr. 10, nyaffattes kravene til egnethed og hæderlighed i § 64, stk. 1-4, i lov om finansiel virksomhed. Det foreslås således at ophæve de gældende § 64, stk. 1-4 og samle kravene til egnethed og hæderlighed i et nyt § 64, stk. 1, jf. de specielle bemærkninger til § 1, nr. 10. Som konsekvens heraf foreslås det at ændre henvisningen til § 64, stk. 5, jf. stk. 3, nr. 1 og 2, til § 64, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 3 og 4, i § 373, stk. 1.

Det foreslås desuden at indsætte en henvisning til § 313 b i lov om finansiel virksomhed i § 373, stk. 1.

§ 313 b i lov om finansiel virksomhed er efter gældende ret ikke strafbelagt.

Ved en fejl er § 313 b i lov om finansiel virksomhed ikke blevet strafbelagt i forbindelse med bestemmelsens indførelse i lov om finansiel virksomhed. § 313 b, foreslås derfor strafbelagt med nærværende lovforslag for at rette op herpå.

Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelser af § 313 b i lov om finansiel virksomheder er et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI) og et globalt systemisk finansielt institut (G-SIFI).

Dette betyder, at et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI) og et globalt systemisk finansielt institut (G-SIFI) kan straffes med bøde, hvis instituttet bevilger eksponering mod eller modtager sikkerhedsstillelse fra ansatte i instituttet, der er identificeret som nøglepersoner i medfør af § 312 a, stk. 1, uden at eksponeringen er godkendt af direktionen. Det samme gælder, hvis virksomheder, hvor nøglepersoner er direkte eller indirekte besidder af en kvalificeret andel eller er bestyrelsesmedlem eller direktør. Tilsvarende gælder også eksponeringer mod personer, der er knyttet til ansatte, som er identificeret som nøglepersoner i medfør af § 312 a, stk. 1, ved ægteskab, samliv i mindste 2 år eller slægtskab i ret op- eller nedstigende linje eller som søskende og mod virksomheder, for hvilke sådanne personer er direktører.

Det følger af § 373, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed, at der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens kapitel 5. Det fremgår af § 27, stk. 1, 1. pkt., i straffeloven, at strafansvar for en juridisk person forudsætter, at der inden for dens virksomhed er begået en overtrædelse, der kan tilregnes en eller flere til den juridiske person knyttede personer eller den juridiske person som sådan.

I de tilfælde, hvor strafbelagte bestemmelser omhandler pligter eller forbud for virksomheden, er de mulige strafs subjekter virksomheden/eller en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, hvilket oftest er medlemmer af ledelsen. Udgangspunktet er, at der rejses tiltale mod virksomheden (dvs. den juridiske person) for overtrædelsen. Dette kan kombineres med tiltale mod en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, hvis en eller nogle af disse personer har medvirket forsætligt eller groft uagtsomt til overtrædelsen, og overtrædelsen ikke er af underordnet karakter. Der

skal som udgangspunkt ikke rejses tiltale mod underordnede ansatte. Muligheden for bøde forudsættes anvendt i særligt grove tilfælde, eksempelvis hvor Finanstilsynet har givet påbud til instituttet for overtrædelse af § 312 a, og at instituttet uagtet påbuddet fortsætter bevilling af eksponeringer mod nøglepersoner uden direktionens godkendelse.

Til nr. 34 (§ 373, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Med dette lovforslags § 1, nr. 10, nyaffattes kravene til egnethed og hæderlighed i § 64, stk. 1-4, i lov om finansiel virksomhed. Det foreslås således at ophæve de gældende § 64, stk. 1-4, og samle kravene til egnethed og hæderlighed i et nyt § 64, stk. 1, jf. de specielle bemærkninger til § 1, nr. 10. Det betyder samtidig, at § 64, stk. 5-8, bliver til § 64, stk. 2-5. Som konsekvens heraf foreslås det at ændre henvisningen til § 64, stk. 8, 2. pkt. til § 64, stk. 5, 2. pkt. i § 373, stk. 2.

Til § 2

Til nr. 1 (fodnoten i lov om kapitalmarkeder)

Den foreslåede tilføjelse til fodnoten til lov om kapitalmarkeder titel er en konsekvens af, at lovforslaget indeholder ændringer som følge af SFTR.

Til nr. 2 (fodnoten i lov om kapitalmarkeder)

Den foreslåede tilføjelse til fodnoten til lov om kapitalmarkeder titel er en konsekvens af, at lovforslaget indeholder ændringer som følge af prospektforordningen.

Til nr. 3 (§ 1, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder)

Den gældende bestemmelse i § 1, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder angiver anvendelsesområdet for prospektreglerne i kapitel 3 i lov om kapitalmarkeder. Det fremgår af bestemmelsen, at reglerne i kapitalmarkedslovens kapitel 3 gælder for optagelse af omsættelige værdipapirer til handel på et reguleret marked og offentlige udbud af omsættelige værdipapirer over 5 mio. euro i Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. Grænsen på 5 mio. euro beregnes over en periode på 12 måneder.

Det følger af artikel 1, stk. 1, i prospektforordningen og artikel 1, stk. 1, i prospektdirektivet (Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/71/EF af 4. november 2003 om det prospekt, der skal offentliggøres, når værdipapirer udbydes til offentligheden eller optages til handel) at reguleringen fastsætter kravene til udarbejdelse, godkendelse og udsendelse af det prospekt, der skal offentliggøres, når værdipapirer udbydes til offentligheden. Bestemmelserne er enslydende. Artikel 1, stk. 1, i prospektforordningen finder anvendelse fra den 21. juli 2019, ligesom størstedelen af forordningen gør. Frem til 21. juli 2019 fremgår anvendelsesområdet for prospektreglerne af prospektdirektivet, som er gennemført i lov om kapitalmarkeder.

Det foreslås, at anvendelsesområdet for prospektreglerne i kapitel 3 i lov om kapitalmarkeder ændres således, at udgangspunktet herefter er, at der er prospektpligt for alle udbud til offentligheden af om-

sættelige værdipapirer. Ændringen foreslås for at bringe opbygningen af reglerne i kapitalmarkedsloven i overensstemmelse med opbygningen af reglerne i prospektforordningen. Dermed muliggøres anvendelse af de undtagelser forordningen giver allerede pr. 21. juli 2018. Der foreslås ingen ændringer i relation til prospektkravet i forbindelse med optagelse til handel af omsættelige værdipapirer på et reguleret marked.

Ændringen betyder, at der altid skal ansøges Finanstilsynet om tilladelse til optagelse af omsættelige værdipapirer til handel på et reguleret marked og ved offentlige udbud af omsættelige værdipapirer i Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, medmindre prospektet er undtaget som følge af reglerne i lovens § 11, stk. 1.

Den foreslåede ændring skal ses i sammenhæng med forslagene til ændring af undtagelserne for prospektpligt i § 11, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder, jf. lovforslagets § 2, nr. 4.

Til nr. 4 (§ 11, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder)

§ 11, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder angiver en række undtagelser fra pligten til at få godkendt et prospekt forud for et udbud til offentligheden, jf. § 10, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder. Undtagelsen omfatter en række aktører. De omhandlende aktører er f.eks. medlemslande, centralbanker m.v., hvorfor prospekter ikke anses nødvendige henset til den sikkerhed, der vurderes at være forbundet med sådanne udstedelser. For så vidt angår institutter for kollektiv investering, så er disse omfattet af anden regulering, jf. lov om investeringsforeninger m.v. og lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

Bestemmelsen gennemfører artikel 1, stk. 2 og 3, artikel 2, stk. 1, litra a, artikel 3, stk. 2, og artikel 4, stk. 1 og 2, i prospektdirektivet.

For en nærmere gennemgang af de enkelte undtagelser i gældende ret henvises til Folketingstidende 2016-17, A, L 155 som fremsat, side 101-103.

Det følger af artikel 1, stk. 3, i prospektforordningen, at der ikke efter forordningen er prospektpligt for udbud til offentligheden af værdipapirer med en samlet værdi i Unionen på mindre end 1 mio. euro. Grænsen på 1 mio. euro beregnes over en periode på 12 måneder.

Det følger af artikel 3, stk. 2, i prospektforordningen, at de enkelte medlemslande, forudsat at udbudet ikke er omfattet af kravet om meddelelse efter forordningens artikel 25 og den samlede værdi af ethvert sådant udbud i Unionen er mindre end et pengebeløb på 8 mio. euro beregnet over en periode på 12 måneder, kan beslutte at fritage udbud af omsættelige værdipapirer til offentligheden fra prospektpligt.

Bestemmelserne i artikel 1, stk. 3, og artikel 3, stk. 2, finder anvendelse fra den 21. juli 2018, jf. bestemmelsen i artikel 49, stk. 2, i prospektforordningen. Forordningen som helhed finder anvendelse fra 21. juli 2019.

Det foreslås, at der tilføjes to undtagelser til § 11, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder.

Det foreslås, at der tilføjes et nyt nr. 1 i § 11, stk. 1, om undtagelse af udbud af omsættelige værdipapirer under 1 mio. euro fra prospektpligt i overensstemmelse med artikel 1, stk. 3, i prospektforordningen. Grænsen på 1 mio. euro beregnes over en periode på 12 måneder. De enkelte medlemslande må ikke i medfør af artikel 1, stk. 3, sætte forordningens regler om prospekter i kraft for udbud under 1 mio. euro. De enkelte medlemslande kan dog fastsætte særlige nationale krav i det omfang, at kravene ikke udgør en uforholdsmæssig eller unødvendig byrde.

Da der ikke i dansk ret er særlige regler for prospekter ud over de EU-retlige regler, betyder det, at der aldrig er prospektpligt for udbud af omsættelige værdipapirer til offentligheden under 1 mio. euro. Grænsen på 1 mio. euro beregnes over en periode på 12 måneder. Det betyder, at hvis en udbyder foretager flere udbud i en given aktie over en løbende periode på 12 måneder, skal udbuddene kumuleres ved beregningen af, om grænsen på 1 mio. euro er nået.

Det er kursværdien af det offentlige udbud og eventuelle omkostninger (eksempelvis gebyrer), der pålægges investorerne, der skal lægges til grund ved beregningen af, om grænsen på 1 mio. euro er nået. Endvidere er det den af Danmarks Nationalbank offentliggjorte valutakurs ved udbuddets start, der skal lægges til grund ved beregningen af, om udbuddet er over eller under 1 mio. euro, hvis udbuddet er i danske kroner.

Det foreslås, at der tilføjes et nyt nr. 2 i § 11, stk. 1, om undtagelse af udbud af omsættelige værdipapirer under 8 mio. euro fra prospektpligt. Undtagelsen finder kun anvendelse, hvis der ikke samtidig eller senere anmodes om et godkendelsescertifikat for udbuddet, jf. § 36 i bekendtgørelse nr. [AF-VENTER NR] om prospekter. Grænsen på 8 mio. euro beregnes over en periode på 12 måneder. Det betyder, at hvis en udsteder foretager flere udbud over en løbende periode på 12 måneder, skal udbuddene kumuleres ved beregningen af, om grænsen på 8 mio. euro er nået.

Med den foreslåede bestemmelse udnyttes muligheden i prospektforordningens artikel 3, stk. 2, til at fritage udbud under 8 mio. euro fra prospektpligten. Undtagelsen er betinget af, at der ikke anmodes om et godkendelsescertifikat for udbuddet. Bestemmelsen medfører, at der for en stor del af de udbud, der er rettet mod danske investorer og foretaget af udstedere med hjemland i Danmark, der kræver et prospekt, vil være en reel prospektgrænse for udbud til offentligheden ved 8 mio. euro.

Udstedere og udbydere kan efter § 36 i bekendtgørelse om prospekter anmode om et godkendelsescertifikat. Certifikatet medfører, at det godkendte prospekt også kan anvendes ved udbud i de lande certifikatet er rettet til. Hvis der ikke var mulighed for et certifikat, ville udbyderen skulle have et

prospekt godkendt i hvert af de lande, hvor der foretages et udbud. Certifikaterne letter derfor muligheden for udbud i flere EU/EØS-lande m.v.

Undtagelsen vil medføre, at grænsen for prospektpligt ved et offentligt udbud af omsættelige værdipapirer, der kun er rettet mod danske investorer, er 8 mio. euro. Hvis udbuddet til offentligheden af omsættelige værdipapirer er rettet mod investorer i både Danmark og et eller flere andre EU/EØS-lande m.v., hvor grænsen i alle lande er hævet til 8 mio. euro, vil der heller ikke være prospektpligt, hvis udbuddet er under 8 mio. euro. Det skyldes, at der i det pågældende tilfælde ikke er behov for et certifikat for udbuddet af omsættelige værdipapirer, idet det pågældende udbud er undtaget i samtlige de lande, hvori det udbydes offentligt.

For udbud foretaget af udstedere med hjemland i Danmark rettet mod investorer i Danmark og investorer i et EU/EØS-land m.v., hvor grænsen for prospektpligt er 1 mio. euro, vil der være prospektpligt for udbud over 1 mio. euro. I det tilfælde skal Finanstilsynet godkende det enkelte prospekt for udbuddet af omsættelige værdipapirer. Finanstilsynet kan i forlængelse af godkendelsen udstede et certifikat til den kompetente myndighed i det EU/EØS-land m.v., hvor udbuddet af omsættelige værdipapirer også ønskes foretaget.

Til nr. 5 (§ 11, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder)

Den gældende bestemmelse i lov om kapitalmarkeder § 11, stk. 2, giver mulighed for at en udsteder, udbyder eller fysisk eller juridisk person, der anmoder om optagelse til handel af omsættelige værdipapirer, der er nævnt i den gældende lovs § 11, stk. 1, nr. 3, 5 og 8, kan udforme et prospekt i overensstemmelse med reglerne i lovens kapitel 3 og regler udstedt i medfør heraf. Bestemmelsen gælder også for offentlige udbud af omsættelige værdipapirer, hvor udbuddet i et eller flere EU/EØS-lande er under 5 mio. euro.

Bestemmelsen gennemfører artikel 1, stk. 3, i prospektdirektivet og er i overensstemmelse med artikel 4 i prospektforordningen.

Det foreslås, at stk. 2 nyaffattes. Med nyaffattelsen vil en udsteder, udbyder eller fysisk eller juridisk person, der anmoder om optagelse til handel, af omsættelige værdipapirer, der er nævnt i stk. 1, nr. 1, 2, 5, 7 og 10, kunne udforme og få godkendt et prospekt for et udbud, der ikke er omfattet af kravet om prospektpligt. Prospektet skal være udarbejdet i overensstemmelse med reglerne i kapitel 3 i lov om kapitalmarkeder og regler udstedt i medfør af § 12, stk. 3.

Den nyaffattende bestemmelse viderefører muligheden i den eksisterende lovs § 11, stk. 2, til i visse tilfælde at kunne få godkendt et prospekt, selvom der ikke er pligt til det.

Det foreslås, at den gældende bestemmelse udvides til også at omfatte de nye undtagelser, der foreslås indsat med lovforslagets § 2, nr. 4. Den foreslåede bestemmelse har til formål at sikre, at en udsteder eller en udbyder vil kunne få godkendt et prospekt for et udbud, der ikke er omfattet af reglerne.

Den foreslåede bestemmelse indeholder en valgfri mulighed for udstedere og udbydere af omsættelige værdipapirer. Der kan være forskellige årsager til, at en udsteder m.v. ønsker et prospekt godkendt, selvom der ikke er prospektpligt. Bestemmelsen sikrer denne mulighed. Muligheden kan eksempelvis anvendes, hvis en udsteder ønsker at foretage flere udbud under 1 mio. euro i forskellige EU/EØS-lande m.v. Der er mulighed for, at de enkelte lande har fastsat nationale regler for disse udbud. For ikke at skulle opfylde de forskellige (mulige) nationale regler kan udstederen i stedet vælge at få godkendt et prospekt efter de fælles europæiske regler. Herefter kan prospektet anvendes i alle de lande, hvor udbuddet skal foretages.

Ændringen af bestemmelsen medfører, at den gældende bestemmelse i § 11, stk. 2, 2. pkt. bliver overflødig, idet muligheden for at få godkendt et prospekt, der falder under grænsen for prospektpligt, er indsat i den nye bestemmelses 1. led.

Begrebet udbyder skal forstås i overensstemmelse med gældende ret, jf. Folketingstidende 2016-17, A, L 155 som fremsat, side 100.

Til nr. 6 (§ 58 a i lov om kapitalmarkeder)

Meddelelsespligten for operatører af et reguleret marked og udbydere af en dataindberetningstjenestes eksterne revisor er ikke reguleret i dag.

Det foreslås i lovforslagets § 2, nr. 6, at pålægge en pligt for en ekstern revisor for en operatør af et reguleret marked eller en udbyder af en dataindberetningstjeneste om straks at meddele Finanstilsynet om ethvert forhold og enhver afgørelse vedrørende selskabet, som revisor bliver vidende om under udøvelsen af hvervet som revisor, og som kan udgøre en væsentlig overtrædelse af lovbestemmelser eller forskrifter, som fastsætter betingelserne for meddelelse af tilladelse eller som særlig vedrører selskabets virksomhed, påvirker selskabets fortsatte aktivitet, eller føre til nægtelse af at påtage regnskabet eller til, at konklusionen modificeres. Betingelserne finder anvendelse alternativt.

Lovforslaget gennemfører artikel 77, stk. 1, i MiFID II i lov om kapitalmarkeder. Bestemmelsen omhandler krav til ekstern revisors meddelelsespligt.

I praksis vil der straks skulle gives meddelelse fra den eksterne revisor til Finanstilsynet, hvis den eksterne revisor for en operatør af et reguleret marked eller en udbyder af en dataindberetningstjeneste eksempelvis opdager alvorlige problemer med - eller væsentlig risiko for alvorlige problemer med - tekniske funktioner, IT-sikkerhed eller manglende styring af væsentlige processer. Endvidere skal den eksterne revisor straks meddele Finanstilsynet, hvis revisor vil nægte at påtage regnskabet eller modificere konklusionen i revisionspåtegningen på regnskabet for en operatør af et reguleret marked eller en udbyder af en dataindberetningstjeneste.

Straks er hurtigere end hurtigst muligt. Det betyder, at den eksterne revisor skal give meddelelse til Finanstilsynet med det samme, den pågældende har den fornødne viden om forhold omfattet af bestemmelsen. Den eksterne revisor kan således ikke vente til der er bedre tid eller på udarbejdelse af dokumenter m.v.

Det foreslås i stk. 2, at udstrække meddelelesespligten til tillige at omfatte ethvert forhold og enhver afgørelse, omfattet af stk. 1, som den eksterne revisor bliver vidende om som ekstern revisor for et selskab, der har snævre forbindelser med operatøren af et reguleret marked eller udbyderen af en dataindberetningstjeneste.

Ved snævre forbindelser forstås en situation, hvor to eller flere fysiske eller juridiske personer er knyttet til hinanden gennem kapitalinteresser (besiddelser af mindst 20 procent af stemmerettighederne eller kapitalen i en virksomhed direkte eller gennem kontrol), koncernforhold (moder- og dattervirksomheder), eller en situation, hvor de fysiske eller juridiske personer er fast knyttet til samme person i et kontrolforhold.

Til nr. 7 (§ 105 i lov om kapitalmarkeder)

Det følger af den gældende § 105 i lov om kapitalmarkeder, at erhvervsministeren fastsætter regler om egnetheds- og hensigtsmæssighedsvurderinger, pligt til at udføre ordrer på de for kunden mest gunstige betingelser og øvrige regler for behandling af kundeordrer, der gennemføres via en organiseret handelsfacilitet (OHF).

Det foreslås, at bemyndigelsen i § 105 udvides, så bemyndigelsen også kan anvendes af erhvervsministeren til at udstede regler om generelle principper om investorbekyttelse og oplysninger til kunder. Herved sikres det, at reglerne i bekendtgørelse nr. 747 af 7. juni 2017 om investorbekyttelse ved værdipapirhandel kan udvides til at omfatte ordrer, der gennemføres via en organiseret handelsfacilitet.

Den foreslåede ændring gennemfører art. 20, stk. 8, i MiFID II.

Til nr. 8 (§ 211, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder)

§ 211, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder angiver de direktiver og forordninger, som Finanstilsynet påser overholdelsen af.

Der foreslås indført et nyt nr. i § 211, stk. 2, hvoraf følger, at Finanstilsynet påser overholdelsen af SFTR.

Bestemmelsen er ny og gennemfører artikel 16, stk. 1, artikel 22, 26 og 28 i SFTR. Artikel 16, stk. 1, fastsætter ved henvisning til en række forordninger og direktiver på det finansielle område, hvem der skal være kompetent myndighed til at påse overholdelsen af SFTR. I Danmark vil det i medfør af

henvisningerne være Finanstilsynet, der skal udpeges som kompetent myndighed. Artikel 22 fastsætter, at de kompetente myndigheder skal have mulighed for at pålægge administrative sanktioner og foranstaltninger for overtrædelse af SFTR, herunder mulighed for med navns nævnelse at offentliggøre en overtrædelse af forordningen, jf. nærmere herom i artikel 26. Artikel 28 indeholder sanktioner og andre foranstaltninger for overtrædelser af artikel 13 og 14.

Med den foreslåede bestemmelse får Finanstilsynet kompetence til at påse, om fysiske og juridiske personer, for hvem forordningen finder anvendelse, jf. artikel 2 i SFTR, overholder de forpligtelser, der følger af SFTR.

I forbindelse med udførelsen af sit tilsyn får Finanstilsynet også mulighed for at anvende de beføjelser, der eksempelvis er nævnt i §§ 214 og 215, i lov om kapitalmarkeder. § 214 vedrører Finanstilsynets mulighed for at kræve alle oplysninger m.v., som Finanstilsynet skønner nødvendige for Finanstilsynets virksomhed eller til afgørelse af, om der er sket en overtrædelse af reglerne i SFTR. § 215 omhandler Finanstilsynets mulighed for uden retskendelse at kunne foretage tilsyns- og kontrolundersøgelser på forretningssteder hos virksomheder omfattet af SFTR. Se nærmere herom i bemærkningerne til § 215, i lovforslag nr. L 155 af 15. marts 2017.

Finanstilsynet får med bestemmelsen bl.a. også mulighed for at give påbud for overtrædelser af forordningen, jf. § 220, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder, og efterfølgende at offentliggøre et påbud til en virksomhed eller en fysisk person, jf. § 234, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder. Se nærmere om Finanstilsynets mulighed for offentliggørelse af reaktioner i medfør af kapitalmarkedsloven i bemærkningerne til §§ 234 -240 i lovforslag nr. L 155 af 15. marts 2017.

Til nr. 9 (§ 244, stk. 1 i lov om kapitalmarkeder)

Med bestemmelsen ophæves § 244, stk. 1 i lov om kapitalmarkeder.

Bestemmelsen i stk. 1 fastlægger blandt andet, at en digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.

Den foreslåede § 244 a, fastlægger, at en digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen. Bestemmelsen viderefører den gældende § 244, stk. 1, uden indholdsmæssige ændringer og er alene af lovtekniske hensyn flyttet til den foreslåede bestemmelse i § 244 a.

Til nr. 10 (§ 244 a i lov om kapitalmarkeder)

Med § 244 a videreføres den gældende § 244, stk. 1, jf. de særlige bemærkninger til lovforslagets § 2 nr. 9.

Den generelle fravigelse af underskrivelseskravet blev indført i forvaltningsloven ved lov nr. 1624 af 26. december 2013 om ændring af forvaltningsloven, lov om Politiets Efterretningstjeneste (PET) og lov om Forsvarets Efterretningstjeneste (FE).

Efter § 32 b i forvaltningsloven, skal de dokumenter, der udgår fra en forvaltningsmyndighed til borgere, virksomheder m.v. i en sag, hvori der er eller vil blive truffet afgørelse, være forsynet med en personlig underskrift eller være udformet på en måde, der i øvrigt sikrer en entydig identifikation af den, som er afsender af dokumentet, og at dokumentet er endeligt. Bestemmelsen gælder, jf. forvaltningslovens § 32 b, stk. 2 og 3, ikke for dokumenter, hvor der anvendes automatisk sagsbehandling eller for dokumenter hvorved der kvitteres, rykkes eller foretages andre sagsbehandlingsskridt, der ikke er væsentlige.

Bestemmelsen i forvaltningslovens § 32 b regulerer således det samme område som den nuværende bestemmelse i § 244 a i lov om kapitalmarkeder hvorfor den nuværende udgår af loven.

I den foreslåede bestemmelse fastsættes det, hvornår en digital meddelelse anses for at være kommet frem til adressaten, dvs. til modtageren af meddelelsen.

For meddelelser, der sendes til Finanstilsynet, er den pågældende tilsynsmyndighed adressat for meddelelsen. For meddelelser, som tilsynsmyndigheden sender, er den pågældende virksomhed eller person, som meddelelsen sendes til, adressat for meddelelsen.

Udtrykket »en digital meddelelse« bruges om en hvilken som helst skriftlig kommunikation, som foretages digitalt, herunder også en afgørelse, som sendes via mail, via den offentlige digitale postløsning eller på anden digital måde.

En digital meddelelse anses for at være kommet frem, når meddelelsen er tilgængelig digitalt for adressaten. Dette svarer til, at et papirbrev anses for at være kommet frem, når det pågældende brev er lagt i adressatens fysiske postkasse. Det er uden betydning, om eller hvornår adressaten gør sig bekendt med indholdet af meddelelsen.

En meddelelse vil normalt blive anset for at være tilgængelig digitalt, selvom den pågældende ikke kan skaffe sig adgang til meddelelsen, såfremt dette skyldes hindringer, som det er op til den pågældende at overvinde.

Fremkomsttidspunktet er blandt andet afgørende for, hvornår forvaltningsakter, herunder afgørelser fra en myndighed, får de tilsigtede retsvirkninger. Det antages for eksempel, at afgørelser i almindelighed skal meddeles til deres adressat for at få de tilsigtede retsvirkninger, og at meddelelsen er sket, når afgørelsen er kommet frem til den, som afgørelsen retter sig til.

Fremkomsttidspunktet er normalt også afgørende for, om en indberetning eller lignende til en myndighed anses for rettidig.

En meddelelse vil normalt anses for at være kommet frem til tilsynsmyndigheden på det tidspunkt, hvor meddelelsen er tilgængelig for tilsynsmyndigheden, dvs. når tilsynsmyndigheden kan behandle meddelelsen. Dette tidspunkt vil normalt blive registreret automatisk i en modtagelsesanordning eller et datasystem. En meddelelse, der først er tilgængelig efter kl. 24.00, anses normalt først for modtaget den dag, meddelelsen er tilgængelig.

Kan modtagelsestidspunktet for en digital meddelelse til en myndighed ikke fastlægges som følge af problemer med myndighedens it-system eller andre lignende problemer (sammenbrud i den digitale signaturinfrastruktur, generelle strømafbrydelser, generelle problemer hos myndighedens internetudbyder o.l.), må meddelelsen anses for at være kommet frem på det tidspunkt, hvor meddelelsen blev afsendt, hvis der kan fremskaffes pålidelige oplysninger om afsendelsestidspunktet.

Opstår problemerne tæt på fristen for indgivelse af meddelelsen, og kan problemerne føre til, at fristen med rimelighed ikke kan overholdes, anses meddelelsen for at være kommet frem inden for fristen, hvis den er tilgængelig for myndigheden inden for en rimelig tid efter, at forhindringen er ophørt. Det vil således ikke komme afsenderen til skade, at indberetningen m.v. modtages efter fristens udløb, hvis dette skyldes systemnedbrud hos myndigheden.

En meddelelse fra en myndighed vil normalt være tilgængelig for modtageren, når adressaten (borgeren eller virksomheden m.v.) vil kunne fremkalde meddelelsen på en almindeligt fungerende computer tilsluttet internettet med almindeligt tilgængelige programmer og dermed gøre sig bekendt med meddelelsens indhold.

Det er i den forbindelse uden betydning, om adressaten for myndighedens meddelelse har bragt sig i stand til at tilgå meddelelsen f.eks. hvis modtageren af en meddelelse, som myndigheden har sendt til den pågældende via den offentlige digitale postløsning, ikke har skaffet sig den fornødne offentlige digitale signatur til at modtage meddelelser i den offentlige digitale postløsning, eller at modtageren i sit elektroniske system har installeret anordninger (spamfiltre, firewalls m.v.), som afviser at modtage meddelelser.

Det er endvidere uden betydning, om adressaten oplever, at vedkommendes egen computer ikke fungerer, eller at vedkommende har mistet koden til sin digitale signatur eller oplever lignende hindringer, som det er op til adressaten at overvinde.

En meddelelse vil blive anset for at være tilgængelig, selvom den pågældende ikke kan skaffe sig adgang til meddelelsen, hvis dette skyldes hindringer, som det er op til den pågældende at overvinde. Som eksempler herpå kan nævnes, at den pågældendes egen computer ikke fungerer, eller den pågældende har mistet koden til sin digitale signatur.

Til nr. 11 (§ 247 i lov om kapitalmarkeder)

Meddelelsespligten for ekstern revisor for operatører af et reguleret marked og udbydere af en data-indberetningstjeneste, er ikke reguleret i dag.

§ 247 i lov om kapitalmarkeder er en straffebestemmelse, og det er i bestemmelsen angivet, hvilke overtrædelser af lov om kapitalmarkeder, der kan straffes med bøde.

Med lovforslagets § 2, nr. 11, foreslås at tilføje en henvisning til den foreslåede § 58 a, hvorefter den eksterne revisors tilsidesættelse af meddelelsespligten kan straffes med bøde. I praksis vil Finanstilsynet straffe førstegangsforsæelser, der ikke er grove, med påbud. Ved gentagne, eller grove overtrædelser, af bestemmelsen kan bødestraf anvendes.

Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelser af § 58 a, er den eksterne revisor, da meddelelsespligten i medfør af lovforslagets § 2, nr. 6 påhviler den enkelte eksterne revisor.

Ved ekstern revisor forstås den revisor, som er valgt på selskabets generalforsamling til at forestå revisionen, eller som er udpeget af det valgte revisionsfirma, og som underskriver revisionspåtegningen på selskabets årsregnskab. Det betyder, at det er den valgte/udpegede eksterne revisor, og ikke det revisionsfirma revisoren repræsenterer, der kan straffes med bøde, hvis revisor tilsidesætter sin meddelelsespligt.

Det følger af § 255, stk. 3, i lov om kapitalmarkeder, at der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel. Det fremgår af § 27, stk. 1, 1. pkt., i straffeloven, at strafansvar for en juridisk person forudsætter, at der inden for dens virksomhed er begået en overtrædelse, der kan tilregnes en eller flere til den juridiske person knyttede personer eller den juridiske person som sådan.

Til nr. 12 (§ 253 b i lov om kapitalmarkeder)

Den foreslåede bestemmelse i § 253 b fastlægger, hvilke overtrædelser af reglerne i SFTR der straffes med bøde eller med bøde eller fængsel i indtil 4 måneder.

Bestemmelsen er ny og gennemfører artikel 22, stk. 6, i SFTR, hvorefter medlemslandene kan beslutte ikke at fastsætte regler om administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger for overtrædelse af bestemmelser, der i forvejen er underlagt strafferetlige sanktioner i henhold til national ret. Derudover gennemfører bestemmelsen artikel 28, hvorefter sanktioner og andre foranstaltninger, der er indført i henhold til UCITS-direktivet og FAIF-direktivet skal finde anvendelse på overtrædelser af artikel 13 og 14.

Da det ikke er muligt at indføre administrative bøder i Danmark, foreslås det i § 253 b, stk. 1, at fastsætte hjemmel til straf i form af bøde for overtrædelse af artikel 4, stk. 1, 4-6 og 9-10, og artikel

15, stk. 1-2, i SFTR. I § 253 b, stk. 2, foreslås det at fastsætte hjemmel til straf i form af bøde eller fængsel indtil 4 måneder for overtrædelser artikel 13 og 14.

Det følger af § 255, stk. 3, i lov om kapitalmarkeder, at der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter 5. kapital i straffeloven. Af § 27, stk. 1, 1. pkt., i straffeloven fremgår, at strafansvar for en juridisk person forudsætter, at det inden for dens virksomhed er begået en overtrædelse, der kan tilregnes en eller flere til den juridiske person knyttede personer eller den juridiske person som sådan.

I de tilfælde, hvor de strafbelagte bestemmelser omhandler pligter eller forbud for virksomheden, er de mulige ansvarssubjekter virksomheden og/eller en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, hvilket oftest er medlemmer af ledelsen. Ved valg af ansvarssubjekt er det udgangspunktet, at tiltalen rejses mod den juridiske person. Der kan i en række tilfælde være anledning til – ud over tiltalen mod den juridiske person – tillige at rejse tiltale mod en eller flere fysiske personer, såfremt den eller de pågældende har handlet forsætligt eller udvist grov uagtsomhed.

En fysisk person kan endvidere gøres ansvarlig i det omfang en strafbar handling er udført på vegne af og til gavn for den juridiske person.

Ved udmåling af bøder efter § 253 b, skal der lægges vægt på overtrædelsens grovhed og gerningsmandens økonomiske forhold. For overtrædelser begået af juridiske personer lægges ved vurderingen af gerningsmandens økonomiske forhold vægt på virksomhedens nettoomsætning på gerningstidspunktet. For overtrædelser begået af fysiske personer lægges vægt på den pågældendes indtægtsforhold på gerningstidspunktet. Dette følger af § 255, stk. 5 i lov om kapitalmarkeder.

For en nærmere beskrivelse af udmålingen af bøder henvises i øvrigt til de specielle bemærkninger til § 255, stk. 5, i lov om kapitalmarkeder, lovforslag nr. L 155 af 15. marts 2017.

Det foreslås i stk. 1 at overtrædelse af artikel 4, stk. 1, 4-6 og 9-10, og artikel 15, stk. 1-2, i SFTR straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Nedenfor anføres en uddybende beskrivelse af indholdet af de enkelte artikler, herunder forpligtelser vedrørende de enkelte artikler i SFTR, der strafbelægges med lovforslaget:

Artikel 4, stk. 1, i SFTR indeholder en indberetningspligt for modparter i værdipapirfinansieringstransaktioner. Oplysningerne skal omfatte oplysninger om enhver værdipapirfinansieringstransaktion, som de har indgået, og enhver ændring eller ophævelse heraf og skal gives til et transaktionsregister, der er registeret i henhold til artikel 5 eller anerkendt i henhold til artikel 19 i SFTR. Oplysningerne skal indberettes senest den første arbejdsdag efter transaktionens indgåelse, ændring eller ophævelse. Artikel 4, stk. 1, 2. afsnit, angiver hvornår indberetningspligten, som fastsat i første afsnit, gælder for værdipapirfinansieringstransaktioner.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 4, stk. 1, er ifølge artikel 4, stk. 3, 1. pkt., den finansielle modpart, når den finansielle modpart indgår en værdipapirfinansieringstransaktion med en ikkefinansiel modpart, som på balancetidspunktet ikke overstrider grænserne for mindst to af de tre kriterier i artikel 3, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU. Den finansielle modpart er i dette tilfælde ansvarlig for indberetning på vegne af begge modparter.

Ifølge artikel 4, stk. 3, 2. pkt., er ansvarssubjektet administrationselskabet på vegne af investeringsinstituttet, hvis investeringsinstituttet, der administreres af administrationselskabet, er modpart i værdipapirfinansieringstransaktioner.

Afslutningsvist er ansvarssubjektet ifølge artikel 4, stk. 3, 3. pkt., den FAIF der forvalter en alternativ investeringsfond (AIF) som er modpart i værdipapirfinansieringstransaktionen. Det vil eksempelvis udgøre en overtrædelse af bestemmelsen hvis ansvarssubjektet ikke foretager en indberetning eller foretager en mangelfuld eller fejlagtig indberetning.

Artikel 4, stk. 4, i SFTR indeholder en pligt for modparter til at føre en fortegnelse indeholdende oplysninger om enhver værdipapirfinansieringstransaktion, de har indgået, ændret eller ophævet, i mindst fem år efter transaktionens ophævelse.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 4, stk. 4, er modparter som forstået efter artikel 3, stk. 1, nr. 2), i SFTR. Det vil eksempelvis udgøre en overtrædelse af bestemmelsen hvis ansvarssubjektet ikke fører eller fører en mangelfuld fortegnelse indeholdende oplysninger om værdipapirfinansieringstransaktioner. Det vil endvidere udgøre en overtrædelse af bestemmelsen, hvis fortegnelsen ikke opbevares i fem år.

Artikel 4, stk. 5, i SFTR indeholder en pligt for modparterne til at sikre, at oplysninger om værdipapirfinansieringstransaktioner indberettes til ESMA, i de tilfælde hvor der ikke findes et transaktionsregister, der kan registrerer disse oplysninger.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er modparter som forstået efter artikel 3, stk. 1, nr. 2), i SFTR. Det vil eksempelvis udgøre en overtrædelse af bestemmelsen hvis ansvarssubjektet ikke indberetter oplysningerne til ESMA.

Artikel 4, stk. 6, i SFTR indeholder en pligt for transaktionsregistre til bl.a. at overholde de relevante bestemmelser om fortrolighed, integritet og beskyttelse af oplysninger, for så vidt angår de oplysninger, der modtages i henhold til denne artikel.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er transaktionsregistre. Det vil eksempelvis udgøre en overtrædelse af bestemmelsen, hvis ansvarssubjektet ikke sikre oplysningernes fortrolighed.

Artikel 4, stk. 9, i SFTR pålægger ESMA at udarbejde udkast til tekniske gennemførelsesstandarder med henblik på at sikre en ensartet anvendelse af artikel 4 og sikre overensstemmelse med den indberetning, der foretages i henhold til artikel 9 i forordning (EU) nr. 648/2012 og internationalt vedtagne standarder. Dette har foreløbigt udmøntet sig i udformningen af ”Udkast til teknisk gennemførelsesstandarder om indhold af indberetninger til transaktionsregistre efter SFTR” (Draft RTS on the details of reports to be reported to TRs under SFTR) som blev offentliggjort af ESMA den 31. marts 2017 i ”Final Report – Technical standards under SFTR and certain amendments to EMIR”. Udkastet indeholder krav til indholdet af de indberetninger til transaktionsregistre som skal foretages efter SFTR. For at sikre ensartet anvendelse af forordningens artikel 4 indeholder udkastet et bilag med et skema som skal anvendes ved indberetning til transaktionsregistre.

Artikel 4, stk. 10, i SFTR pålægger ESMA at udarbejde udkast til tekniske gennemførelsesstandarder med henblik på at sikre ensartede betingelser for anvendelsen af artikel 4, stk. 1, og så vidt muligt sikre overensstemmelse med den indberetning, der foretages i henhold til artikel 9 i forordning (EU) nr. 648/2012, og for at sikre harmonisering af formater mellem transaktionsregistre. Dette har foreløbigt udmøntet sig i udformningen af ”Udkast til teknisk gennemførelsesstandarder om format og hyppighed af indberetninger til transaktionsregistre efter SFTR” (Draft ITS on format and frequency of the reports to TRs under SFTR) som blev offentliggjort af ESMA den 31. marts 2017 i ”Final Report – Technical standards under SFTR and certain amendments to EMIR”. Udkastet indeholder krav til format og hyppighed af indberetninger til transaktionsregistre. Udkastet indeholder i bilaget skemaer som skal anvendes ved indberetninger.

Af lovforslagets § 2 nr. 12 følger det, at overtrædelse af artikel 4 kan straffes med bøde. Da der i artikel 4, stk. 1, er tale om en indberetningspligt, vil det være objektivt konstaterbart, om pligten er overholdt.

Artikel 4, stk. 4, indeholder en pligt til at føre en fortegnelse og opbevarer informationer. Det vil også her være objektivt konstaterbart, om pligten er overholdt.

Artikel 4, stk. 5, indeholder en indberetningspligt og det vil være objektivt konstaterbart, om pligten er overholdt.

Artikel 4, stk. 6, indeholder en pligt, til bl.a. at sikre overholdelse af de relevante bestemmelser om fortrolighed, integritet og beskyttelse af oplysninger. Det vil være muligt at konstaterer overtrædelse af bestemmelsen, ved at vurderer hvorvidt transaktionsregisteret er indrettet sådan, at disse forpligtelser overholdes. Der er dermed også her tale om objektivt konstaterbare forhold.

Artikel 15, stk. 1, i SFTR angiver de betingelser, der skal være opfyldt, før at en modpart har ret til at genanvende et finansielt instrument, der er modtaget som sikkerhed. Artikel 15, stk. 1, 2. pkt., angiver at den modtagende modpart, mindst skriftelig skal underrette modparten om de risici og konsekvenser, der kan opstå i tilfælde af den modtagende parts misligholdelse.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er den modtagende modparter som forstået efter artikel 3, stk. 1, nr. 2), i SFTR. Det vil eksempelvis udgøre en overtrædelse af bestemmelsen, hvis den modtagende modpart ikke skrifteligt underretter modparten om de risici og konsekvenser, der kan være forbundet med at give samtykke til ret til anvendelse af sikkerhed, der er stillet i henhold til en aftale om sikkerhedsstillelse i form af pantsætning, jf. artikel 15, stk. 1, litra a.

Artikel 15, stk. 2, i SFTR angiver de betingelser, der skal være opfyldt, for at en modpart kan udøve sin ret til at genanvende et finansielt instrument.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er modparter som forstået efter artikel 3, stk. 1, nr. 2), i SFTR. Det vil eksempelvis udgøre en overtrædelse af bestemmelsen, hvis modparten ikke sikrer, at genanvendelsen finder sted i overensstemmelse med betingelserne i aftalen om sikkerhedsstillelse, jf. stk. 1, litra b), i bestemmelsen.

Med forslaget indføres mulighed for at give bødestraf for overtrædelser af de forpligtelser der følger af artikel 4, stk. 1, 4-6 og 9-10, og artikel 15, stk. 1-2, og som påhviler juridiske og fysiske personer i henhold til SFTR.

Det foreslås i stk. 2 at fastsætte en hjemmel til straf for overtrædelse af artikel 13 og 14 i SFTR.

Bestemmelsen gennemfører artikel 28 i forordningen, hvorefter medlemslandene skal fastsætte sanktioner og foranstaltninger for overtrædelse af artikel 13 og 14 tilsvarende dem, der er fastsat for overtrædelse af UCITS-direktivet og FAIF-direktivet.

UCITS-direktivet er implementeret i lov om finansiel virksomhed for så vidt angår investeringsforvaltningsselskaber og lov om investeringsforeninger m.v. for så vidt angår investeringselskaber. Straffebestemmelserne er § 373, i lov om finansiel virksomhed, hvor straffen er bøde eller fængsel i indtil 4 måneder og § 190 i lov om investeringsforeninger m.v., hvor straffen er bøde. FAIF-direktivet er implementeret i lov om forvalteret af alternative investeringsfonde m.v. Straffebestemmelsen er § 190 i denne lov hvor straffen er bøde eller fængsel indtil 4 måneder. På den baggrund lægges der med forslaget op til at strafbelægge artikel 13 og 14 i SFTR med bøde eller fængsel indtil 4 måneder.

Nedenfor anføres en uddybende beskrivelse af indholdet af de enkelte artikler, herunder forpligtelser vedrørende de enkelte artikler i SFTR, der strafbelægges med lovforslaget:

Artikel 13, stk. 1, i SFTR indeholder et oplysningskrav til investeringsinstitutters administrationselskabet, investeringsinstitutters investeringselskaber og FAIF'er. Oplysningskravet indbefatter at de skal oplyse deres investorer om deres brug af værdipapirfinansieringstransaktioner og total return swaps på en måde, som er nærmere defineret i artiklens litra a) og b). En total return swap er en swap, hvor den ene part betaler foruddefinerede betalinger baseret på en fast eller variabel rente, og den

anden part foretager betalinger, som baserer sig på et underliggende aktivs cashflow og værdiændringer.

For investeringsinstitutters administrationsselskaber og investeringsinstitutters investeringsselskaber gælder det, at oplysningerne skal gives i halvårs- og årsberetninger, jf. artikel 68 i direktiv 2009/65/EF. For FAIF'er gælder det, at oplysningerne skal gives i årsrapporten, jf. artikel 22 i direktiv 2011/61/EU.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er investeringsinstitutters administrationsselskaber, investeringsinstitutters investeringsselskaber og FAIF'er. Det vil eksempelvis udgøre en overtrædelse af bestemmelsen, hvis et investeringsinstituts administrationsselskab, et investeringsinstituts investeringsselskaber eller en FAIF undlader at give de oplysninger til deres investorer som der kræves efter bestemmelsen.

Artikel 13, stk. 2, i SFTR indeholder krav til, hvilken data oplysningerne om værdipapirfinansieringstransaktioner og total return swaps skal indeholde. Oplysningerne skal indeholde de data, der er anført i afdeling A i bilaget til SFTR.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er investeringsinstitutters administrationsselskaber, investeringsinstitutters investeringsselskaber og FAIF'er. Det vil eksempelvis udgøre en overtrædelse, hvis et investeringsinstituts administrationsselskab, et investeringsinstituts investeringsselskaber eller en FAIF ikke giver de oplysninger der kræves efter bestemmelsen til deres investorer.

Artikel 13, stk. 3, i SFTR giver ESMA mulighed for at udarbejde udkast til tekniske gennemførelsesstandarder med henblik på at sikre ensartet offentliggørelse af data. Heri kan der tages hensyn til de særlige karakteristika ved forskellige typer af værdipapirfinansieringstransaktioner og total return swaps samt udviklingen inden for markedspraksis. I modsætning til andre beføjelser til at udarbejde tekniske gennemførelsesstandarder i SFTR, er denne bemyndigelsen frivillig. ESMA har vurderet, at offentliggørelseskravene i bilaget til SFTR giver en tilstrækkelig tydelig basis for anvendelse af UCITS og AIF'er. Ydermere vurderer ESMA, at der ikke er nogen markedspraksis angående offentliggørelseskravene som kan begrunde at der udarbejdes udkast til tekniske gennemførelsesstandarder. ESMA er af denne grund, af den opfattelse, at yderligere specificering af offentliggørelseskravene i bilaget til SFTR, ikke vil være hensigtsmæssigt på nuværende tidspunkt. ESMA vil dog overvåge udviklingen i markedspraksis såvel som kvaliteten af de indberettede data for at fastslå, hvorvidt bemyndigelsen skal anvendes fremadrettet. Disse overvejelser fremgår af s. 16-17 i "Final Report – Technical standards under SFTR and certain amendments to EMIR" som offentliggjort af ESMA den 31. marts 2017.

Artikel 14, stk. 1, i SFTR indeholder et indholds krav til investeringsinstitutters prospekt. Indholds kravet betyder, at det i prospektet skal oplyses, hvilke værdipapirfinansieringstransaktioner og total return swaps henholdsvis investeringsinstitutters administrationsselskab eller investeringsinstitutters

investeringselskaber og FAIF'er har tilladelse til at bruge, og det skal klart fremgå, at disse transaktioner og instrumenter anvendes.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er investeringsinstitutter. Det vil eksempelvis udgøre en overtrædelse, hvis et investeringsinstituts prospekt ikke indeholder oplysninger om, hvilke værdipapirfinansieringstransaktioner og total return swaps som henholdsvis investeringsinstitutters administrationsselskab eller investeringsinstitutters investeringselskaber og FAIF'er har tilladelse til at bruge.

Artikel 14, stk. 2, i SFTR indeholder krav til, hvilke informationer prospekter og oplysninger til investorer, jf. stk. 1, skal omfatte. Prospekterne og oplysningerne til investorerne skal indeholde de informationer, der er anført i afdeling B i bilaget til SFTR.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er investeringsinstitutter. Det vil eksempelvis udgøre en overtrædelse af bestemmelsen, hvis prospekter og oplysninger til investorer, jf. artikel 14, stk. 1, ikke omfatter de informationer, der er anført i afdeling B i bilaget til SFTR.

Artikel 14, stk. 3, i SFTR giver ESMA mulighed for at udarbejde udkast til tekniske gennemførelsesstandarder. Dette kan ske for at afspejle udviklingen inden for markedspraksis eller for at sikre ensartet offentliggørelse af data. I modsætning til andre beføjelser til at udarbejde tekniske gennemførelsesstandarder i SFTR, er denne bemyndigelse frivillig. ESMA har vurderet, at offentliggørelseskravene i bilaget til SFTR giver en tilstrækkelig tydelig base for anvendelse af UCITS og AIF'er. Ydermere vurderer ESMA, at der ikke er nogen markedspraksis angående offentliggørelseskravene som kan begrunde at der udarbejdes udkast til tekniske gennemførelsesstandarder. ESMA er af denne grund, af den opfattelse, at yderligere specificering af offentliggørelseskravene i bilaget til SFTR, ikke vil være hensigtsmæssigt på nuværende tidspunkt. ESMA vil dog overvåge udviklingen i markedspraksis såvel som kvaliteten af de indberettede data for at fastslå, hvorvidt bemyndigelsen skal anvendes fremadrettet. Disse overvejelser fremgår af s. 16-17 i "Final Report – Technical standards under SFTR and certain amendments to EMIR" som offentliggjort af ESMA den 31. marts 2017.

Til § 3

Til nr. 1 (§ 1, stk. 1, nr. 7, i hvidvaskloven)

Forsikringsmæglere skal have tilladelse for at måtte udøve forsikringsmæglervirksomhed, jf. lovbeholdning nr. 1065 af 22. august 2013 om forsikringsformidling. Lovbeholdningen bliver i foråret 2018 erstattet af en ny lov om forsikringsformidling. Med denne lov udgår begrebet forsikringsmægler og erstattes i stedet af forsikringsformidler.

Som konsekvens heraf foreslås det at ændre § 1, stk. 1, nr. 7, således, at den omfatter forsikringsformidlere i stedet for forsikringsmæglere.

Til nr. 2 (§ 7, stk. 2, i hvidvaskloven)

Det følger af det gældende § 7, stk. 2, i lov nr. 651 af 8. juni 2017 om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme (hvidvaskloven), at den daglige ledelse i virksomheder omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1-8, 10, 11 og 19, skal udpege en ansat, der har fuldmagt til at træffe beslutninger på vegne af virksomheden i henhold til § 8, stk. 2, § 18, stk. 3, og § 19, stk. 1, nr. 3. Personen skal have tilstrækkeligt kendskab til virksomhedens risiko for hvidvask og terrorfinansiering til at kunne træffe beslutninger, der kan påvirke virksomhedens risikoeksponering og kan være medlem af virksomhedens daglige ledelse. Den person, som er udpeget i medfør af § 7, stk. 2, kaldes i daglig tale den hvidvaskansvarlige. Det er en vigtig forudsætning for at varetage rollen som hvidvaskansvarlig, at personen har de nødvendige kompetencer til at sikre virksomhedens overholdelse af lovgivningen og har tilstrækkelig indflydelse på virksomhedens ledelse og (øvrige) ansatte i forhold til at sikre forankring af procedurer, processer og beslutninger med henblik på overholdelse af lovgivningen.

De omfattede virksomheder er pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber, livsforsikringsselskaber, tværgående pensionskasser, sparevirksomheder, udbydere af betalingstjenester og udstedere af elektroniske penge, forsikringsformidlere, når de formidler livsforsikringer eller andre investeringsrelaterede forsikringer, øvrige virksomheder og personer, der erhvervsmæssigt udøver en eller flere af aktiviteterne som nævnt i lovens bilag 1 samt danske UCITS, alternative investeringsfonde, investeringsforvaltningsselskaber og forvaltere af alternative investeringsfonde, hvis disse virksomheder har direkte kundekontakt, og valutavekslingsvirksomheder.

Den hvidvaskansvarlige har en særlig rolle i forhold til at sikre, at virksomheden lever op til hvidvaskloven, herunder udøver et effektivt forsvar mod eventuelle forsøg på at misbruge virksomheden til hvidvask af udbytte fra kriminelle handlinger eller finansiering af terrorisme. Dette indebærer bl.a. at sikre, at virksomheden har interne regler, som tager udgangspunkt i virksomhedens egne forhold, dvs. risikoanalyse af virksomheden forretningsmodel, kundetyper, produkter m.v. og at der foreligger beskrivelser for hvordan risici kan imødegås og hvilke krav virksomheden er underlagt i forhold til hvidvaskloven. Ligeledes skal den hvidvaskansvarlige godkende politikker, kontroller og procedurer, forretningsforbindelser med politisk eksponerede personer og korrespondentforbindelser uden for EU.

Det er desuden væsentligt, at den hvidvaskansvarlige er i stand til at sikre tilstrækkelig forankring i virksomheden af foranstaltninger, som virksomheden skal træffe for at sikre overholdelse af lovgivningen.

Det foreslås at indsætte et nyt 4. pkt. i § 7, stk. 2, hvorefter personen skal have et tilstrækkeligt godt omdømme og ikke må have udvist en adfærd, der giver grund til at antage, at personen ikke vil varetage stillingen på forsvarlig måde.

Forslaget indebærer, at virksomheden inden udpegningen af en ansat som hvidvaskansvarlig skal vurdere, om den ansatte har et tilstrækkeligt godt omdømme eller har udvist en adfærd, der giver

grund til at antage, at den ansatte ikke vil varetage stillingen som hvidvaskansvarlig på forsvarlig måde. Har den ansatte ikke et godt omdømme eller har den ansatte udvist en adfærd, der giver grund til at antage, at den ansatte ikke vil varetage stillingen som hvidvaskansvarlig på forsvarlig måde, kan virksomheden ikke udpege den pågældende ansatte til hvidvaskansvarlig.

Bestemmelsen har til formål at sikre, at ansatte, der er hvidvaskansvarlige, har et godt omdømme i offentligheden og en høj standard for personlig adfærd. Bestemmelsen skal desuden sikre til, at virksomheden har fokus på, at den hvidvaskansvarlige, udover faglige kompetencer, jf. § 7, stk. 2, 3. pkt., i hvidvaskloven, også har de rette personlige kompetencer til at varetage stillingen på forsvarlig måde.

Ved vurdering af, om den ansatte besidder et godt omdømme, skal virksomheden lægge vægt på den ansattes hæderlighed og integritet. En person besidder et godt omdømme, hvis andet ikke er påvist, og hvis der ikke er nogen grund til at være begrundet tvivl om vedkommendes gode omdømme. Finanstilsynet lægger alle relevante oplysninger til grund for vurderingen af, om personen har et godt omdømme.

Som eksempler på en udvist adfærd, der giver grund til at antage, at en ansat ikke vil varetage stillingen som hvidvaskansvarlig på forsvarlig måde kan nævnes, situationer, hvor den ansatte eller en virksomhed, som personen har været ansat i som hvidvaskansvarlig eller ledelsesmedlem, har fået alvorlige reaktioner enten i forbindelse med udøvelsen af sin rolle eller for virksomhedens foranstaltninger til forebyggelse af hvidvask og terrorfinansiering.

Vurderingen skal foretages af virksomheden. Finanstilsynet skal således ikke egnetheds- og hæderlighedsvurdere den ansatte ved tiltræden som hvidvaskansvarlig, med mindre den ansatte samtidig tiltræder en stilling som direktør eller nøgleperson i virksomhed og underlægges krav til egnethed og hæderlighed i medfør af § 45 i hvidvaskloven eller anden finansiel lovgivning.

En direktør eller en ledelsesansvarlig i en valutavekslingsvirksomhed er underlagt krav til egnethed og hæderlighed i medfør af § 45, stk. 1, i hvidvaskloven. En direktør i et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab, et livsforsikringsselskab, en tværgående pensionskasse eller et investeringsforvaltningsselskab er underlagt krav om egnethed og hæderlighed i medfør af § 64, stk. 1-4, der med dette lovforslag bliver § 64, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 10.

En nøgleperson i et penge- eller realkreditinstitut, der er et systemisk vigtigt finansielt institut, jf. § 308 i lov om finansiel virksomhed, eller i et livsforsikringsselskab eller en tværgående pensionskasse, der er et gruppe 1-forsikringsselskab, jf. § 5, stk. 1, nr. 24, i lov om finansiel virksomhed, er underlagt krav til egnethed og hæderlighed i medfør § 64, stk. 1-4, der med dette lovforslag bliver § 64, stk. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 10, jf. henholdsvis § 313 a og § 64, stk. 8, der med dette lovforslag bliver § 64, stk. 5, jf. lovforslagets § 1, nr. 14, i lov om finansiel virksomhed.

En direktør i en udbyder af betalingstjenester eller udsteder af elektroniske penge er underlagt tilsvarende krav i medfør af § 30 i lov om betalinger. En direktør i en dansk UCITS, der er en investeringsforening, er underlagt krav til egnethed og hæderlighed i medfør af § 57 i lov om investeringsfonde m.v. En direktør i forvalter af alternative investeringsfonde er underlagt krav til egnethed og hæderlighed i medfør af § 13 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. En direktør i en forsikringsformidler er underlagt krav til egnethed og hæderlighed efter § 9 i lov om forsikringsformidling.

Virksomheden skal som hidtil vurdere, om den ansatte har tilstrækkeligt kendskab til virksomhedens risiko for hvidvask og terrorfinansiering til at kunne træffe beslutninger, der kan påvirke virksomhedens risikoeksponering og dermed være hvidvaskansvarlig, jf. § 7, stk. 2, 3. pkt.

Til nr. 3 (§ 48, stk. 6, i hvidvaskloven)

Finanstilsynet har i dag mulighed for at inddrage en virksomheds tilladelse til valutavekslingsvirksomhed, hvis virksomheden ikke overholder bestemmelserne i hvidvaskloven. Finanstilsynet har endvidere mulighed for at inddrage en hvidvaskregistrering for en virksomhed eller en anden juridisk person omfattet af hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 8, hvis virksomheden er dømt for et strafbart forhold, der begrundes en nærliggende fare for misbrug af registreringen, jf. straffelovens § 78, stk. 2, eller hvis en reel ejer er dømt for et strafbart forhold, der begrundes en nærliggende fare for misbrug af den pågældendes kontrollerede indflydelse.

Med lovforslaget får Finanstilsynet mulighed for at inddrage registreringen af en virksomhed eller en person omfattet af hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 8, hvis virksomheden eller personen gør sig skyldig i grove eller gentagne overtrædelser af hvidvaskloven.

Bestemmelsen finder anvendelse i tilfælde, hvor virksomheden eller personen har undladt at efterleve et påbud fra Finanstilsynet eller ved grove overtrædelser af hvidvaskloven. Det kan eksempelvis være, hvis virksomheden eller personen ikke har foretaget en risikovurdering af, om virksomheden eller personen kan blive misbrugt til hvidvask eller finansiering af terrorisme efter § 7, stk. 1, og ikke efterlever Finanstilsynets påbud herom.

Den foreslåede bestemmelse indebærer en indgribende reaktionsmulighed for Finanstilsynet, idet virksomheden eller personen omfattet af hvidvasklovens § 1, stk. 1 nr. 8, ved en inddragelse af registreringen mister muligheden for at udøve de aktiviteter i hvidvasklovens bilag 1, som registreringen vedrører.

Idet der er tale om en meget indgribende foranstaltning forudsættes en høj grad af væsentlighed, hvis inddragelse af registreringen skal finde sted. Forholdet skal således være af meget væsentlig og grov karakter og inddragelse af registreringen vil typisk kun blive aktuel efter, at der har været givet frist til berigtigelse af forholdet og dette ikke er sket. Det må endvidere som udgangspunkt forudsættes, at

mindre indgribende sanktioner er anvendt over for virksomheden eller personen, før tilladelsen inddrages, herunder at Finanstilsynet har givet påbud.

Inddrages en virksomheds eller en persons registrering, skal virksomheden eller personen indstille sin drift inden for den af Finanstilsynet fastsatte frist herfor. En afgørelse om inddragelse af en registrering vil skulle indbringes for Finanstilsynets bestyrelse i medfør af hvidvasklovens § 47, stk. 2, jf. § 345, stk. 7, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed.

En afgørelse om inddragelse af registrering vil kunne indbringes for Erhvervsankenævnet i medfør af § 76 i hvidvaskloven.

Til nr. 4 (§ 51 a i hvidvaskloven)

Finanstilsynet har ikke i dag mulighed for at påbyde en virksomhed omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1-8, 10, 11 og 19, i hvidvaskloven at afsætte den person, der er udpeget i henhold til § 7, stk. 2, i samme lov, med mindre personen samtidig er direktør eller nøgleperson og dermed underlagt krav til egenhed og hæderlighed i medfør af § 45, stk. 1, i hvidvaskloven eller anden finansiel lovgivning. Der henvises til de specielle bemærkninger til § 3, nr. 2.

Det foreslås at indsætte en ny § 51 a i hvidvaskloven. Det foreslås i stk. 1, at Finanstilsynet kan påbyde en virksomhed omfattet af hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 1-8, 10, 11 og 19, at afsætte den person, der er udpeget i henhold til § 7, stk. 2, inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis personen ikke har et tilstrækkeligt godt omdømme, eller hvis personens adfærd giver grund til at antage, at personen ikke vil varetage stillingen på forsvarlig måde.

Det foreslåede stk. 1 indebærer, at Finanstilsynet vil kunne påbyde en virksomhed omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1-8, 10, 11 og 19, at afsætte en hvidvaskansvarlig, som ikke længere opfylder hæderlighedskravene i lovens § 7, stk. 2, hvorefter virksomheden skal udpege en ny hvidvaskansvarlig.

Det er forventningen, at en virksomhed selv griber ind over for en hvidvaskansvarlig, der ikke har et godt omdømme, eller som har udvist en adfærd, der giver grund til at antage, at personen ikke længere vil varetage stillingen på en forsvarlig måde. Finanstilsynets indgrebsmuligheder skal derfor alene anvendes i de tilfælde, hvor virksomheden mod forventning ikke selv har afsat den hvidvaskansvarlige. I det tilfælde vil den pågældende virksomhed modtage et påbud om at afsætte den hvidvaskansvarlige inden for en af Finanstilsynet fastsat frist.

Efterlever en virksomhed ikke påbuddet, vil Finanstilsynet kunne inddrage virksomhedens tilladelse eller registrering som følge af manglende overholdelse af hvidvaskloven.

Finanstilsynet vil desuden i henhold til § 80 i hvidvaskloven kunne pålægge ugentlige bøder eller dagsbøder, hvis virksomheden ikke efterlever påbuddet. Bøderne anses for at være et bedre tvangsmiddel til at sikre et hurtigt, effektivt og mindre indgribende indgreb end muligheden for at inddrage

en virksomheds tilladelse. Muligheden for at inddrage en tilladelse vil som udgangspunkt kun finde anvendelse i særlige situationer, hvor alle andre indgrebsmuligheder er udtømte. En anden indgrebsmulighed vil være påbud om afsættelse af direktøren i en finansiel virksomhed, jf. de specielle bemærkninger til lovforslagets § 1, nr. 10.

Det foreslås i stk. 2, 1. pkt., at påbud meddelt efter stk. 1 kan forlanges indbragt for domstolene af Finanstilsynet, af virksomheden og af den person, som påbuddet vedrører.

Dette betyder, at såfremt den virksomhed eller den person, som påbuddet vedrører, ønsker at Finanstilsynet skal indbringe sagen for domstolene, da skal virksomheden eller personen anmode Finanstilsynet herom. Denne fremgangsmåde er kendt fra den øvrige finansielle regulering og findes bl.a. også i § 351, stk. 8 i lov om finansiel virksomhed.

Der stilles ingen formkrav til anmodningen. Den foreslåede bestemmelse afskærer ikke virksomheden eller den person, som påbuddet retter sig mod, fra selv at anlægge sag ved domstolene gennem den almindelige borgerlige retspleje eller fra at indbringe afgørelsen for Erhvervsankenævnet.

En anmodning om indbringelse af sagen for domstolene tillægges som udgangspunkt ikke opsættende virkning, idet det vil stride mod hensynet til at sikre en løbende og effektiv håndhævelse af kravene om egnethed og hæderlighed. Dog har retten mulighed for ved kendelse at bestemme, at den pågældende under sagens behandling kan opretholde sit hverv eller forblive i sin stilling, mens sagen venter for retten.

Det foreslås i stk. 2, 2. pkt., at anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet senest 4 uger efter, at påbuddet er meddelt den pågældende.

Forslaget indebærer, at fristen for indgivelse af anmodning til Finanstilsynet starter fra den dato, den pågældende modtager Finanstilsynets påbud. Fristen udløber senest 4 uger efter, at den pågældende er blevet meddelt påbuddet. Udløber 4 ugers fristen på en helligdag, forlænges fristen til førstkommande hverdag efter helligdagen.

Bevisbyrden for, at den pågældende har modtaget Finanstilsynets påbud påhviler Finanstilsynet.

Det foreslås i stk. 2, 3. pkt., at Finanstilsynet skal indbringe sagen for domstolene inden 4 uger efter modtagelse af anmodning herom.

Dette betyder, at Finanstilsynet inden 4 uger efter, at Finanstilsynet har modtaget en anmodning om at indbringe sagen for domstolene, skal have indbragt sagen for domstolene.

Fristen for indbringelse for domstolene starter den dato, hvor Finanstilsynet har modtaget anmodningen fra en virksomhed eller person om at indbringe sagen for domstolene.

Det foreslås i stk. 2, 4. pkt., at sagen skal anlægges i den borgerlige retsplejes former.

Til § 4

Til nr. 1 og 2 (§ 3, stk. 3 og 4 i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere)

Bestemmelsen i § 3, stk. 3, i den gældende lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere fastsætter de betingelser, der skal være opfyldt, for at Finanstilsynet kan give tilladelse til at drive virksomhed som finansiel rådgiver, investeringsrådgiver eller boligkreditformidler. Bestemmelsen indeholder ikke krav til ejere af kvalificerede ejerandele eller en regulering af snævre forbindelser.

Der foreslås en ny bestemmelse, hvorefter virksomheder, der udøver investeringsrådgivning, ud over de krav der allerede gælder i medfør af lovens § 3, stk. 3, skal opfylde yderligere betingelser, for at opnå tilladelse som investeringsrådgiver. Det foreslås, at ejere af kvalificerede ejerandele, jf. § 5, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed skal opfylde de kriterier, der er oplyst i § 61 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. Det er endvidere en betingelse, at der ikke må foreligge snævre forbindelser, jf. § 5, stk. 1, nr. 19, i lov om finansiel virksomhed mellem ansøgeren og andre virksomheder og personer, der vil kunne vanskeliggøre varetagelsen af Finanstilsynets opgaver. Yderligere er det en betingelse, at lovgivningen i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået et samarbejde med på det finansielle område, vedrørende en virksomhed eller en person, ansøgeren har snævre forbindelser med ikke må kunne vanskeliggøre varetagelsen af Finanstilsynets opgaver.

Bestemmelsen gennemfører artikel 10, jf. artikel 3, stk. 2, litra a, i MiFID II.

De nye betingelser skal være opfyldt for, at Finanstilsynet kan give en virksomhed tilladelse som investeringsrådgiver. Det er ikke en betingelse, at virksomheden opfylder betingelserne for at opnå en tilladelse som finansiel rådgiver eller boligkreditformidler. For at tydeliggøre, at betingelserne i den foreslåede stk. 4 udgør et supplement til kravene i stk. 3, når en virksomhed søger om tilladelse som investeringsrådgiver, foreslås det, at der indsættes en henvisning til stk. 4 i stk. 3.

Ved investeringsrådgiver forstås, jf. § 2, nr. 3, i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, en virksomhed, der udøver investeringsrådgivning vedrørende finansielle instrumenter omfattet af bilag 5, nr. 1 og 3, i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås i stk. 4, nr. 1, at ejere af kvalificerede ejerandele, jf. § 5, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed skal opfylde kriterierne i § 61 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. Bestemmelsen skal sikre, at hensynet til en fornuftig og forsvarlig forvaltning af virksomheden kan varetages under hensyntagen til ejerens sandsynlige indflydelse på virksomheden.

Ved en kvalificeret andel forstås, jf. § 5, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed direkte eller indirekte besiddelse af mindst 10 pct. af kapitalen eller stemmerettighederne eller en andel, som giver mulighed for at udøve en betydelig indflydelse på ledelsen af den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed eller forsikringsholdingvirksomheden.

Bestemmelsen medfører, at en eneejer af en investeringsrådgivningsvirksomhed i selskabsform vil være omfattet af bestemmelsen. Det samme gælder øvrige ejere, der har en kvalificeret ejerandel i virksomheden eller som besidder en andel, der giver mulighed for at udøve en betydelig indflydelse på ledelsen af investeringsrådgivningsvirksomheden.

Samtlige ejere af kvalificerede ejerandele skal opfylde kriterierne i § 61 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. Det følger af denne bestemmelse, at Finanstilsynet skal sikre, at hensynet til en fornuftig og forsvarlig forvaltning af virksomheden kan varetages under hensyntagen til ejeren af en kvalificeret ejerandels sandsynlige indflydelse på virksomheden. Ved vurderingen indgår bl.a. ejerens omdømme og økonomiske forhold samt hensynet til, at virksomheden fortsat kan overholde tilsynskravene i lovgivningen. Der henvises til bemærkningerne til L 91, jf. folketingstidende 2008-09, tillæg A, side 2753.

I stk. 4, nr. 2, foreslås det, at der ikke må foreligge snævre forbindelser, jf. § 5, stk. 1, nr. 19, i lov om finansiel virksomhed, mellem ansøgeren og andre virksomheder og personer, der vil kunne vanskeliggøre varetagelsen af Finanstilsynets opgaver. Bestemmelsen har til formål at sikre, at Finanstilsynet kan undersøge, om den pågældende virksomhed efterlever de regler, den er underlagt, og at tilstedeværelsen af snævre forbindelser ikke vanskeliggør tilsynets opgaver.

Snævre forbindelser er defineret i § 5, stk. 1, nr. 19, i lov om finansiel virksomhed og vil foreligge ved direkte eller indirekte forbindelser inden for en koncern, kapitalinteresser, hvorved forstås en virksomheds direkte eller indirekte besiddelse af 20 pct. eller mere af stemmerettighedernes eller kapitalen i en virksomhed, eller flere virksomheders eller personers fælles forbindelse med en virksomhed.

Det er ikke muligt at angive, hvornår en snæver forbindelse er tilstrækkelig til at vanskeliggøre varetagelsen af tilsynets opgaver. Det må i hvert enkelt tilfælde være en konkret vurdering, hvori bl.a. indgår en vurdering af: ejerstrukturen, den formelle og den reelle ledelsesstruktur, hvorvidt forbindelsen er af varig karakter eller alene midlertidig uden mulighed for at øve indflydelse på virksomheden, risikoen ved den virksomhed, som drives i virksomheder, med hvilke den finansielle virksomhed har snævre forbindelser, og selskabernes geografiske placering. F.eks. kan visse former for kryds-ejerskab, gensidige aktiebesiddelser og aktionæroverenskomster bevirke, at et effektivt tilsyn vanskeliggøres.

Det foreslås i stk. 4, nr. 3, at lovgivningen i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået et samarbejde med på det finansielle område, vedrørende en virksomhed eller en

person, ansøgeren har snævre forbindelser med, ikke må kunne vanskeliggøre varetagelsen af Finanstilsynets opgaver. Snævre forbindelser skal forstås i overensstemmelse med i § 5, stk. 1, nr. 19, i lov om finansiel virksomhed, jf. nærmere herom ovenfor.

Til nr. 3 (§ 4, stk. 1, i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere) § 4 i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere fastsætter krav om egnethed og hæderlighed for medlemmer af bestyrelsen eller direktionen hos en finansiel rådgiver og en boligkreditformidler.

Det følger af bestemmelsen, at et medlem af bestyrelsen eller direktionen hos en finansiel rådgiver eller boligkreditformidler skal have fyldestgørende erfaring til at udøve sit hverv eller varetage sin stilling i den pågældende virksomhed.

Et medlem af bestyrelsen eller direktionen må ikke være pålagt eller blive pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv eller sin stilling på betryggende måde.

Den pågældende må ikke have indgivet begæring om rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering eller være under rekonstruktionsbehandling, konkursbehandling eller gældssanering.

Den pågældende må endvidere ikke have udvist eller udvise en adfærd, hvor der er grund til at antage, at vedkommende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde.

Bestemmelsen gælder derimod ikke de pågældende medlemmer af ledelsen hos en investeringsrådgiver.

Det foreslås, for at gennemføre art 9, stk. 4, jf. art. 3, stk. 2, litra a, i MiFID II, at også medlemmer af bestyrelsen eller direktionen hos en investeringsrådgiver skal være omfattet af denne bestemmelse.

Bestemmelsen medfører, at direktions- og bestyrelsesmedlemmer, der ikke lever op til bestemmelsens krav ikke kan være medlem af bestyrelsen hos en investeringsrådgiver. Direktions- og bestyrelsesmedlemmer, der efter indtrædelsen i bestyrelsen, bliver pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven og når overtrædelsen indebærer risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv eller sin stilling på betryggende måde, vil af Finanstilsynet kunne blive pålagt at fratræde deres hverv, jf. § 14 i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere.

Til nr. 4 (§ 4 a, stk. 2 i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere) Den gældende § 4 a pålægger Finanstilsynet at oprette og føre et offentligt register over finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere. Registeret skal indeholde oplysninger om

navne på personer i ledelsen for den finansielle rådgivningsvirksomhed, investeringsrådgivervirksomheden eller for boligkreditformidleren, som er ansvarlige for formidlingsforretningerne.

Derudover skal registret indeholde oplysninger om, hvilke andre lande ud over Danmark, der ydes boligkreditformidling i, inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

I praksis anses alle boligkreditformidlere i Danmark som ikke-bundne formidlere, idet de ikke handler på vegne af kun én kreditgiver, en gruppe af kreditgivere eller et antal kreditgivere eller grupper, der ikke præsenterer en flertal af markedet og på deres fulde og ubetingede ansvar.

Det foreslås, at der i bestemmelsen tilføjes et nyt nr. 3, der udvider det offentlige register over finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere med oplysninger om hvorvidt boligkreditformidleren er bundet eller ej.

Dermed bringes bestemmelsen i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere § 4 a i overensstemmelse med ordlyden i artikel 29, stk. 4, litra c, i EU-Parlamentets og Rådets Direktiv 2014/17/EU om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse, hvoraf det fremgår, at det af medlemsstaterne etablerede register over boligkreditformidlere tillige skal indeholde oplysninger om, hvorvidt den enkelte boligkreditformidler er bundet eller ej.

Den foreslåede ændring betyder, at det fremover også skal fremgå af registret, hvorvidt boligkreditformidlere er bundne eller ej.

Pengeinstitutter, der i medfør af lov om finansiell virksomhed § 7 har tilladelse som kreditinstitut, er undtaget fra anvendelsesområdet for lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, jf. § 1, stk. 3, nr. 4.

Bunden kreditformidler skal forstås i overensstemmelse med artikel 4, stk. 7, i EU-Parlamentets og Rådets Direktiv 2014/17/EU om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse, som enhver kreditformidler, der handler på vegne af kun én kreditgiver, kun én gruppe eller et antal kreditgivere eller grupper, der ikke repræsenterer et flertal af markedet og på deres fulde og ubetingede ansvar:

Artiklen er gennemført i dansk ret ved bekendtgørelse nr. 332 af 7. april 2016 om god skik for boligkredit, § 3, nr. 6, hvor der imidlertid anvendes betegnelsen ”tilknyttet boligkreditformidler” i stedet for direktivets betegnelse ”bunden boligkreditformidler”. Denne betegnelse vil blive ændret i en kommende ændringsbekendtgørelse, sådan at der opnås sproglig konsistens med direktivteksten.

Til nr. 5 (§ 7, stk. 5 og 6 i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere)

Det foreslås med denne bestemmelse, at der indsættes to bemyndigelsesbestemmelser i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere.

Det foreslås i stk. 5, at erhvervsministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om finansielle rådgiveres og investeringsrådgiveres dokumentation og opbevaring af dokumentation i forbindelse med investeringsrådgivning.

Bestemmelsen er ny og indeholder en hjemmel for erhvervsministeren til at fastsætte regler, der gennemfører bestemmelsen i art. 16, stk. 6 og 7, jf. art. 3, stk. 2, litra c, i MiFID II om sikring og opbevaring af dokumentation for udførte tjenesteydelser og aktiviteter.

Bestemmelsen vil blive anvendt til at fastsætte regler for investeringsrådgivere, der svarer til § 10 i bekendtgørelse nr. 921 af 26. juni 2017 om organisatoriske krav til værdipapirhandlere. Denne bestemmelse fastsætter en forpligtelse til at opbevare fyldestgørende dokumentation for udførte tjenesteydelser og aktiviteter i forbindelse med virksomhed som værdipapirhandler. Dette omfatter blandt andet optagelse af telefonsamtaler og opbevaring af elektroniske meddelelser vedrørende levering af tjenesteydelser i forbindelse med kundeordrer, der vedrører modtagelse, formidling og udførelse af sådanne ordrer.

Det foreslås i stk. 6, at bemyndige Finanstilsynet til at fastsætte nærmere regler om de foranstaltninger, som en finansiell rådgiver, en investeringsrådgiver og en boligkreditformidler skal træffe for at have effektive procedurer for distribution af produkter og tjenester.

Bestemmelsen er ny og skal anvendes til at implementere de krav til virksomhedernes produktudvikling og distribution, der følger af artikel 16, stk. 3, i MiFID II og den tilhørende regulering, som er udstedt i Kommissionens delegerede direktiv 2017/593/EU af 7. april 2016 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU for så vidt angår beskyttelse af kunders finansielle instrumenter og midler, produktstyringsforpligtelser og de regler, der finder anvendelse på levering eller modtagelse af gebyrer, provisioner eller andre penge- eller naturalieydelser. Disse regler finder også anvendelse på investeringsrådgivere jf. art. 3, stk. 2, litra c.

Reglerne er allerede gennemført for værdipapirhandlere mv., jf. bekendtgørelse nr. 922 af 6. juli 2017 om produktgodkendelsesprocesser. Denne bekendtgørelse vil blive ændret, så den også omfatter investeringsrådgivere og finansielle rådgivere.

Den foreslåede ændring vil ligeledes blive anvendt til at implementere tilsvarende krav fra retningslinjer udstedt af den europæiske banktilsynsmyndighed (EBA) (EBA-GL-2015-18 Retningslinjer for produktudviklings- og produktstyringsprocesser for detailbankprodukter).

Fælles for MiFID II og EBAs retningslinjer er, at de vil foreskrive, at virksomhederne skal etablere retningslinjer for udvikling og godkendelse af produkter samt have processer for løbende overvågning

af produkterne og deres distribution. Tilsvarende forpligtelser skal gælde for distributører af finansielle produkter.

Finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere vil som udgangspunkt være omfattet af reglerne for distributører, med mindre de er involveret i udformningen af produktet. I så fald vil de være omfattet af reglerne for produktudviklere.

Reglerne for distributører vil blandt andet omfatte krav om etablering af produktudvikling og produktstyringsprocesser, indhentelse af relevante oplysninger om de produkter, de distribuerer, de pågældende produkters målgruppe og karakteristika, ligesom en distributør vil blive forpligtet til at kunne indestå for, at de distribuerede produkter er egnede til en på forhånd defineret målgruppes behov.

Til nr. 6 (§ 11, stk. 6, i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere) Det følger af § 11, stk. 6, at Finanstilsynet skal underrette Forbrugerombudsmanden, hvis Finanstilsynet bliver bekendt med, at kunder hos en virksomhed omfattet af loven kan have lidt tab som følge af, at den finansielle rådgiver eller boligkreditformidleren har overtrådt regler om god skik. Ved god skik forstås både den generelle bestemmelse herom i § 7, stk. 1, i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, samt regler udstedt i medfør af § 7, stk. 2.

Da investeringsrådgivere også er omfattet af loven, forslås det at præcisere, at Finanstilsynets underretningspligt også finder anvendelse ved en investeringsrådgivers overtrædelse af regler om god skik.

Ændringen har ingen materiel betydning.

Til nr. 7 (§ 14 a i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere) Det foreslås, at § 62, stk. 1 og 4, i lov om finansiel virksomhed skal finde tilsvarende anvendelse for investeringsrådgivere.

Det følger af § 61 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed at Finanstilsynet skal sikre, at hensynet til en fornuftig og forsvarlig forvaltning af virksomheden kan varetages under hensyntagen til ejeren af en kvalificeret ejerandels sandsynlige indflydelse på virksomheden. Ved vurderingen indgår bl.a. ejerens omdømme og økonomiske forhold samt hensynet til, at virksomheden fortsat kan overholde tilsynskravene i lovgivningen. Der henvises til bemærkningerne til L 91 som fremsat, jf. Folketingstidende 2008-2009, tillæg A, side 2753 for en mere udførlig beskrivelse af forarbejderne til § 61 a, stk. 1.

Ifølge § 62, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed kan Finanstilsynet påbyde virksomheden at følge bestemte retningslinjer eller ophæve den stemmeret, der er knyttet til den kapitalandel, der tilhører ejeren af en kvalificeret ejerandel, såfremt kapitalejeren ikke opfylder kravene i § 61 a, stk. 1. Har Finanstilsynet ophævet stemmeretten i medfør af stk. 1 kan kapitalandelen ikke indgå i opgørelsen af

den på en generalforsamling repræsenterede stemmeberettigede kapital, jf. § 62, stk. 4 i lov om finansiel virksomhed.

Den foreslåede bestemmelse er ny og skal sikre gennemførelsen af MiFID II art. 10, jf. art. 3, stk. 2, litra a.

Til nr. 8 (§ 15, stk. 1, i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere) § 15, stk. 1, i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere fastsætter betingelserne for, at Finanstilsynet kan inddrage en finansiell rådgivers eller boligkreditformidlers tilladelse. Dette kan ske, hvis virksomheden ikke gør brug af tilladelsen inden for en frist på 12 måneder, udtrykkeligt anmoder herom, ikke har udøvet virksomhed i en periode på over 6 måneder, har opnået tilladelsen på baggrund af urigtige oplysninger eller på anden uredelig vis eller ikke længere opfylder betingelserne for tilladelse efter kapitel 2.

Bestemmelsen finder ikke anvendelse på investeringsrådgivere.

Med den foreslåede ændring af § 15, stk. 1, vil bestemmelsen også finde anvendelse på investeringsrådgivere. Herved gennemføres art. 8, jf. § 3, stk. 2, litra a, i MiFID II.

Til nr. 9 (§ 18, stk. 1, 1. pkt. i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere)

Det følger af § 18, stk. 1, 1. pkt., at reaktioner givet af Finanstilsynets bestyrelse eller af Finanstilsynet efter delegation fra Finanstilsynets bestyrelse til en finansiell rådgiver, en investeringsrådgiver eller en boligkreditformidler under tilsyn skal offentliggøres med angivelse af den finansielle rådgivers eller boligkreditformidlers navn.

Det beror på en fejl, at det ikke udtrykkeligt fremgår af bestemmelsen, at der i forbindelse med offentliggørelse af en reaktion til en investeringsrådgiver skal ske offentliggørelse af investeringsrådgiverens navn.

Det foreslås derfor at præcisere bestemmelsen, så det tydeligt fremgår, at der i forbindelse med offentliggørelse af en reaktion til en investeringsrådgiver skal ske offentliggørelse af investeringsrådgiverens navn.

Til nr. 10 (§ 23, stk. 3 i lov om finansiell rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere) Med bestemmelsen ophæves § 23, stk. 3 i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere.

Bestemmelsen i stk. 3 fastlægger blandt andet, at en digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.

Den foreslåede § 24, fastlægger, at en digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen. Bestemmelsen viderefører den gældende § 23, stk. 3, uden indholdsmæssige ændringer og er alene af lovtekniske hensyn flyttet til den foreslåede bestemmelse i § 24.

Til nr. 11 (§ 24 i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere)

Efter § 24 i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere kan erhvervsministeren fastsætte regler om, at Finanstilsynet kan udstede afgørelser og andre dokumenter efter loven eller efter regler udstedt i medfør af loven uden underskrift, med maskinelt eller på tilsvarende måde gengivet underskrift, eller under anvendelse af en teknik, der sikrer entydig identifikation af den, som har udstedt afgørelsen eller dokumentet. Sådanne afgørelser og dokumenter sidestilles med afgørelser og dokumenter med personlig underskrift.

Endvidere kan erhvervsministeren efter bestemmelsens stk. 2, fastsætte regler om, at afgørelser og andre dokumenter, der udelukkende er truffet eller udstedt på grundlag af elektronisk databehandling, kan udstedes alene med angivelse af den pågældende myndighed som afsender.

Bemyndigelsen i den gældende lovs § 24 er ikke udnyttet af erhvervsministeren.

Bestemmelsen blev indsat med lov nr. 1231 af 18. december 2012 om ændring af forskellige lovbestemmelser om obligatorisk digital kommunikation m.v. Begrundelsen for at indsætte bestemmelsen var, at der ikke i forvaltningsloven på daværende tidspunkt var en bestemmelse omhandlende en generel fravigelse af underskriftskravet.

Den generelle fravigelse af underskriftskravet blev indført i forvaltningsloven ved lov nr. 1624 af 26. december 2013 om ændring af forvaltningsloven, lov om Politiets Efterretningstjeneste (PET) og lov om Forsvarets Efterretningstjeneste (FE).

Efter § 32 b i forvaltningsloven, skal de dokumenter, der udgår fra en forvaltningsmyndighed til borgere, virksomheder m.v. i en sag, hvori der er eller vil blive truffet afgørelse, være forsynet med en personlig underskrift eller være udformet på en måde, der i øvrigt sikrer en entydig identifikation af den, som er afsender af dokumentet, og at dokumentet er endeligt. Bestemmelsen gælder, jf. forvaltningslovens § 32 b, stk. 2 og 3, ikke for dokumenter, hvor der anvendes automatisk sagsbehandling eller for dokumenter hvorved der kvitteres, rykkes eller foretages andre sagsbehandlingsskridt, der ikke er væsentlige.

Bestemmelsen i forvaltningslovens § 32 b regulerer således det samme område som den nuværende bestemmelse i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere § 24 hvorfor den nuværende bestemmelse udgår af loven.

Den tidligere bestemmelse i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere § 23, stk. 3, videreføres i den foreslåede § 24, jf. de særlige bemærkninger til lovforslagets § 4 nr. 10.

I den foreslåede bestemmelse fastsættes det, hvornår en digital meddelelse anses for at være kommet frem til adressaten, dvs. til modtageren af meddelelsen.

For meddelelser, der sendes til Finanstilsynet, er den pågældende tilsynsmyndighed adressat for meddelelsen. For meddelelser, som tilsynsmyndigheden sender, er den pågældende virksomhed eller person, som meddelelsen sendes til, adressat for meddelelsen.

Udtrykket »en digital meddelelse« bruges om en hvilken som helst skriftlig kommunikation, som foretages digitalt, herunder også en afgørelse, som sendes via mail, via den offentlige digitale postløsning eller på anden digital måde.

En digital meddelelse anses for at være kommet frem, når meddelelsen er tilgængelig digitalt for adressaten. Dette svarer til, at et papirbrev anses for at være kommet frem, når det pågældende brev er lagt i adressatens fysiske postkasse. Det er uden betydning, om eller hvornår adressaten gør sig bekendt med indholdet af meddelelsen.

En meddelelse vil normalt blive anset for at være tilgængelig digitalt, selvom den pågældende ikke kan skaffe sig adgang til meddelelsen, såfremt dette skyldes hindringer, som det er op til den pågældende at overvinde.

Fremkomsttidspunktet er blandt andet afgørende for, hvornår forvaltningsakter, herunder afgørelser fra en myndighed, får de tilsigtede retsvirkninger. Det antages for eksempel, at afgørelser i almindelighed skal meddeles til deres adressat for at få de tilsigtede retsvirkninger, og at meddelelsen er sket, når afgørelsen er kommet frem til den, som afgørelsen retter sig til.

Fremkomsttidspunktet er normalt også afgørende for, om en indberetning eller lignende til en myndighed anses for rettidig.

En meddelelse vil normalt anses for at være kommet frem til tilsynsmyndigheden på det tidspunkt, hvor meddelelsen er tilgængelig for tilsynsmyndigheden, dvs. når tilsynsmyndigheden kan behandle meddelelsen. Dette tidspunkt vil normalt blive registreret automatisk i en modtagelsesanordning eller et datasystem. En meddelelse, der først er tilgængelig efter kl. 24.00, anses normalt først for modtaget den dag, meddelelsen er tilgængelig.

Kan modtagelsestidspunktet for en digital meddelelse til en myndighed ikke fastlægges som følge af problemer med myndighedens it-system eller andre lignende problemer (sammenbrud i den digitale

signaturs infrastruktur, generelle strømafbrydelser, generelle problemer hos myndighedens internetudbyder o.l.), må meddelelsen anses for at være kommet frem på det tidspunkt, hvor meddelelsen blev afsendt, hvis der kan fremskaffes pålidelige oplysninger om afsendelsestidspunktet.

Opstår problemerne tæt på fristen for indgivelse af meddelelsen, og kan problemerne føre til, at fristen med rimelighed ikke kan overholdes, anses meddelelsen for at være kommet frem inden for fristen, hvis den er tilgængelig for myndigheden inden for en rimelig tid efter, at forhindringen er ophørt. Det vil således ikke komme afsenderen til skade, at indberetningen m.v. modtages efter fristens udløb, hvis dette skyldes systemnedbrud hos myndigheden.

En meddelelse fra en myndighed vil normalt være tilgængelig for modtageren, når adressaten (borgeren eller virksomheden m.v.) vil kunne fremkalde meddelelsen på en almindeligt fungerende computer tilsluttet internettet med almindeligt tilgængelige programmer og dermed gøre sig bekendt med meddelelsens indhold.

Det er i den forbindelse uden betydning, om adressaten for myndighedens meddelelse har bragt sig i stand til at tilgå meddelelsen f.eks. hvis modtageren af en meddelelse, som myndigheden har sendt til den pågældende via den offentlige digitale postløsning, ikke har skaffet sig den fornødne offentlige digitale signatur til at modtage meddelelser i den offentlige digitale postløsning, eller at modtageren i sit elektroniske system har installeret anordninger (spamfiltre, firewalls m.v.), som afviser at modtage meddelelser.

Det er endvidere uden betydning, om adressaten oplever, at vedkommendes egen computer ikke fungerer, eller at vedkommende har mistet koden til sin digitale signatur eller oplever lignende hindringer, som det er op til adressaten at overvinde.

En meddelelse vil blive anset for at være tilgængelig, selvom den pågældende ikke kan skaffe sig adgang til meddelelsen, hvis dette skyldes hindringer, som det er op til den pågældende at overvinde. Som eksempler herpå kan nævnes, at den pågældendes egen computer ikke fungerer, eller den pågældende har mistet koden til sin digitale signatur.

Til § 5

Til nr. 1 og 2 (§ 110, stk. 1, nr. 4 og 5 i lov om investeringsforeninger)

Med dette lovforslags § 5, nr. 3 indsættes et nyt nummer i § 110, stk. 1, i lov nr. 1051 af 25. august 2015 om investeringsforeninger m.v., hvorefter Finanstilsynet kan inddrage en tilladelse for en dansk UCITS, der har direkte kundekontakt, hvis den pågældende UCITS ikke overholder reglerne i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme (hvidvaskloven).

Som følge heraf foreslås to mindre konsekvensændringer i lov om investeringsforeninger m.v. § 110, stk. 1, nr. 4 og 5.

Til nr. 3 (§ 110, stk. 1, nr. 6 i lov om investeringsforeninger)

Med lovforslaget indføres hjemmel til at Finanstilsynet kan inddrage tilladelse for en dansk UCITS, hvis foreningen ikke overholder hvidvaskloven.

Den foreslåede bestemmelse indebærer en indgribende reaktionsmulighed for Finanstilsynet, idet en dansk UCITS ved en inddragelse af tilladelse skal ophøre med de aktiviteter som er omfattet af hvidvaskloven.

Idet der er tale om en meget indgribende foranstaltning forudsættes en høj grad af væsentlighed, hvis inddragelse af tilladelse skal finde sted. Forholdet skal således være af meget væsentlig og grov karakter og inddragelse af tilladelse vil typisk kun blive aktuel efter, at der har været givet frist til berigtigelse af forholdet og dette ikke er sket. Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 2.2.3.

En afgørelse om inddragelse af tilladelse kan indbringes for Erhvervsankenævnet i medfør af § 189 i lov om investeringsforeninger m.v.

Til nr. 4 (§ 185, stk. 3 i lov om investeringsforeninger m.v.)

Med bestemmelsen ophæves § 185, stk. 3 i lov om investeringsforeninger m.v.

Bestemmelsen i stk. 3 fastlægger blandt andet, at en digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.

Den foreslåede § 186 fastlægger, at en digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen. Bestemmelsen viderefører den gældende § 185, stk. 3, uden indholdsmæssige ændringer og er alene af lovtekniske hensyn flyttet til den foreslåede bestemmelse i § 186.

Til nr. 5 (§ 186 i lov om investeringsforeninger)

Efter § 186, stk. 1 i lov om investeringsforeninger m.v. kan erhvervsministeren fastsætte regler om, at Finanstilsynet og erhvervsstyrelsen kan udstede afgørelser og andre dokumenter efter loven eller efter regler udstedt i medfør af loven uden underskrift, med maskinelt eller på tilsvarende måde gengivet underskrift, eller under anvendelse af en teknik, der sikrer entydig identifikation af den, som har udstedt afgørelsen eller dokumentet. Sådanne afgørelser og dokumenter sidestilles med afgørelser og dokumenter med personlig underskrift.

Endvidere kan erhvervsministeren efter bestemmelsens stk. 2, fastsætte regler om, at afgørelser og andre dokumenter, der udelukkende er truffet eller udstedt på grundlag af elektronisk databehandling, kan udstedes alene med angivelse af den pågældende myndighed som afsender.

Bemyndigelsen i den gældende lovs § 186 er ikke udnyttet af erhvervsministeren.

Bestemmelsen blev indsat med lov nr. 1231 af 18. december 2012 om ændring af forskellige lovbestemmelser om obligatorisk digital kommunikation m.v. Begrundelsen for at indsætte bestemmelsen var, at der ikke i forvaltningsloven på daværende tidspunkt var en bestemmelse omhandlende en generel fravigelse af underskriftskravet.

Den generelle fravigelse af underskrivelseskravet blev indført i forvaltningsloven ved lov nr. 1624 af 26. december 2013 om ændring af forvaltningsloven, lov om Politiets Efterretningstjeneste (PET) og lov om Forsvarets Efterretningstjeneste (FE).

Efter § 32 b i forvaltningsloven, skal de dokumenter, der udgår fra en forvaltningsmyndighed til borgere, virksomheder m.v. i en sag, hvori der er eller vil blive truffet afgørelse, være forsynet med en personlig underskrift eller være udformet på en måde, der i øvrigt sikrer en entydig identifikation af den, som er afsender af dokumentet, og at dokumentet er endeligt. Bestemmelsen gælder, jf. forvaltningslovens § 32 b, stk. 2 og 3, ikke for dokumenter, hvor der anvendes automatisk sagsbehandling eller for dokumenter hvorved der kvitteres, rykkes eller foretages andre sagsbehandlingsskridt, der ikke er væsentlige.

Bestemmelsen i forvaltningslovens § 32 b regulerer således det samme område som den nuværende bestemmelse i lov om investeringsforeninger m.v. § 186 hvorfor den nuværende bestemmelse udgår af loven.

Den tidligere bestemmelse i lov om investeringsforeninger m.v. § 185, stk. 3, videreføres i den foreslåede § 186, jf. de særlige bemærkninger til § 5 nr. 4.

I den foreslåede bestemmelse fastsættes det, hvornår en digital meddelelse anses for at være kommet frem til adressaten, dvs. til modtageren af meddelelsen.

For meddelelser, der sendes til Finanstilsynet, er den pågældende tilsynsmyndighed adressat for meddelelsen. For meddelelser, som tilsynsmyndigheden sender, er den pågældende virksomhed eller person, som meddelelsen sendes til, adressat for meddelelsen.

Udtrykket »en digital meddelelse« bruges om en hvilken som helst skriftlig kommunikation, som foretages digitalt, herunder også en afgørelse, som sendes via mail, via den offentlige digitale postløsning eller på anden digital måde.

En digital meddelelse anses for at være kommet frem, når meddelelsen er tilgængelig digitalt for adressaten. Dette svarer til, at et papirbrev anses for at være kommet frem, når det pågældende brev er lagt i adressatens fysiske postkasse. Det er uden betydning, om eller hvornår adressaten gør sig bekendt med indholdet af meddelelsen.

En meddelelse vil normalt blive anset for at være tilgængelig digitalt, selvom den pågældende ikke kan skaffe sig adgang til meddelelsen, såfremt dette skyldes hindringer, som det er op til den pågældende at overvinde.

Fremkomsttidspunktet er blandt andet afgørende for, hvornår forvaltningsakter, herunder afgørelser fra en myndighed, får de tilsigtede retsvirkninger. Det antages for eksempel, at afgørelser i almindelighed skal meddeles til deres adressat for at få de tilsigtede retsvirkninger, og at meddelelsen er sket, når afgørelsen er kommet frem til den, som afgørelsen retter sig til.

Fremkomsttidspunktet er normalt også afgørende for, om en indberetning eller lignende til en myndighed anses for rettidig.

En meddelelse vil normalt anses for at være kommet frem til tilsynsmyndigheden på det tidspunkt, hvor meddelelsen er tilgængelig for tilsynsmyndigheden, dvs. når tilsynsmyndigheden kan behandle meddelelsen. Dette tidspunkt vil normalt blive registreret automatisk i en modtagelsesanordning eller et datasystem. En meddelelse, der først er tilgængelig efter kl. 24.00, anses normalt først for modtaget den dag, meddelelsen er tilgængelig.

Kan modtagelsestidspunktet for en digital meddelelse til en myndighed ikke fastlægges som følge af problemer med myndighedens it-system eller andre lignende problemer (sammenbrud i den digitale signaturinfrastruktur, generelle strømafbrydelser, generelle problemer hos myndighedens internetudbyder o.l.), må meddelelsen anses for at være kommet frem på det tidspunkt, hvor meddelelsen blev afsendt, hvis der kan fremskaffes pålidelige oplysninger om afsendelsestidspunktet.

Opstår problemerne tæt på fristen for indgivelse af meddelelsen, og kan problemerne føre til, at fristen med rimelighed ikke kan overholdes, anses meddelelsen for at være kommet frem inden for fristen, hvis den er tilgængelig for myndigheden inden for en rimelig tid efter, at forhindringen er ophørt. Det vil således ikke komme afsenderen til skade, at indberetningen m.v. modtages efter fristens udløb, hvis dette skyldes systemnedbrud hos myndigheden.

En meddelelse fra en myndighed vil normalt være tilgængelig for modtageren, når adressaten (borgeren eller virksomheden m.v.) vil kunne fremkalde meddelelsen på en almindeligt fungerende computer tilsluttet internettet med almindeligt tilgængelige programmer og dermed gøre sig bekendt med meddelelsens indhold.

Det er i den forbindelse uden betydning, om adressaten for myndighedens meddelelse har bragt sig i stand til at tilgå meddelelsen f.eks. hvis modtageren af en meddelelse, som myndigheden har sendt til den pågældende via den offentlige digitale postløsning, ikke har skaffet sig den fornødne offentlige digitale signatur til at modtage meddelelser i den offentlige digitale postløsning, eller at modtageren i sit elektroniske system har installeret anordninger (spamfiltre, firewalls m.v.), som afviser at modtage meddelelser.

Det er endvidere uden betydning, om adressaten oplever, at vedkommendes egen computer ikke fungerer, eller at vedkommende har mistet koden til sin digitale signatur eller oplever lignende hindringer, som det er op til adressaten at overvinde.

En meddelelse vil blive anset for at være tilgængelig, selvom den pågældende ikke kan skaffe sig adgang til meddelelsen, hvis dette skyldes hindringer, som det er op til den pågældende at overvinde. Som eksempler herpå kan nævnes, at den pågældendes egen computer ikke fungerer, eller den pågældende har mistet koden til sin digitale signatur.

Til § 6

Til nr. 1 (§ 3, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m. v.)

§ 3 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. indeholder definitioner af begreber, som bruges i loven.

Det foreslås at indsætte et nyt nr. 11 a med definition af en alternativ investeringsfond med variabel kapital (AIF-VK), hvorved forstås en alternativ investeringsfond stiftet i medfør af afsnit VIII, som en forening med en eller flere investorer, hvis vedtægter angiver, at foreningen er en AIF-VK, og som har udpeget en forvalter, der har tilladelse til at administrere alternative investeringsfonde, som har ansvaret for at forvalte AIF-VK'en.

Selskabsformen AIF-VK svarer til selskabsformen SIKAV'er i lov om investeringsforeninger m.v. I henhold til § 3, stk. 6, i lov om investeringsforeninger m.v. må SIKAV'er alene anvendes til brug for danske UCITS og har eneret og pligt til at bruge betegnelsen SIKAV, hvorfor det er nødvendigt at anvende en anden betegnelse for denne selskabsform, når den anvendes til brug for etableringen af en alternativ investeringsfond.

Afsnit VIII indeholder strukturbestemmelser for kapitalforeninger. En kapitalforening defineres i § 3, nr. 11, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. som en alternativ investeringsfond stiftet i medfør af lovens afsnit VIII, som en forening med en eller flere investorer, hvis formål er at skabe et afkast til foreningens investorer i likvide midler, herunder valuta, eller finansielle instrumenter omfattet af bilag 5 i lov om finansiell virksomhed og som forvaltes af en forvalter, der har tilladelse til at administrere alternative investeringsfonde.

Kravet om, at en AIF-VK skal udpege en forvalter til administration af AIF-VK'en, svarer til, at en SIKAV omfattet af lov om investeringsforeninger m.v. skal udpege et investeringsforvaltningsselskab eller administrationsselskab til administration af SIKAV'en. En forvalter kan få tilladelse til at administrere alternative investeringsfonde i medfør af § 11 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. Ifølge § 10 a i lov om finansiell virksomhed kan et investeringsforvaltningsselskab desuden forvalte en eller flere alternative investeringsfonde, hvis selskabet får tilladelse hertil i medfør af § 11 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

En AIF-VK har alene en bestyrelse og ingen direktion. Der er ingen begrænsninger i, hvilke aktiver en AIF-VK må investere i. Investorerne kan derfor i vedtægterne for foreningen selv fastsætte hvilke typer af aktiver fonden må investere i.

En vigtig forskel mellem en AIF-VK og en kapitalforening er, at en kapitalforening kun må investere i finansielle instrumenter omfattet af bilag 5 i lov om finansiell virksomhed samt likvide midler herunder valuta, hvorimod der ikke foreslås begrænsninger i, hvilke aktiver en AIF-VK kan investere i. Det kan således fastsættes i vedtægterne for en AIF-VK, hvilke aktiver den kan investere i. Dermed kan selskabsformen AIF-VK anvendes til at etablere en europæisk langsigtet investeringsfond (EL-TIF), som skal kunne investere både i ejerandele og fysiske aktiver samt foretage udlån.

Det foreslås desuden at indsætte et nyt nr. 11 b med definition af en alternativ værdipapirfond, hvorved forstås en alternativ investeringsfond som er en økonomisk enhed, der ikke er en juridisk enhed, som er etableret af en forvalter af alternative investeringsfonde, der har tilladelse til at administrere alternative investeringsfonde og hvis fondsbestemmelser angiver, at fonden er en værdipapirfond.

Selskabsformen alternativ værdipapirfond svarer til værdipapirfonde i bekendtgørelse nr. 1051 af 25. august 2015 af lov om investeringsforeninger m.v. I henhold til lovens § 3, stk. 8, må værdipapirfonde alene anvendes til brug for danske UCITS og har eneret og pligt til at bruge betegnelsen værdipapirfond, hvorfor det er nødvendigt at anvende en anden betegnelse for denne selskabsform, når den anvendes til brug for etableringen af en alternativ investeringsfond.

En alternativ værdipapirfond er en selvstændig økonomisk enhed, men ikke en juridisk enhed. Det betyder, at en alternativ værdipapirfond ikke er en juridisk person, der kan være part i retssager og at den ikke har en selvstændig ledelse. Rent juridisk er en alternativ værdipapirfond en del af den FAIF, der har oprettet den. Økonomisk derimod er den en selvstændig enhed, og de midler, som tilhører en alternativ værdipapirfond, skal alene anvendes til fordel for investorerne og, de skal holdes adskilte fra FAIF'ens øvrige midler.

En alternativ værdipapirfond kan kun etableres af bestyrelsen i en forvalter af alternative investeringsfonde, der har tilladelse til at administrere alternative investeringsfonde i medfør af § 11 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde eller af et investeringsselskab, der har en sådan tilladelse, jf. § 10 a i lov om finansiell virksomhed.

Forvalterens bestyrelse træffer som den øverste myndighed beslutninger om en alternativ værdipapirfonds forhold f.eks. ændring af fondsbestemmelserne og ophør. Forvalteren udgør den daglige ledelse i en alternativ værdipapirfond, da den ikke kan have sin egen direktion. Et særligt kendetegn ved en alternativ værdipapirfond er, at investorerne ikke har nogen indflydelse på ledelsen af den alternative værdipapirfond, således som de har i både kapitalforeninger og i AIF-VK'er.

Der er ingen begrænsninger i, hvilke aktiver en alternativ værdipapirfond må investere i, men der vil ikke være noget til hindre for, at det i vedtægterne for fonden fastsættes hvilke typer af aktiver fonden må investere i. Dermed kan en alternativ værdipapirfond anvendes til at etablere en europæisk langsigtet investeringsfond (ELTIF), som skal kunne investere både i ejerandele og fysiske aktiver samt foretage udlån.

Til nr. 2 (§ 17, stk. 1, nr. 7 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde)

Med dette lovforslags § 6, nr. 3, indsættes et nyt nummer i § 17 i lov nr. 1074 af 6. juli 2016 om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., hvorefter Finanstilsynet kan inddrage en tilladelse for en forvalter af alternative investeringsfonde, der har direkte kundekontakt, hvis forvalteren ikke overholder reglerne i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme (hvidvaskloven).

Som følge heraf foreslås en mindre konsekvensændring i § 17, stk. 1, nr. 7, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

Til nr. 3 (§ 17, stk. 1, nr. 8 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde)

Det foreslås at indføre hjemmel til at Finanstilsynet kan inddrage tilladelse for en forvalter af alternative investeringsfonde, hvis forvalteren ikke overholder hvidvaskloven.

Den foreslåede bestemmelse indebærer en indgribende reaktionsmulighed for Finanstilsynet, idet en forvalter af alternative investeringsfonde ved en inddragelse af tilladelse ikke længere kan forvalte de alternative investeringsfonde, som den har indgået aftale om forvaltning af og som er omfattet af hvidvaskloven.

Idet der er tale om en meget indgribende foranstaltning forudsættes en høj grad af væsentlighed, hvis inddragelse af tilladelse skal finde sted. Forholdet skal således være af meget væsentlig og grov karakter og inddragelse af tilladelse vil typisk kun blive aktuel efter, at der har været givet frist til berigtigelse af forholdet og dette ikke er sket. Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 2.1.3.

En afgørelse om inddragelse af tilladelse kan indbringes for Erhvervsankenævnet i medfør af § 189 i lov om alternative investeringsfonde m.v.

Til nr. 4 (Overskriften til afsnit VIII, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m. v.)

Overskriften til det gældende afsnit VIII i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. er ”Strukturbestemmelser for kapitalforeninger”.

Det foreslås at ændre overskriften til ”Afsnit VIII. Strukturbestemmelser for kapitalforeninger« til »Strukturbestemmelser for kapitalforeninger, AIF-VK’er og alternative værdipapirfonde”.

Den foreslåede ændring er en følge af at der indføres en adgang til også at etablere alternative investeringsfonde som AIF-VK'ER og alternative værdipapirfonde. Disse nye selskabsforme foreslås omfattet af strukturbestemmelserne i afsnit VIII. Formålet med ændringen er således at præcisere, at reglerne i afsnit VIII tillige gælder for de nye selskabsformer.

Til nr. 5 (§ 133, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m. v.)

I henhold til § 133, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. kan en kapitalforening stiftes af en eller flere stiftere. Både fysiske og juridiske personer og offentlige myndigheder, som har den fornødne handleevne og retsevne, kan stifte en kapitalforening. Personligt drevne virksomheder kan således ikke stifte en kapitalforening. Der stilles ikke særlige krav til en stifters nationalitet og bopæl. En stifter må ikke være under rekonstruktionsbehandling eller konkurs. Kravet om retsevne indebærer eksempelvis, at et anparts- eller aktieselskab, som selv er under stiftelse og derfor endnu ikke har opnået retsevne, ikke kan være stifter af en kapitalforening. Et kapitalselskab opnår først retsevne som juridisk person, når stiftelsen er registreret i Erhvervsstyrelsen.

Det foreslås at ændre § 133, stk. 1, 1. pkt., så det fremgår, at bestemmelsen tillige finder anvendelse på en AIF-VK. Forslaget betyder, at der vil være de samme krav til stiftere af AIF-VK'er, som der er til stiftere af kapitalforeninger. Den foreslåede ændring er en konsekvens af, at det foreslås, at alternative investeringsfonde også skal kunne etableres som AIF-VK'er.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 133 stk. 1, i lov nr. 598 af 12 juni 2013.

Til nr. 6 (§ 133, stk. 2 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m. v.)

I henhold til § 133, stk. 2, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. skal kapitalforeningens stifterne underskrive et stiftelsesdokument, som skal indeholde foreningens vedtægter. Der er ikke andre krav til indholdet af stiftelsesdokumentet og vedtægterne end hvad der følger af lovens § 134, stk. 1 og 2, og § 137, stk. 1. I henhold til § 134, stk. 1, skal vedtægterne indeholde vilkår om, at foreningens kapital kan variere. Efter § 134, stk. 2, skal vedtægterne indeholde bestemmelser om, hvordan foreningen kan opdeles i afdelinger baseret på en bestemt del af aktiverne. Efter § 137, stk. 1, skal vedtægterne indeholde bestemmelser om, at når afdelingerne kan opdeles i andelsklasser så kan bestyrelsen opdele nyetablerede afdelinger i andelsklasser, og at bestyrelsen kan opdele en eksisterende afdeling i andelsklasser efter investorernes beslutning herom på en generalforsamling. Stiftelsesdokumentet skal som minimum udtrykke stifternes vilje til stiftelse af kapitalforeningen.

Der er som udgangspunkt ikke krav om afholdelse af stiftende generalforsamling. Hvis stifterne ikke i forbindelse med stiftelsen har foretaget valg af bestyrelse og revisor, skal stifterne dog senest to uger fra underskrivelsen af stiftelsesdokumentet afholde generalforsamling til valg af bestyrelse og revisor.

Det foreslås at ændre § 133, stk. 2, så det fremgår, at bestemmelsen tillige finder anvendelse på en AIF-VK. Forslaget betyder, at der vil være samme krav til stiftelsesdokumentet, valg af bestyrelse og

afholdelse af generalforsamling for en AIF-VK, som der er til stiftelsesdokumentet for en kapitalforening.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 133 stk. 2, i lov nr. 598 af 12 juni 2013.

Til nr. 7 (§ 133, stk. 3, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Det foreslås at indsætte et nyt stk. 3, hvorefter en alternativ værdipapirfond alene kan etableres af en forvalter af alternative investeringsfonde, der har tilladelse til at administrere alternative investeringsfonde.

Da en alternativ værdipapirfond ikke er en juridisk enhed, skal den ikke stiftes som en kapitalforening eller en AIF-VK. Den etableres i stedet ved, at forvalterens bestyrelse træffer beslutning herom. Det betyder, at en alternativ værdipapirfond ikke er en juridisk person, der kan være part i retssager og, at den ikke har en selvstændig ledelse. Rent juridisk er en alternativ værdipapirfond en del af den FAIF, der har oprettet den. Økonomisk derimod er den en selvstændig enhed, og de midler, som tilhører en alternativ værdipapirfond, skal alene anvendes til fordel for investorerne og, de skal holdes adskilte fra FAIF'ens øvrige midler.

En forvalter kan få tilladelse til at administrere alternative investeringsfonde i medfør af § 11 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde. Ifølge § 10 a i lov om finansiel virksomhed kan et investeringsforvaltningsselskab desuden forvalte en eller flere alternative investeringsfonde, hvis selskabet får tilladelse hertil i medfør af § 11 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

De foreslåede ændringer er en konsekvens af, at det foreslås, at alternative investeringsfonde også skal kunne etableres som AIF-VK'er og alternative værdipapirfonde.

Til nr. 8 (§ 134, stk. 1 og 2, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m. v.)

Ifølge den gældende § 134, stk.1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. kan en kapitalforenings foreningskapital variere på de vilkår, der er fastsat i foreningens vedtægter. Enhver, der ejer en andel i en afdeling i en kapitalforening, er investor i kapitalforeningen og i afdelingen.

Lovens § 134, stk. 2, indeholder et krav om, at kapitalforeninger skal organiseres med en eller flere afdelinger. Hver afdeling skal være baseret på en bestemt del af aktiverne. Det betyder, at man altid ved hvilke aktiver der tilhører en afdeling. Medmindre andet fremgår af vedtægterne, er det bestyrelsen, der kan etablere nye afdelinger og foretage de hermed forbundne ændringer af vedtægterne.

Det foreslås at nyaffatte § 134 stk. 1, hvorefter en kapitalforening eller en AIF-VK skal have en foreningskapital. Foreningskapitalen kan variere i henhold til de nærmere bestemmelser, som er fastsat herom i foreningens vedtægter.

En alternativ værdipapirfond skal have en fondskapital. Fondskapitalen kan variere i henhold til de nærmere bestemmelser, som er fastsat herom i fondsbestemmelserne.

Enhver, der ejer en andel i en afdeling i en kapitalforening, en AIF-VK eller en alternativ værdipapirfond, er investor i kapitalforeningen, AIF-VK'en eller den alternative værdipapirfond og afdelingen.

Vedtægterne for en kapitalforening eller en AIF-VK og fondsbestemmelserne for en alternativ værdipapirfond skal angive de vilkår, hvorpå forenings- eller fondskapitalen kan variere. Denne variation fremkommer ved, at der udstedes nye andele eller indløses andele fra investorerne. Der vil således komme til at gælde de samme regler for AIF-VK'er og alternative værdipapirfonde om kapital og om, hvem der er investor, som der i dag gælder for kapitalforeninger.

Det foreslås desuden at nyaffatte § 134 stk. 2, hvorefter kapitalforeninger, AIF-VK'er og alternative værdipapirfonde skal organiseres med en eller flere afdelinger. Hvis der etableres flere afdelinger skal hver afdeling være baseret på en bestemt del af aktiverne efter vedtægternes eller fondsbestemmelsernes bestemmelser herom. Bestyrelsen for en kapitalforening eller en AIF-VK kan etablere nye afdelinger og foretage hermed forbundne vedtægtsændringer, medmindre andet fremgår af vedtægterne. Bestyrelsen for en alternativ værdipapirfonds forvalter kan etablere nye afdelinger, medmindre andet fremgår af fondsbestemmelserne.

Vedtægterne for en kapitalforening eller en AIF-VK og fondsbestemmelserne for en alternativ værdipapirfond skal indeholde bestemmelser om, hvordan foreningen eller fonden kan opdeles i afdelinger baseret på en bestemt del af aktiverne. Der vil således komme til at gælde de samme regler for AIF-VK'er og alternative værdipapirfonde om opdeling i og etablering af afdelinger, som der i dag gælder for kapitalforeninger.

Hver afdeling er en selvstændig økonomisk enhed, men ikke en juridisk enhed. Det betyder, at en afdeling ikke er en juridisk person, der kan være part i retssager og, at den ikke har en selvstændig ledelse. Rent juridisk er afdelingen en del af den kapitalforening, AIF-VK eller alternative værdipapirfond, hvori den er oprettet. Økonomisk derimod er afdelingen en selvstændig enhed, og de midler, som tilhører en afdeling, skal alene anvendes til fordel for investorerne i den pågældende afdeling og, de skal holdes adskilte fra kapitalforeningens, AIF-VK'ens eller den alternative værdipapirfonds øvrige midler.

Investorer i en afdeling af en kapitalforening, AIF-VK eller alternativ værdipapirfond har derfor ikke nogen økonomisk interesse i afdelinger, som de ikke har investeret i.

Til nr. 9 (§ 134, stk. 3, 2. pkt., i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m. v.)

Den gældende § 134, stk. 3, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. regulerer de enkelte afdelingers hæftelse. Hver afdeling hæfter kun for deres egne forpligtelser og sin andel af de

omkostninger, der er fælles for alle afdelingerne i en kapitalforening. En afdeling hæfter dog også subsidiært og solidarisk for andre afdelingers andele af fællesomkostninger, hvis der ved en retslig opfølgning er konstateret, at de pågældende afdelinger ikke kan opfylde deres forpligtelser til at betale deres andel af fællesomkostningerne.

Det foreslås at ændre bestemmelsen, så det fremgår, at bestemmelsen tillige gælder for en AIF-VK og en alternativ værdipapirfond. Forslaget betyder, at reglerne om hæftelse mellem afdelingerne i en kapitalforening også vil gælde mellem afdelingerne i AIF-VK'ere og mellem afdelingerne i alternative værdipapirfonde.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 134 stk. 3, i lov nr. 598 af 12 juni 2013.

Til nr. 10 (§ 134, stk. 4, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Ifølge den gældende § 134, stk. 4, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. kan en afdeling opdeles i andelsklasser efter vedtægternes bestemmelser herom.

Det foreslås, at ændre bestemmelsen, så det fremgår, at bestemmelsen tillige finde anvendelse, hvis muligheden for opdelingen i andelsklasser fremgår af fondsbestemmelserne for en alternativ værdipapirfond. AIF-VK'er har vedtægter ligesom kapitalforeninger. De er derfor omfattet af ordlyden af bestemmelsen som den er affattet i dag.

Herefter vil der gælde de samme regler for opdeling i andelsklasser af afdelinger i kapitalforeninger, AIF-VK'er og alternative værdipapirfonde.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 134 stk. 4, i lov nr. 598 af 12 juni 2013.

Til nr. 11 (§ 134, stk. 5, 1. pkt., i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

I henhold til § 134, stk. 5, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. hæfter en investor i en afdeling ikke personligt for kapitalforeningens eller afdelingens forpligtelser. Investoren hæfter alene med sit indskud.

Det foreslås at ændre bestemmelsen, så det fremgår, at bestemmelsen tillige finder anvendelse på en AIF-VK'er og en alternativ værdipapirfond. Derved udvides de regler, der gælder for investorenes hæftelse i kapitalforeninger, til også at gælde for hæftelsen i AIF-VK'er og alternative værdipapirfonde.

Til nr. 12 (§ 134, stk. 6 og 7, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

I henhold til den gældende § 134, stk. 6, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. skal alle investorer i en kapitalforening have samme rettigheder, for så vidt angår forhold, som vedrører alle investorerne i kapitalforeningen. Alle investorer i en afdeling skal have de samme rettigheder, for så vidt angår forhold, som alene vedrører investorerne i afdelingen. Bestemmelserne i 1. og 2. pkt.

kan fraviges som følge af etablering af andelsklasser, udstedelse af andele uden ret til udbytte og fastsættelse af regler om stemmeretsbegrænsning, idet enhver investor dog skal have mindst én stemme.

Det følger desuden af den gældende § 134, stk. 7, at det skal fremgå af en kapitalforenings vedtægter, efter hvilke regnskabsregler kapitalforeningen, vil aflægge årsrapport.

Det foreslås at nyaffatte § 134, stk. 6, så alle investorer i en kapitalforening, en AIF-VK eller en alternativ værdipapirfond skal have de samme rettigheder, for så vidt angår forhold, som vedrører alle investorerne i kapitalforeningen, AIF-VK'en eller den alternative værdipapirfond. Alle investorer i en afdeling skal have de samme rettigheder, for så vidt angår forhold, som alene vedrører investorerne i afdelingen. Bestemmelserne i 1. og 2. pkt. kan fraviges som følge af etablering af andelsklasser, udstedelse af andele uden ret til udbytte og fastsættelse af regler om stemmeretsbegrænsning, idet enhver investor i en kapitalforening eller en AIF-VK dog skal have mindst én stemme.

Bestemmelsen sikrer, at alle investorer i en kapitalforening eller en AIF-VK, uanset hvilken eller hvilke afdelinger investoren har investeret i, har de samme rettigheder for så vidt angår forhold, der ikke er afdelingsspecifikke, men som vedrører alle investorerne i en kapitalforening eller en AIF-VK, f.eks. muligheden for at deltage i valg af bestyrelsesmedlemmer. Det foreslås endvidere, at alle investorer i en afdeling skal have de samme rettigheder for så vidt angår forhold, som alene vedrører investorerne i afdelingen.

Forhold, der ikke er afdelingsspecifikke, men som vedrører alle investorerne i en kapitalforening eller AIF-VK er f.eks. muligheden for at deltage i valg af bestyrelsesmedlemmer.

Forhold, som alene vedrører investorerne i afdelingen kunne f.eks. være udbytteprocenten i den pågældende afdeling.

Som udgangspunkt skal principperne om samme rettigheder på henholdsvis foreningsniveau og afdelingsniveau forstås som samme rettigheder pr. andel. Har en investor således dobbelt så mange andele som en anden investorer, har førstnævnte også dobbelt så mange stemmer. Udgangspunktet kan fraviges som følge af etablering af andelsklasser, udstedelse af andele uden ret til udbytte (f.eks. kupon) og fastsættelse af regler om stemmeretsbegrænsning, idet enhver investor dog skal have mindst én stemme.

Investorerne i alternative værdipapirfonde har ikke stemmeret i spørgsmål om den alternative værdipapirfonds forhold, fordi der ikke er nogen medlemsindflydelse i alternative værdipapirfonde, således som der er i både kapitalforeninger og i AIF-Vk'er. Fonden ledes af fondens forvalter og investorerne har ingen indflydelse på dens drift.

Bestemmelserne i 1. og 2. pkt. kan fraviges som følge af etablering af andelsklasser, udstedelse af andele uden ret til udbytte og fastsættelse af regler om stemmeretsbegrænsning, idet enhver investor i en kapitalforening eller en AIF-VK dog skal have mindst én stemme. Det vil f. eks. komme til at betyde, at det kun er investorerne i en andelsklasse, der kan stemme om forhold der er specifikke for den pågældende andelsklasse.

Hensigten med nyaffattelsen har været at udvide anvendelsesområdet for bestemmelsen, så den også gælder for AIF-VK'er og alternative værdipapirfonde.

Det foreslås desuden at nyaffatte § 134, stk. 7, hvorefter det skal fremgå af en kapitalforenings eller en AIF-VK's vedtægter eller af en alternativ værdipapirfonds fondsbestemmelser, efter hvilke regnskabsregler kapitalforeningen, AIF-VK'en eller den alternative værdipapirfond vil aflægge årsrapport.

Hovedreglen er at selskaber m.v. aflægger årsrapport i henhold til årsregnskabsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1580 af 10. december 2015. Finansielle virksomheder under tilsyn af Finanstilsynet skal dog som hovedregel aflægge årsregnskab efter Finanstilsynets bekendtgørelse om finansielle rapporter for den relevante type virksomhed. F.eks. skal pengeinstitutter aflægge regnskab efter Finanstilsynets bekendtgørelse om finansielle rapporter for kreditinstitutter og fondsmæglerselskaber m.fl.

Der stilles ikke særlige krav til, hvilke regler en alternativ investeringsfond skal aflægge regnskab efter. Det vil afhænge af, hvilken juridisk form fonden har. Er den f.eks. et aktieselskab, skal den aflægge regnskab efter årsregnskabsloven. For kapitalforeningers, AIF-VK'ers og alternative værdipapirfondes vedkommende er der mulighed for at aflægge regnskab efter årsregnskabsloven eller efter Finanstilsynets regler.

Det vil være generalforsamlingen i en kapitalforening eller i en AIF-VK, der som øverste myndighed træffer beslutning om, hvilke regler en alternativ investeringsfond skal aflægge regnskab efter. Tilsvarende vil det være bestyrelsen for forvalteren for en alternativ værdipapirfond, der som øverste myndighed træffer beslutning om, hvilke regler den alternative værdipapirfond skal aflægge regnskab efter.

Til nr. 13 (§ 135 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

I henhold til den gældende § 135, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. har kapitalforeninger eneret til at benytte betegnelsen kapitalforening i deres navn. En kapitalforenings forvalter udgør kapitalforeningens daglige ledelse, jf. § 135, stk. 2, i loven.

Det foreslås at nyaffatte § 135, så bestemmelsen udvides til også at gælde for AIF-VK'er og alternative værdipapirfonde.

Det foreslås i stk. 1, at en kapitalforening har eneret og pligt til i deres navn at benytte begrebet kapitalforening.

Det foreslås i stk. 2, at en AIF-VK har eneret og pligt til i deres navn at benytte begrebet AIF-VK eller alternativ investeringsfond med variabel kapital.

Det foreslås i stk. 3, at en alternativ værdipapirfond har eneret og har pligt til i deres navn at benytte begrebet alternativ værdipapirfond.

Bestemmelserne i stk. 1-3 skal sikre, at en kapitalforening, AIF-VK og en alternativ værdipapirfond entydigt kan identificeres som en sådan, ikke mindst af hensyn til Erhvervsstyrelsens registrering af disse selskabsformer, men også af hensyn til deres andre interessenter. Bestemmelserne er ikke til hinder for, at en kapitalforening, AIF-VK eller en alternativ værdipapirfond i sit navn f.eks. også angiver, at den er en hedgeforening eller en hedgefond, idet denne betegnelse frit kan anvendes efter ophævelse af eneretten til denne betegnelse i lov om investeringsforeninger m.v.

Det foreslås i stk. 4, at en kapitalforenings, AIF-VK's eller alternativ værdipapirfonds forvalter udgør foreningens eller fondens daglige ledelse.

Det betyder, at der for disse selskabsformer skal udpeges en forvalter eller et investeringsforvaltningsselskab, der har tilladelse til at administrere sådanne alternative investeringsfonde. En kapitalforening, AIF-VK eller en alternativ værdipapirfond kan ikke selv ansætte personale til at forvalte foreningen.

Til nr. 14 (§ 136, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Ifølge den gældende § 136, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. skal en kapitalforenings forvalter, når kapitalforeningen er stiftet, anmelde den til registrering i Erhvervsstyrelsen. Anmeldelsen skal vedlægges et eksemplar af kapitalforeningens stiftelsesdokument og vedtægter.

Det foreslås at nyaffatte bestemmelsen, således at en forvalter skal foretage anmeldelse til Erhvervsstyrelsen når en kapitalforening eller en AIF-VK er stiftet eller en alternativ værdipapirfond etableret. Anmeldelsen af en kapitalforening eller en AIF-VK skal vedlægges et eksemplar af kapitalforeningens eller AIF-VK's stiftelsesdokument og vedtægter. Anmeldelsen af en alternativ værdipapirfond skal vedlægges dokumentation for den alternative værdipapirfonds etablering og den alternative værdipapirfonds fondsbestemmelser.

Derved udvides anvendelsesområdet for bestemmelsen, så den også gælder for AIF-VK'er og alternative værdipapirfonde.

Erhvervsstyrelsen vil herefter registrere kapitalforeningen, AIF-VK'en eller den alternative værdipapirfond og tildele foreningen eller fonden et CVR-nr. Ved anmeldelse til Erhvervsstyrelsen indestår forvalteren for, at kapitalforeningen, AIF-VK'en eller den alternative værdipapirfond lever op til kravene for kapitalforeninger, AIF-VK'er eller alternative værdipapirfonde på anmeldelsestidspunktet, herunder at foreningens eller fondens formål er at skabe et afkast til sine investorer ved investering i de aktiver som den må investere i, at kapitalforeningens eller AIF-VK'ens vedtægter angiver, de er en kapitalforening henholdsvis en AIF-VK, at den alternative værdipapirfonds fondsbestemmelser angiver, at den er en alternativ værdipapirfond, at kapitalforeningen eller AIF-VK'ene har udpeget en forvalter, der har tilladelse til at administrere alternative investeringsfonde, og at kapitalforeningen har angivet »kapitalforening« i kapitalforeningens navn, at AIF-VK'en har angivet »AIF-VK« i AIF-VK'ens navn og , at den alternative værdipapirfond har angivet » alternativ værdipapirfond « den alternative værdipapirfonds navn.

Til nr. 15 (§ 136, stk. 2, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

I henhold til § 136, stk. 2, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. kan en kapitalforening, som endnu ikke er registreret i Erhvervsstyrelsen, ikke erhverve rettigheder og indgå forpligtelser. Kapitalforeningen kan heller ikke være part i retssager bortset fra søgsmål om stiftelsen og har således ikke retsevne, før den bliver registreret i Erhvervsstyrelsen. Det er en følge af, at kapitalforeningen ikke bliver en selvstændig juridisk eller økonomisk enhed før den er registreret.

Det foreslås at ændre stk. 2, 1. pkt., så tidspunktet for, hvornår kapitalforeningen kan erhverve retsevne, er det samme for en AIF-VK'er og en alternativ værdipapirfond.

Det bemærkes, at en alternative værdipapirfond alene bliver en selvstændig økonomisk enhed efter registreringen i Erhvervsstyrelsen. Indtil tidspunktet for registrering i Erhvervsstyrelsen eksisterer fonden ikke.

Det foreslås desuden at ændre stk. 2, 2. pkt., så tidspunktet for, hvornår kapitalforeningen kan være part i retssager bortset fra søgsmål om stiftelsen, tillige gælder for en AIF-VK.

Alternative værdipapirfonde bliver ikke selvstændige juridiske enheder efter registrering i Erhvervsstyrelsen, hvorfor de ikke får retsevne som følge heraf.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 136, stk. 2, i lov nr. 598 af 12 juni 2013.

Til nr. 16 (§ 136, stk. 3, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Det følger af § 136, stk. 3, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at de, der har indgået eller som har et medansvar for en forpligtigelse, der er indgået på vegne af kapitalforeningen inden den er registreret, hæfter personligt, uden begrænsning og solidarisk herfor. Ved registreringen overtager kapitalforeningen disse forpligtelser.

Det foreslås at ændre bestemmelsen, så det fremgår, at bestemmelsen tillige gælder for en AIF-VK og en alternativ værdipapirfond.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 136, stk.3, i lov nr. 598 af 12 juni 2013.

Til nr. 17 (§ 136, stk. 4 og 5, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

I henhold til den gældende § 136, stk. 4, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. skal en kapitalforenings forvalter anmelde ændringer i kapitalforeningens vedtægter til Erhvervsstyrelsen, der foretager de fornødne registreringer.

Det følger af § 136, stk. 5, i loven, at selskabslovens kapitel 2, § 366, § 367, stk. 1 og 4, og § 371 finder anvendelse på kapitalforeninger med de fornødne tilpasninger. Uanset bestemmelsen i § 9, stk. 1, i selskabsloven skal anmeldelse af vedtægtsændringer være modtaget i Erhvervsstyrelsen, senest 4 uger efter at beslutningen om at ændre vedtægterne er truffet.

Det foreslås at nyaffatte § 136, stk. 4, således at når en kapitalforening eller en AIF-VK har ændret sine vedtægter eller når en alternativ værdipapirfond har fået ændret sine fondsbestemmelser, skal kapitalforeningens, AIF-VK'ens eller den alternative værdipapirfonds forvalter anmelde ændringerne til Erhvervsstyrelsen, der foretager de nødvendige registreringer. Herved udvides bestemmelsen til også at gælde for AIF-VK'er og alternative værdipapirfonde.

Erhvervsstyrelsen gør vedtægterne eller fondsbestemmelserne offentligt tilgængelige i styrelsens it-system, og det sikres derfor, at det løbende er de seneste vedtægter og fondsbestemmelser, der er tilgængelige.

Det foreslås desuden at nyaffatte § 136, stk. 5, hvorefter selskabslovens kapitel 2, § 366, § 367, stk. 1 og 4, og § 371 finder anvendelse på kapitalforeninger, AIF-VK'er eller alternative værdipapirfonde med de fornødne tilpasninger. Uanset bestemmelsen i selskabslovens § 9, stk. 1, skal anmeldelse af vedtægtsændringer, eller ændringer i fondsbestemmelser være modtaget i Erhvervsstyrelsen, senest 4 uger efter at beslutningen om ændringen er truffet. Derved udvides den gældende regel til også at omfatte AIF-VK'er og alternative værdipapirfonde.

Selskabslovens regler finder anvendelse med de fornødne tilpasninger, fordi kapitalforeninger, AIF-VK'er og alternative værdipapirfonde ikke er aktieselskaber eller anpartsselskaber. Når reglerne i selskabsloven eksempelvis nævner »kapitalselskab« og »det centrale ledelsesorgan«, skal det forstås som henholdsvis kapitalforening, AIF-VK'en eller den alternative værdipapirfond og kapitalforeningens, AIF-VK'ens eller forvalteren for den alternative værdipapirfonds bestyrelse. Bestemmelsen fastsætter en hjemmel til, at Erhvervsstyrelsen kan registrere f.eks. til- og afgang af medlemmer af ledelsen og revisionen vedrørende disse former for AIF'er efter de regler, der gælder for registrering af kapitalselskaber. Kapitel 2 i selskabsloven fastsætter generelle regler for Erhvervsstyrelsens registrering og frister, mens henvisningerne til § 366 og § 367, stk. 1 og 4, vedrører straffebestemmelser

og henvisningen i § 371 vedrører klageadgang. Der henvises til bemærkningerne til §§ 9-23, § 366, § 367, stk. 1 og 4, og § 371 i selskabsloven.

Den foreslåede stk. 5 indeholder endvidere en præcisering, hvorefter fristen på fire uger for anmeldelse til registrering kun omfatter vedtægtsændringer eller ændringer i fondsbestemmelserne, mens andre anmeldelser er omfattet af de almindelige regler for anmeldelse. Det medfører, at andre anmeldelser til registrering, f.eks. af nye medlemmer af ledelsen eller en ny revisor, skal anmeldes til registrering senest to uger efter, at den retsstiftende beslutning er truffet, jf. § 9, stk. 1, i selskabsloven, idet kapitalforeninger, AIF-VK'er og alternative værdipapirfonde her skal følge de almindelige regler. Dette svarer til, hvad der gælder for investeringsforeninger.

Til nr. 18 (§ 136, stk. 6, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

I henhold til § 136, stk. 6, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. skal enhver anmeldelse til Erhvervsstyrelsen, som en forvalter foretager efter bestemmelserne om kapitalforeninger i denne lov, vedlægges en erklæring afgivet af forvalteren, hvoraf det fremgår, at de anmeldte forhold er i overensstemmelse med bestemmelserne om kapitalforeninger i denne lov.

Det foreslås at ændre bestemmelsen, så det fremgår, at bestemmelsen tillige gælder for en AIF-VK og en alternativ værdipapirfond.

Forslaget betyder, at kravet om, at en anmeldelse til Erhvervsstyrelsen skal vedlægges en erklæring om, at de anmeldte forhold er i overensstemmelse med de gældende regler på området, også vil gælde for AIF-VK'ere og alternative værdipapirfonde.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 136, stk. 6, i lov nr. 598 af 12 juni 2013.

Til nr. 19 (§ 137, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

I henhold til § 137, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. kan bestyrelsen, når vedtægterne i en kapitalforening indeholder bestemmelser om, at afdelingerne kan opdeles i andelsklasser, uden videre opdele afdelingen i andelsklasser ved etableringen af en ny afdeling uden videre eller opdele en eksisterende afdeling i andelsklasser efter investorenes beslutning herom på en generalforsamling.

Det foreslås at ændre bestemmelsen, så det fremgår, at den tillige gælder for en AIF-VK eller en alternativ værdipapirfond. Forslaget betyder, at afdelinger i AIF-VK'ere og i alternative værdipapirfonde tillige kan opdeles i andelsklasser, hvis denne mulighed fremgår af AIF-VK'ens vedtægter eller fondsbestemmelserne for den alternative værdipapirfond.

Til nr. 20 (§ 137, stk. 2, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m. v.)

Efter § 137, stk. 1, kan bestyrelsen, når vedtægterne i en kapitalforening indeholder bestemmelser om, at afdelingerne kan opdeles i andelsklasser, ved etablering af en ny afdeling uden videre opdele

afdelingen i andelsklasser og opdele en eksisterende afdeling i andelsklasser efter investorernes beslutning herom på en generalforsamling.

Det foreslås, at der indsættes et nyt stk. 2. Ifølge den foreslåede bestemmelse vil det være bestyrelsen for den alternative værdipapirfonds forvalter, der træffer beslutninger som nævnt i stk. 1. Forslaget skyldes, at det er bestyrelsen for en alternativ værdipapirfonds forvalter, der træffer alle beslutninger vedrørende fondens forhold. Det vil herefter være bestyrelsen for forvalteren af den alternative værdipapirfond, som træffer beslutning om nye afdelinger skal opdeles i andelsklasser. Det samme gælder for opdeling af eksisterende afdelinger i andelsklasser, fordi der i en alternativ værdipapirfond ikke er nogen generalforsamling, hvor investorer kan træffe beslutninger om fondens forhold.

Stk. 2-4 bliver herefter stk. 3-5.

Til nr. 21 (§ 138 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

I henhold til § 138 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. skal en kapitalforening, der modtager midler fra detailinvestorer, på sin egen eller sin forvalters hjemmeside oplyse, hvilke andelsklasser der er oprettet, og give oplysninger om de karakteristika, der gælder for hver andelsklasse samt om principperne for fordeling af omkostninger mellem andelsklasserne.

Det foreslås at ændre bestemmelsen, så det fremgår, at den tillige gælder for en AIF-VK og en alternativ værdipapirfond. Forslaget betyder, at AIF-VK'ere og alternative værdipapirfonde får en tilsvarende forpligtelse til at offentliggøre oplysninger om oprettede andelsklasser, hvis de modtager midler fra detailinvestorer.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 138, i lov nr. 598 af 12 juni 2013.

Til nr. 22 og 23 (§ 139, stk. 1 og 2, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

I henhold til § 139, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsforvaltere m.v. har kapitalforeningen hjemsted det samme sted som forvalteren, hvis en kapitalforening har udpeget en forvalter af alternative investeringsfonde med hjemsted (hovedkontor) i Danmark.

Det følger af § 139, stk. 2, i loven, at hvis kapitalforeningen har udpeget en forvalter af alternative investeringsfonde med hjemsted (hovedkontor) i et andet land end Danmark, skal kapitalforeningen indgå aftale med en repræsentant om repræsentation af kapitalforeningen her i landet. Kapitalforeningen har hjemsted der, hvor repræsentanten har hjemsted (hovedkontor), og hovedkontor der, hvor forvalteren har hovedkontor.

Det foreslås at ændre § 139, stk. 1, så det fremgår, at bestemmelsen tillige gælder for en AIF-VK. Alternative værdipapirfonde foreslås ikke omfattet af bestemmelsen, fordi de juridisk er en del, af den forvalter, som har oprettet dem. De har derfor automatisk samme hjemsted som deres forvalter.

Der foreslås desuden at ny affatte § 139, stk. 2, således at en kapitalforening eller en AIF-VK, der har udpeget en forvalter af alternative investeringsfonde med hjemsted (hovedkontor) i et andet land, skal indgå aftale med en repræsentant om repræsentation af kapitalforeningen eller AIF-VK'en her i landet. Kapitalforeningen eller AIF-VK'en har hjemsted der, hvor repræsentanten har hjemsted (hovedkontor), og hovedkontor der, hvor forvalteren har hovedkontor.

Ved hovedkontor forstås det sted, hvor ledelsen har sæde eller hvor størstedelen af de administrative funktioner udføres.

Forslaget indebærer alene at den gældende regel udvides til at omfatte AIF-VK'er.

En kapitalforening eller en AIF-VK, der er stiftet i Danmark men som administreres i udlandet, kan ikke have hjemsted i udlandet, fordi den stadig er en dansk kapitalforening henholdsvis en dansk AIF-VK, der er reguleret af denne lov. Det er usædvanligt, at hovedkontoret ikke er beliggende der, hvor kapitalforeningen eller AIF-VK'en har sit hjemsted, men det kan være en konsekvens af den grænseoverskridende administration.

Repræsentanten kan være en advokat m.v. Forslaget skal ses på baggrund af selskabsretlige principper om, at et selskab er dansk, når det har hjemsted her i landet. Repræsentanten repræsenterer kapitalforeningen eller AIF-VK'en i Danmark således, at myndighederne kan kontakte kapitalforeningen eller AIF-VK'en hos repræsentanten.

Alternative værdipapirfonde foreslås ikke omfattet af bestemmelsen, fordi de juridisk er en del af den forvalter, som har oprettet dem. Alternative værdipapirfonde, der er oprettet af en forvalter i et andet land kan derfor ikke være en dansk alternativ værdipapirfond omfattet af denne lov.

Til nr. 24 (§ 140, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)
Det foreslås at nyaffatte § 140.

Efter den gældende § 140, stk. 1, træffes en beslutning om likvidation af en afdeling i en kapitalforening af generalforsamlingen.

Efter den gældende § 140, stk. 2, skal generalforsamlingens beslutning om likvidation indeholde en bestemmelse om, hvem der skal være likvidator. Likvidator træder i bestyrelsens og forvalterens sted.

Efter den gældende § 140, stk. 3, kan likvidator kan til enhver tid afsættes af generalforsamlingen.

Det foreslås at nyaffatte stk. 1, hvorefter også AIF-VK'ere og alternative værdipapirfonde bliver omfattet af den regel der er gældende for kapitalforeninger.

Der foreslås, at beslutning om likvidation af en afdeling i en kapitalforening eller en AIF-VK træffes af generalforsamlingen. Beslutning om likvidation af en afdeling i en alternativ værdipapirfond træffes af bestyrelsen for den alternative værdipapirfonds forvalter. Da en alternativ værdipapirfond ikke er en selvstændig juridisk person udøves de kompetencer, som i en forening er tillagt generalforsamlingen af værdipapirfondens forvalter. Har en afdeling aldrig haft investorer, kan bestyrelsen træffe beslutning om afvikling i henhold til den foreslåede § 142.

Der foreslås i det nye stk. 2, at en beslutning om likvidation skal indeholde en bestemmelse om, hvem der skal være likvidator. Likvidator træder i bestyrelsens og forvalterens sted.

Det foreslås at skifte ordet generalforsamling ud med begrebet en beslutning. Hermed opnås, at bestemmelsen vil kunne finde anvendelse for både kapitalforeninger og AIF-VK'er, hvor det er generalforsamlingen, der træffer beslutningen, og alternative værdipapirfonde, hvor det er forvalterens bestyrelse, der træffer beslutningen.

Der foreslås en nyaffattelse af stk. 3, for, at den også skal kunne dække alternative værdipapirfonde, som ikke har en generalforsamling. Det foreslås, at likvidator til enhver tid kan afsættes af kapitalforeningens eller AIF-VK'ens generalforsamling eller af bestyrelsen for den alternative værdipapirfonds forvalter.

Til nr. 25 (§ 141, stk. 5, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

I henhold til § 141, stk. 5, i lov om forvaltere af alternative investeringsforeninger m.v. skal likvidator forestå, at der udarbejdes et likvidationsregnskab, som godkendes af generalforsamlingen.

Det foreslås at ændre bestemmelsen, så det for kapitalforeningens eller AIF-VK'ens vedkommende er generalforsamlingen og for den alternative værdipapirfonds forvalters vedkommende er bestyrelsen, der skal godkende likvidationsregnskabet.

Forslaget indebærer alene, at den gældende regel udvides til at omfatte likvidatorer af AIF-VK'er og alternative værdipapirfonde.

Til nr. 26 (§ 141, stk. 6, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

I henhold til § 141, stk. 6, i lov om forvaltere af alternative investeringsforeninger m.v. anses en kapitalforening for afviklet, når likvidation af kapitalforeningens eneste eller sidste afdeling er gennemført. Når en kapitalforening er afviklet i henhold til 1. pkt., skal likvidator anmelde afviklingen til Erhvervsstyrelsen. Anmeldelsen skal vedlægges det af generalforsamlingen godkendte likvidationsregnskab og en erklæring afgivet af likvidator, hvoraf det fremgår, at likvidationen er gennemført i overensstemmelse med bestemmelserne om likvidation i denne lov.

Det foreslås at nyaffatte bestemmelsen, hvorefter en kapitalforening, en AIF-VK eller en alternativ værdipapirfond anses for afviklet, når likvidation af kapitalforeningens eller fondens eneste eller sidste afdeling er gennemført. Når en kapitalforening, en AIF-VK eller en alternativ værdipapirfond er afviklet i henhold til 1. pkt., skal likvidator anmelde afviklingen til Erhvervsstyrelsen. Anmeldelsen skal vedlægges det af generalforsamlingen eller af bestyrelsen for den alternative værdipapirfonds forvalter godkendte likvidationsregnskab og en erklæring afgivet af likvidator, hvoraf det fremgår, at likvidationen er gennemført i overensstemmelse med bestemmelserne om likvidation i denne lov. Når kapitalforeningen eller AIF-VK'en er slettet fra Erhvervsstyrelsens register, ophører dets juridiske proces og partsevne. Når den alternative værdipapirfond er slettet fra Erhvervsstyrelsens register, ophører det som en økonomisk enhed.

Forslaget indebærer alene, at den gældende regel udvides til at omfatte AIF-VK'er og alternative værdipapirfonde.

Bestemmelsen er nødvendig, da Erhvervsstyrelsen ved behandling af anmeldelse om afvikling alene forestår registrering af afviklingen og ikke foretager en materiel prøvelse af afviklingen.

Til nr. 27 (Overskriften før § 142 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)
Overskriften før § 142 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. er "Afvikling af kapitalforeninger og afdelinger uden investorer".

Det foreslås at ændre overskriften til "Afvikling af kapitalforeninger, AIF-VK'er, alternative værdipapirfonde og afdelinger uden investorer".

Den foreslåede ændring er en følge af at der indføres en adgang til også at etablere alternative investeringsfonde som AIF-VK'er og alternative værdipapirfonde. Disse nye former foreslås omfattet af muligheden for afvikling i lovens § 142, når der ikke er investorer i AIF-VK'en eller fonden. Formålet med ændringen af overskriften er således at præcisere, at denne regel tillige gælder for de nye selskabsformer.

Til nr. 28 (§ 142 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)
Ifølge § 142, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. kan bestyrelsen træffe beslutning om afvikling af kapitalforeningen eller afdelingen, hvis en kapitalforening eller en afdeling aldrig har haft investorer. Når en kapitalforening eller afdeling er afviklet i henhold til stk. 1, skal kapitalforeningens forvalter anmelde afviklingen til Erhvervsstyrelsen, jf. stk. 2.

Det foreslås at nyaffatte § 142. Forslaget indebærer alene, at den gældende bestemmelse tillige omfatter AIF-VK'er og alternative værdipapirfonde.

Det foreslås i stk. 1, at hvis en kapitalforening, AIF-VK, en alternativ værdipapirfond eller en afdeling aldrig har haft investorer, kan bestyrelsen træffe beslutning om afvikling af foreningen, fonden eller afdelingen.

En kapitalforening, AIF-VK, en alternativ værdipapirfond eller en af deres afdelinger, der ikke har haft nogen investorer, har ikke nogen investorer at tage hensyn til ved afvikling af foreningen, fonden eller afdelingen, hvorfor likvidationsformen er unødvendig. I øvrigt kan en kapitalforening, en AIF-VK eller en af deres afdelinger uden investorer ikke afholde en generalforsamling, fordi der ikke er nogen investorer til at møde op for at træffe beslutning om afvikling. Det er derfor naturligt, at det er bestyrelsen, der træffer beslutning om afvikling når en AIF eller en afdeling ikke har nogen investorer.

Det foreslås i stk. 2, at når en kapitalforening, en AIF-VK, en alternativ værdipapirfond eller en afdeling er afviklet i henhold til stk. 1, skal foreningens eller AIF-VK's forvalter eller bestyrelsen for den alternative værdipapirfonds forvalter anmelde afviklingen til Erhvervsstyrelsen. Erhvervsstyrelsen skal derefter afregistrere kapitalforeningen, AIF-VK'en eller den alternative værdipapirfond.

Til nr. 29 og 30 (§ 143, stk. 1 og 2, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)
I henhold til § 143, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. træffes beslutningen om afvikling af en andelsklasse i en kapitalforening af andelsklassens investorer på en generalforsamling, jf. dog stk. 2. Har en andelsklasse aldrig haft investorer, kan bestyrelsen træffe beslutning om afvikling af andelsklassen, jf. stk. 2.

Hvis andelsklassens investorer ikke ønsker deres andele overført til en anden andelsklasse, gennemføres afviklingen, ved at afdelingen indløser samtlige andele, som er udstedt i andelsklassen.

Det foreslås at ændre § 143, stk. 1, så det for kapitalforeningens eller AIF-VK's vedkommende er generalforsamlingen og for den alternative værdipapirfonds forvalters vedkommende er bestyrelsen, der træffer beslutningen om afviklingen af en andelsklasse.

Det foreslås desuden at ændre § 143, stk. 2, så det præciseres, at det er bestyrelsen for foreningen eller forvalteren for den alternative værdipapirfond, der træffer beslutning om afvikling af en andelsklasse, der aldrig har haft investorer.

Det er kun de investorer, der har andele i en andelsklasse i en kapitalforening eller en AIF-VK, som har stemmeret ved afstemning om, hvorvidt en andelsklasse skal afvikles. For alternative værdipapirfonde er det bestyrelsen for forvalteren af den alternative værdipapirfond, der beslutter om en andelsklasse skal afvikles. Afvikling af en andelsklasse gennemføres formløst ved, at kapitalforeningen, AIF-VK'en eller den alternative værdipapirfond overfører investorernes andele til en anden andelsklasse i samme afdeling. Ønsker investorerne ikke, at deres andele overføres til en anden andelsklasse, indløser foreningen eller fonden de andele, der er udstedt i den pågældende andelsklasse, og afdelingen sælger de hertil svarende aktiver. Hvis investorerne i en andelsklasse eller forvalterens bestyrelse

har truffet beslutning om at overføre deres andele til en anden andelsklasse i afdelingen, kan en investor, der ikke ønsker overførsel af sine andele til en anden andelsklasse kræve sig indløst på almindelig vis mod at betale de dertil knyttede omkostninger. Hvis investorerne i en andelsklasse på en generalforsamling eller forvalterens bestyrelse derimod har truffet beslutning om, at investorenes andele skal indløses, skal en investor, der ønsker overførsel af sine andele til en anden andelsklasse, rette sig efter flertallets beslutning og lade sig indløse. Dette er dog ikke til hinder for, at en kapitalforening, en AIF-VK eller en alternativ værdipapirfond kan tilbyde en sådan mindretalsinvestor at få overført sin andel til en anden andelsklasse i afdelingen, men investoren har ikke krav på et sådant tilbud i forbindelse med afvikling.

Den foreslåede stk. 2, omhandler den situation, hvor en andelsklasse ikke har nogen investorer. I disse situationer er der ikke nogen investorer at tage hensyn til ved afvikling af andelsklassen og i øvrigt er der ikke nogen investorer, der på en generalforsamling i en kapitalforening eller en AIF-VK kan træffe beslutning om afvikling. Beslutning herom ligger derfor naturligt hos bestyrelsen for kapitalforeningen eller AIF-VK'en.

Forslaget indebærer alene, at den gældende bestemmelse tillige omfatter AIF-VK'er og alternative værdipapirfonde.

Til nr. 31 (§ 144 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Ifølge § 144 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. finder selskabslovens §§ 233 og 234 anvendelse på kapitalforeninger og afdelinger heraf med de fornødne tilpasninger. Reglerne i selskabslovens omhandler blandt andet konkurs.

Det foreslås at ændre bestemmelsen, så det fremgår, at den tillige gælder for AIF-VK'er og alternative værdipapirfonde.

Med de fornødne tilpasninger menes, at »selskabets« skal forstås som »kapitalforeningens, AIF-VK'ens eller den alternative værdipapirfonds«, at »det centrale ledelsesorgan« skal forstås som »bestyrelsen« for kapitalforeningen, AIF-VK'en eller for forvalteren ad en alternativ værdipapirfond, at »kapitalselskabet« og »selskabet« skal forstås som »kapitalforeningen, AIF-VK'en eller den alternative værdipapirfond«. Endvidere skal henvisningen i § 233, stk. 3, til § 226 forstås som § 145 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. Endelig finder § 233, stk. 5, og § 234, stk. 1, ikke anvendelse på kapitalforeninger, AIF-VK'er eller alternative værdipapirfonde.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 144, i lov nr. 598 af 12. juni 2013.

Til nr. 32-37, (§ 145, stk. 1-6, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

§ 145 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde fastlægger de nærmere regler for tvangsopløsning af en kapitalforening, hvis den ikke har en forvalter, der har tilladelse til at administrere alternative investeringsfonde.

Finanstilsynet kan således anmode skifteretten på kapitalforeningens hjemsted om at opløse en kapitalforening, hvis foreningen ikke har en forvalter. Finanstilsynet kan dog i stedet fastsætte en frist, inden for hvilken kapitalforeningen kan udpege en forvalter, der har tilladelse til at administrere alternative investeringsfonde, jf. stk. 2.

Finanstilsynet anmoder Erhvervsstyrelsen om at offentliggøre beslutningen om at oversende en kapitalforening til tvangsopløsning i skifteretten i Erhvervsstyrelsens it-system og kapitalforeningen skal beholde sit navn med tilføjelsen ”under tvangsopløsning”, jf. stk. 3 og 4.

Ifølge stk. 5 kan skifteretten udnævne en eller flere likvidatorer og en revisor. Skifteretten eller den, som retten har bemyndiget hertil, træffer afgørelser om kapitalforeningens forhold og omkostningerne ved opløsningen betales om fornødent af statskassen. Når bobehandlingen er afsluttet, meddeler skifteretten dette til Finanstilsynet og Erhvervsstyrelsen, som registrerer kapitalforeningens opløsning i styrelsens it-system, jf. stk. 6.

Det foreslås at ændre de pågældende bestemmelser, så det fremgår, at de tillige gælder for en AIF-VK og en alternativ værdipapirfond. Forslaget betyder, at AIF-VK’ere og alternative værdipapirfonde vil blive tvangsopløst på samme måde som en kapitalforening, hvis de ikke har en forvalter, der har tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 145, stk. 1-6, i lov nr. 598 af 12 juni 2013.

Til nr. 38 (§ 145, stk. 7, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

I henhold til § 145, stk. 7, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at i perioden fra kapitalforeningens oversendelse til skifteretten og til der er udpeget en likvidator, må bestyrelsen i kapitalforeningen alene foretage dispositioner, der er nødvendige, og som kan gennemføres uden skade for kapitalforeningen og dens kreditorer.

Det foreslås at nyaffatte bestemmelsen, så bestyrelsen i kapitalforeningen eller AIF-VK’en alene må foretage dispositioner, der er nødvendige, og som kan gennemføres uden skade for kapitalforeningen eller AIF-VK’en og deres kreditorer, i perioden fra kapitalforeningens, AIF-VK’ens eller den alternative værdipapirfonds oversendelse til skifteretten og til der er udpeget en likvidator. Udpegelsen af likvidator skal være endelig. De i første punktum omhandlede dispositioner må i en alternativ værdipapirfond træffes af bestyrelsen for den alternative værdipapirfonds forvalter.

Bestemmelsen indebærer, at bestyrelsen skal være tilbageholdende med, hvilke dispositioner, de træffer.

Den foreslåede formulering indebærer alene, at den gældende bestemmelse også omfatter AIF-VK’er og alternative værdipapirfonde.

Til nr. 39 og 40 (§ 145., 8 og 9, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)
§ 145, stk. 8 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde bestemmer, at tidligere medlemmer af bestyrelsen og ledelsen i kapitalforeningens tidligere forvalter forpligtet til at bistå likvidator efter likvidators tiltræden i fornødent omfang med oplysninger om kapitalforeningens virke frem til likvidationens indtræden. Bestyrelsen og ledelsen i kapitalforeningens forvalter skal herunder give likvidator de oplysninger, som måtte være nødvendige for likvidators vurdering af bestående og fremtidige krav.

I § 145, stk. 9. bestemmes, at likvidator kan anmode skifteretten om at indkalde tidligere medlemmer af kapitalforeningens bestyrelse og ledelsen i kapitalforeningens forvalter til møde i skifteretten med henblik på indhentelse af oplysninger i henhold til stk. 8.

Det foreslås at ændre bestemmelsen, så det fremgår, at den tillige gælder for AIF-VK'er og alternative værdipapirfonde.

Tidligere medlemmer af bestyrelsen og ledelsen i kapitalforeningens tidligere forvalter skal efter likvidators tiltræden bistå likvidator med oplysninger om kapitalforeningens virke frem til likvidationens indtræden, herunder oplysninger, der er nødvendige for likvidators vurdering af bestående og fremtidige krav. Likvidator kan anmode skifteretten om at indkalde tidligere medlemmer af kapitalforeningens bestyrelse og ledelsen i kapitalforeningens forvalter til at møde i skifteretten med at indhente sådanne oplysninger, jf. stk. 8 og 9.

Det foreslås at ændre de pågældende bestemmelser, så det fremgår, at de tillige gælder for en AIF-VK og en alternativ værdipapirfond. Forslaget betyder, at AIF-VK'ere og alternative værdipapirfonde får en tilsvarende proces for tvangsopløsningen af disse selskabsformer, hvis de ikke har en forvalter, der har tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 145, stk. 8-9, i lov nr. 598 af 12 juni 2013.

Til nr. 41 (§ 146, stk. 1 og 2, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m. v.)
§ 146 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. fastsætter regler om fusioner af to kapitalforeninger eller to afdelinger i en kapitalforening.

Ifølge § 146, stk. 1, kan en kapitalforening fusionere med en anden kapitalforening, og en afdeling i en kapitalforening kan fusionere med en anden afdeling i en kapitalforening. Forud for fusionen skal de fusionerende enheder offentliggøre en fusionsplan. En fusion af kapitalforeninger gennemføres ved, at den ophørende kapitalforening overdrager sine afdelinger til den fortsættende kapitalforening, jf. stk. 2.

Det foreslås at nyaffatte § 146, stk. 1 og 2, som følge af, at bestemmelsen om fusioner tillige skal omfatte AIF-VK'er og alternative investeringsfonde.

Det foreslås i stk. 1, at en kapitalforening, en AIF-VK eller en alternativ værdipapirfond kan fusionere med en anden kapitalforening, en AIF-VK eller en alternativ værdipapirfond, og en afdeling i en kapitalforening, en AIF-VK eller en alternativ værdipapirfond kan fusionere med en anden afdeling i en kapitalforening, en AIF-VK eller en alternativ værdipapirfond. Forud for fusionen skal de fusionerende enheder offentliggøre en fusionsplan.

Bestemmelsen indebærer, at afdelinger i de tre forme for AIF'er kan fusionere med hinanden selv om de kommer fra forskellige former.

Det foreslås i stk. 2, at en fusion af kapitalforeninger, AIF-VK'er eller alternative værdipapirfonde gennemføres, ved at den ophørende kapitalforening, AIF-VK eller alternative værdipapirfond overdrager sine afdelinger til den fortsættende kapitalforening, AIF-VK eller alternative værdipapirfond.

Til nr. 42 (§ 147, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Ifølge § 147, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. træffes en beslutning om fusion i den ophørende enhed af generalforsamlingen.

Det foreslås at ændre bestemmelsen, så det fremgår, at beslutning i den ophørende enhed også kan træffes af bestyrelsen for en alternativ forvalter. Forslaget betyder, den gældende bestemmelse tillige gælder for en AIF-VK og en alternativ værdipapirfond.

Til nr. 43-45 (§ 148, stk. 1, 3 og 4, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

§ 148 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. fastsætter regler for, hvornår en kapitalforening anses for afviklet i tilfælde af en fusion.

Det følger af § 148, stk. 1, at en kapitalforening, som ophører ved fusion, anses for afviklet, når kapitalforeningen har overdraget sine afdelinger til den fortsættende kapitalforening og investorerne i den ophørende kapitalforening har fået ombyttet deres andele med andele i den fortsættende kapitalforening. En kapitalforening anses desuden for afviklet, når foreningens eneste eller sidste afdeling er fusioneret med en afdeling fra en anden kapitalforening og denne afdeling er den fortsættende enhed, jf. stk. 3. Når en kapitalforening er afviklet skal kapitalforeningens forvalter i medfør af stk. 4 anmelde afviklingen til Erhvervsstyrelsen.

Det foreslås at nyaffatte § 148, stk. 1, hvorefter en kapitalforening, en AIF-VK eller en alternativ værdipapirfond, som ophører ved fusion, anses for afviklet, når kapitalforeningen, AIF-VK'en eller den alternative værdipapirfond har overdraget sine afdelinger til den fortsættende enhed og investorerne i den ophørende enhed har fået ombyttet deres andele med andele i den fortsættende enhed.

Det foreslås desuden at nyaffatte § 148, stk. 3, hvorefter en kapitalforening, en AIF-VK eller en alternativ værdipapirfond anses for afviklet, når foreningens eller fondens eneste eller sidste afdeling er fusioneret med en afdeling fra en anden kapitalforening, AIF-VK eller en alternativ værdipapirfond og denne afdeling er den fortsættende enhed.

Det foreslås tillige at ændre § 148, stk. 4, så forvalteren af en AIF-VK'er og en alternativ investeringsfond også skal anmelde afviklingen af AIF-VK'en og den alternative investeringsfond.

Forslagene indebærer, at reglerne om afvikling i tilfælde af en fusion tillige gælder for AIF-VK'er og alternative værdipapirfonde.

Forslaget sikrer, at der ikke bliver en »tom skal« tilbage, når alle afdelinger i en kapitalforening, en AIF-VK eller en alternativ værdipapirfond er fusioneret ud af foreningen eller fonden. Når alle afdelinger fusioneres ud, behøver man således ikke en selvstændig afvikling af disse enheder.

Til nr. 46 (§ 149, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

§ 149 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. fastlægger regler for spaltningen af en afdeling i en kapitalforening.

Ifølge § 149, stk. 1, kan en afdeling i en kapitalforening spaltes. Forud for spaltningen skal kapitalforeningen offentliggøre en spaltningssplan.

Det foreslås at ændre § 149, stk. 1, så det fremgår, at der også kan ske spaltning af en afdeling i en AIF-VK og en alternativ værdipapirfond.

Forslaget betyder, at reglerne om spaltning af en afdeling i § 149 tillige gælder for en AIF-VK og en alternativ værdipapirfond.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 149, stk. 1, i lov nr. 598 af 12 juni 2013.

Til nr. 47 og 48 (§ 150, stk. 1 og 2, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

I henhold til § 150, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. træffes beslutning om spaltning af en afdeling i en kapitalforening af afdelingens investorer på generalforsamlingen. Beslutning om modtagelse af en del af en anden afdelings aktiver og forpligtelser som led i en spaltning træffes i den modtagende afdeling af bestyrelsen, jf. stk. 2.

Det foreslås at nyaffatte stk. 1, således, at beslutning om spaltning af en afdeling i en kapitalforening eller en AIF-VK træffes af afdelingens investorer på generalforsamlingen. Beslutning om spaltning af en afdeling i en alternativ værdipapirfond træffes af bestyrelsen for fondens forvalter. Den foreslåede nye affattelse indebærer alene, at den nuværende bestemmelse udvides til at omfatte AIF-VK'er og alternative værdipapirfonde.

Det foreslås desuden at ændre stk. 2, så det er bestyrelsen for kapitalforeningen eller AIF-VK'en eller bestyrelsen i forvalteren af den alternative værdipapirfond, der kan træffe beslutning om modtagelse af en del af en anden afdelings aktiver og forpligtelser som led i en spaltning.

Forslaget betyder, at reglerne om beslutningskompetence ved spaltning i § 150 tillige gælder for en AIF-VK og en alternativ værdipapirfond.

Til nr. 49 og 50 (§ 152, stk. 2 og 3, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)
§ 152 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. fastsætter regler for, hvornår en kapitalforening eller en afdeling heraf anses for afviklet som følge af en spaltning.

I henhold til § 152, stk. 2, anses en kapitalforening for afviklet, når kapitalforeningens eneste eller sidste afdeling ved en spaltning har overdraget alle afdelingens aktiver og forpligtelser til afdelinger i en eller flere andre kapitalforeninger. Når en kapitalforening er afviklet i henhold til stk. 2, skal kapitalforeningens forvalter anmelde afviklingen til Erhvervsstyrelsen, jf. stk. 3.

Det foreslås at nyaffatte stk. 2, så en kapitalforening, en AIF-VK eller en alternativ værdipapirfond anses for afviklet, når kapitalforeningens, AIF-VK'ens eller den alternative værdipapirfonds eneste eller sidste afdeling ved en spaltning har overdraget alle afdelingens aktiver og forpligtelser til afdelinger i en eller flere andre enheder.

Det foreslås desuden at ændre stk. 3, så forvalteren af en AIF-VK eller en alternativ værdipapirfond skal anmelde afviklingen af AIF-VK'en eller den alternative værdipapirfond.

Forslagene indebærer, at reglerne om afvikling i tilfælde af en spaltning tillige gælder for AIF-VK'er og alternative værdipapirfonde. Forslaget sikrer, at der ikke bliver en »tom skal« tilbage, når alle afdelinger i en kapitalforening, en AIF-VK eller en alternativ værdipapirfond er spaltet ud af foreningen eller fonden. Når alle afdelinger spaltes ud, behøver man således ikke en selvstændig afvikling af disse enheder. Det samme gælder for afdelingers vedkommende når afdelingen har overdraget samtlige sine aktiver og forpligtelser til en modtagende afdeling.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 152, stk. 2-3, i lov nr. 598 af 12 juni 2013.

Til nr. 51 og 52 (§ 153, stk. 1 og 2, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)
§ 153 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. regulerer muligheden for at flytte en afdeling fra en kapitalforening til bl.a. en anden kapitalforening.

I henhold til § 153, stk. 1, kan en afdeling i en kapitalforening overflyttes til en anden kapitalforening. Ved overflytning bliver investorerne i den overflyttede afdeling investorer i den kapitalforening, som afdelingen overflyttes til, jf. stk. 2.

Det foreslås at ændre stk. 1, så en afdeling i en AIF-VK eller en alternativ værdipapirfond kan overflyttes til en anden AIF-VK eller alternativ værdipapirfond.

Det foreslås desuden at ændre stk. 2, så betegnelsen kapitalforening ændres til en kapitalforening, en AIF-VK og en alternativ værdipapirfond.

Forslagene indebærer, at reglerne om overflytning af en afdeling tillige gælder for AIF-VK'er og alternative værdipapirfonde.

Formålet med reglen er at gøre det let og ubureaukratisk at overflytte en afdeling i sin helhed fra en enhed til en anden enhed.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 153, stk. 1-2, i lov nr. 598 af 12 juni 2013.

Til nr. 53 (§ 154 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

I henhold til § 154, stk. 1 og 2, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. træffes en beslutning om overflytning af en afdeling i den kapitalforening, hvor afdelingen overflyttes fra, af afdelingens investorer på generalforsamlingen, mens en beslutning om overflytning af en afdeling træffes i den kapitalforening, hvor afdelingen overflyttes til, af bestyrelsen. En kapitalforening anses for afviklet, når foreningens eneste eller sidste afdeling er overflyttet til en anden kapitalforening, og kapitalforeningens forvalter skal anmelde afviklingen til Erhvervsstyrelsen, jf. stk. 3 og 4.

Det foreslås at nyaffatte § 154, så reglerne om, hvem der har kompetencen til at træffe beslutning om overflytning af en afdeling og afviklingen af en kapitalforening i den forbindelse, også gælder for en AIF-VK og en alternativ værdipapirfond.

Det foreslås i stk. 1, at beslutning om overflytning af en afdeling i den kapitalforening eller AIF-VK, hvor afdelingen overflyttes fra, træffes af afdelingens investorer på generalforsamlingen. Beslutning om overflytning af en afdeling i en alternativ værdipapirfond træffes af bestyrelsen for fondens forvalter.

I kapitalforeninger og AIF-VK'er er det kun afdelingens investorer, der kan deltage i en sådan beslutning. I værdipapirfonde har investorerne ingen beslutningskompetencer i fonden. Beslutninger vedrørende fondens forhold træffes alene af bestyrelsen for værdipapirfondens forvalter.

Det foreslås i stk. 2, at beslutning om overflytning af en afdeling træffes i den kapitalforening, AIF-VK eller alternative værdipapirfond, hvor afdelingen overflyttes til, af bestyrelsen for kapitalforeningen eller AIF-VK'en eller af forvalteren af en alternativ værdipapirfond.

Det foreslås i stk. 3, at en kapitalforening, AIF-VK eller alternativ værdipapirfond anses for afviklet, når foreningens eller fondens eneste eller sidste afdeling er overflyttet til en anden kapitalforening, AIF-VK eller alternativ værdipapirfond.

Det foreslås i stk. 4, at når en kapitalforening, AIF-VK eller en alternativ værdipapirfond er afviklet i henhold til stk. 3, skal kapitalforeningens, AIF-VK'ens eller værdipapirfondens forvalter anmelde afviklingen til Erhvervsstyrelsen.

Nyaffattelsen indebærer alene at de gældende regler om hvem, der er kompetent til at træffe beslutning om overflytning af afdelinger også kommer til at omfatte AIF-VK'er og alternative investeringsfonde.

Til nr. 54 (§ 185, stk. 3 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Med bestemmelsen ophæves § 185, stk. 3 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

Bestemmelsen i stk. 3 fastlægger blandt andet, at en digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.

Den foreslåede § 186, fastlægger, at en digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen. Bestemmelsen viderefører den gældende § 185, stk. 3, uden indholdsmæssige ændringer og er alene af lovtekniske hensyn flyttet til den foreslåede bestemmelse i § 186.

Til nr. 55 (§ 186 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde)

Efter § 186, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. kan erhvervsministeren fastsætte regler om, at Finanstilsynet og Erhvervsstyrelsen kan udstede afgørelser og andre dokumenter efter loven eller efter regler udstedt i medfør af loven uden underskrift, med maskinelt eller på tilsvarende måde gengivet underskrift, eller under anvendelse af en teknik, der sikrer entydig identifikation af den, som har udstedt afgørelsen eller dokumentet. Sådanne afgørelser og dokumenter sidestilles med afgørelser og dokumenter med personlig underskrift.

Endvidere kan erhvervsministeren efter bestemmelsens stk. 2, fastsætte regler om, at afgørelser og andre dokumenter, der udelukkende er truffet eller udstedt på grundlag af elektronisk databehandling, kan udstedes alene med angivelse af den pågældende myndighed som afsender.

Bemyndigelsen i den gældende lovs § 186 er ikke udnyttet af erhvervsministeren.

Bestemmelsen blev indsat med lov nr. 1231 af 18. december 2012 om ændring af forskellige lovbestemmelser om obligatorisk digital kommunikation m.v. Begrundelsen for at indsætte bestemmelsen var, at der ikke i forvaltningsloven på daværende tidspunkt var en bestemmelse omhandlende en generel fravigelse af underskriftskravet.

Den generelle fravigelse af underskrivelseskravet blev indført i forvaltningsloven ved lov nr. 1624 af 26. december 2013 om ændring af forvaltningsloven, lov om Politiets Efterretningstjeneste (PET) og lov om Forsvarets Efterretningstjeneste (FE).

Efter § 32 b i forvaltningsloven, skal de dokumenter, der udgår fra en forvaltningsmyndighed til borgere, virksomheder m.v. i en sag, hvori der er eller vil blive truffet afgørelse, være forsynet med en personlig underskrift eller være udformet på en måde, der i øvrigt sikrer en entydig identifikation af den, som er afsender af dokumentet, og at dokumentet er endeligt. Bestemmelsen gælder, jf. forvaltningslovens § 32 b, stk. 2 og 3, ikke for dokumenter, hvor der anvendes automatisk sagsbehandling eller for dokumenter hvorved der kvitteres, rykkes eller foretages andre sagsbehandlingsskridt, der ikke er væsentlige.

Bestemmelsen i forvaltningslovens § 32 b regulerer således det samme område som den nuværende bestemmelse i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. § 186 hvorfor den nuværende bestemmelse i § 186 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. udgår af loven.

Den tidligere bestemmelse i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. § 185, stk. 3, videreføres i den foreslåede § 186, jf. de særlige bemærkninger til § 6, nr. 54.

I den foreslåede bestemmelse fastsættes det, hvornår en digital meddelelse anses for at være kommet frem til adressaten, dvs. til modtageren af meddelelsen.

For meddelelser, der sendes til Finanstilsynet, er den pågældende tilsynsmyndighed adressat for meddelelsen. For meddelelser, som tilsynsmyndigheden sender, er den pågældende virksomhed eller person, som meddelelsen sendes til, adressat for meddelelsen.

Udtrykket »en digital meddelelse« bruges om en hvilken som helst skriftlig kommunikation, som foretages digitalt, herunder også en afgørelse, som sendes via mail, via den offentlige digitale postløsning eller på anden digital måde.

En digital meddelelse anses for at være kommet frem, når meddelelsen er tilgængelig digitalt for adressaten. Dette svarer til, at et papirbrev anses for at være kommet frem, når det pågældende brev er lagt i adressatens fysiske postkasse. Det er uden betydning, om eller hvornår adressaten gør sig bekendt med indholdet af meddelelsen.

En meddelelse vil normalt blive anset for at være tilgængelig digitalt, selvom den pågældende ikke kan skaffe sig adgang til meddelelsen, såfremt dette skyldes hindringer, som det er op til den pågældende at overvinde.

Fremkomsttidspunktet er blandt andet afgørende for, hvornår forvaltningsakter, herunder afgørelser fra en myndighed, får de tilsigtede retsvirkninger. Det antages for eksempel, at afgørelser i almindelighed skal meddeles til deres adressat for at få de tilsigtede retsvirkninger, og at meddelelsen er sket, når afgørelsen er kommet frem til den, som afgørelsen retter sig til.

Fremkomsttidspunktet er normalt også afgørende for, om en indberetning eller lignende til en myndighed anses for rettidig.

En meddelelse vil normalt anses for at være kommet frem til tilsynsmyndigheden på det tidspunkt, hvor meddelelsen er tilgængelig for tilsynsmyndigheden, dvs. når tilsynsmyndigheden kan behandle meddelelsen. Dette tidspunkt vil normalt blive registreret automatisk i en modtagelsesanordning eller et datasystem. En meddelelse, der først er tilgængelig efter kl. 24.00, anses normalt først for modtaget den dag, meddelelsen er tilgængelig.

Kan modtagelsestidspunktet for en digital meddelelse til en myndighed ikke fastlægges som følge af problemer med myndighedens it-system eller andre lignende problemer (sammenbrud i den digitale signaturs infrastruktur, generelle strømafbrydelser, generelle problemer hos myndighedens internetudbyder o.l.), må meddelelsen anses for at være kommet frem på det tidspunkt, hvor meddelelsen blev afsendt, hvis der kan fremskaffes pålidelige oplysninger om afsendelsestidspunktet.

Opstår problemerne tæt på fristen for indgivelse af meddelelsen, og kan problemerne føre til, at fristen med rimelighed ikke kan overholdes, anses meddelelsen for at være kommet frem inden for fristen, hvis den er tilgængelig for myndigheden inden for en rimelig tid efter, at forhindringen er ophørt. Det vil således ikke komme afsenderen til skade, at indberetningen m.v. modtages efter fristens udløb, hvis dette skyldes systemnedbrud hos myndigheden.

En meddelelse fra en myndighed vil normalt være tilgængelig for modtageren, når adressaten (borgeren eller virksomheden m.v.) vil kunne fremkalde meddelelsen på en almindeligt fungerende computer tilsluttet internettet med almindeligt tilgængelige programmer og dermed gøre sig bekendt med meddelelsens indhold.

Det er i den forbindelse uden betydning, om adressaten for myndighedens meddelelse har bragt sig i stand til at tilgå meddelelsen f.eks. hvis modtageren af en meddelelse, som myndigheden har sendt til den pågældende via den offentlige digitale postløsning, ikke har skaffet sig den fornødne offentlige digitale signatur til at modtage meddelelser i den offentlige digitale postløsning, eller at modtageren i sit elektroniske system har installeret anordninger (spamfiltre, firewalls m.v.), som afviser at modtage meddelelser.

Det er endvidere uden betydning, om adressaten oplever, at vedkommendes egen computer ikke fungerer, eller at vedkommende har mistet koden til sin digitale signatur eller oplever lignende hindringer, som det er op til adressaten at overvinde.

En meddelelse vil blive anset for at være tilgængelig, selvom den pågældende ikke kan skaffe sig adgang til meddelelsen, hvis dette skyldes hindringer, som det er op til den pågældende at overvinde. Som eksempler herpå kan nævnes, at den pågældendes egen computer ikke fungerer, eller den pågældende har mistet koden til sin digitale signatur.

Til § 7

Til nr. 1 og 2 (§ 29, stk. 1, nr. 6 og 7, i lov om forsikringsformidling)

Med dette lovforslags § 7, nr. 3 indsættes et nyt nummer i § 29, stk. 1, i lov nr. [] af []2018 om forsikringsformidling, hvorefter Finanstilsynet kan inddrage en tilladelse for en forsikringsformidler, når denne formidler livsforsikringer eller andre investeringsrelaterede forsikringer, hvis forsikringsformidleren ikke overholder reglerne i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme (hvidvaskloven).

Som følge heraf foreslås to mindre konsekvensændringer i lov om forsikringsformidling § 29, stk. 1, nr. 6 og 7.

Til nr. 3 (§ 29, stk. 1, nr. 8 i lov om forsikringsformidling)

Med lovforslaget indføres hjemmel til at Finanstilsynet kan inddrage tilladelse for en forsikringsformidler, når denne formidler livsforsikringer eller andre investeringsrelaterede forsikringer, hvis virksomheden ikke overholder hvidvaskloven.

Den foreslåede bestemmelse indebærer en indgribende reaktionsmulighed for Finanstilsynet, idet en forsikringsformidler ved en inddragelse af tilladelse ikke længere kan distribuere forsikringer, som er omfattet af hvidvaskloven.

Idet der er tale om en meget indgribende foranstaltning forudsættes en høj grad af væsentlighed, hvis inddragelse af tilladelse skal finde sted. Forholdet skal således være af meget væsentlig og grov karakter og inddragelse af tilladelse vil typisk kun blive aktuel efter, at der har været givet frist til berigtigelse af forholdet og dette ikke er sket. Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 2.1.3.

En afgørelse om inddragelse af tilladelse kan indbringes for Erhvervsankenævnet i medfør af § 37 i lov om forsikringsformidling.

Til § 8

Til nr. 1 (§ 22, stk. 3 i lov om betalingskonti)

Med bestemmelsen ophæves § 22, stk. 3 i lov om betalingskonti.

Bestemmelsen i stk. 3, fastlægger blandt andet, at en digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.

Den foreslåede § 23, fastlægger, at en digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen. Bestemmelsen viderefører den gældende § 22, stk. 3, uden indholdsmæssige ændringer og er alene af lovtekniske hensyn flyttet til den foreslåede bestemmelse i § 23.

Til nr. 2 (§ 23 i lov om betalingskonti)

Efter § 23 i lov om betalingskonti erhvervsministeren fastsætte regler om, at Finanstilsynet kan udstede afgørelser og andre dokumenter efter loven eller efter regler udstedt i medfør af loven eller efter forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenligning af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner uden underskrift, med maskinelt eller på tilsvarende måde gengivet underskrift, eller under anvendelse af en teknik, der sikrer entydig identifikation af den, som har udstedt afgørelsen eller dokumentet.

Endvidere kan erhvervsministeren efter bestemmelsens stk. 2, fastsætte regler om, at afgørelser og andre dokumenter, der udelukkende er truffet eller udstedt på grundlag af elektronisk databehandling, kan udstedes alene med angivelse af den pågældende myndighed som afsender.

Bemyndigelsen i den gældende lovs § 23 er ikke udnyttet af erhvervsministeren.

Bestemmelsen blev indsat med lov nr. 1231 af 18. december 2012 om ændring af forskellige lovbestemmelser om obligatorisk digital kommunikation m.v. Begrundelsen for at indsætte bestemmelsen var, at der ikke i forvaltningsloven på daværende tidspunkt var en bestemmelse omhandlende en generel fravigelse af underskriftskravet.

Den generelle fravigelse af underskriftskravet blev indført i forvaltningsloven ved lov nr. 1624 af 26. december 2013 om ændring af forvaltningsloven, lov om Politiets Efterretningstjeneste (PET) og lov om Forsvarets Efterretningstjeneste (FE).

Efter § 32 b i forvaltningsloven, skal de dokumenter, der udgår fra en forvaltningsmyndighed til borgere, virksomheder m.v. i en sag, hvori der er eller vil blive truffet afgørelse, være forsynet med en personlig underskrift eller være udformet på en måde, der i øvrigt sikrer en entydig identifikation af den, som er afsender af dokumentet, og at dokumentet er endeligt. Bestemmelsen gælder, jf. forvaltningslovens § 32 b, stk. 2 og 3, ikke for dokumenter, hvor der anvendes automatisk sagsbehandling eller for dokumenter hvorved der kvitteres, rykkes eller foretages andre sagsbehandlingsskridt, der ikke er væsentlige.

Bestemmelsen i forvaltningslovens § 32 b regulerer således det samme område som den nuværende bestemmelse i lov om betalingskonti § 23. hvorfor den nuværende bestemmelse i § 23 i lov om betalingskonti udgår af loven.

Den tidligere bestemmelse i lov om betalingskonti § 22, stk. 3, videreføres i den foreslåede § 23., jf. de særlige bemærkninger til § 8, nr. 1.

I den foreslåede bestemmelse fastsættes det, hvornår en digital meddelelse anses for at være kommet frem til adressaten, dvs. til modtageren af meddelelsen.

For meddelelser, der sendes til Finanstilsynet, er den pågældende tilsynsmyndighed adressat for meddelelsen. For meddelelser, som tilsynsmyndigheden sender, er den pågældende virksomhed eller person, som meddelelsen sendes til, adressat for meddelelsen.

Udtrykket »en digital meddelelse« bruges om en hvilken som helst skriftlig kommunikation, som foretages digitalt, herunder også en afgørelse, som sendes via mail, via den offentlige digitale postløsning eller på anden digital måde.

En digital meddelelse anses for at være kommet frem, når meddelelsen er tilgængelig digitalt for adressaten. Dette svarer til, at et papirbrev anses for at være kommet frem, når det pågældende brev er lagt i adressatens fysiske postkasse. Det er uden betydning, om eller hvornår adressaten gør sig bekendt med indholdet af meddelelsen.

En meddelelse vil normalt blive anset for at være tilgængelig digitalt, selvom den pågældende ikke kan skaffe sig adgang til meddelelsen, såfremt dette skyldes hindringer, som det er op til den pågældende at overvinde.

Fremkomsttidspunktet er blandt andet afgørende for, hvornår forvaltningsakter, herunder afgørelser fra en myndighed, får de tilsigtede retsvirkninger. Det antages for eksempel, at afgørelser i almindelighed skal meddeles til deres adressat for at få de tilsigtede retsvirkninger, og at meddelelsen er sket, når afgørelsen er kommet frem til den, som afgørelsen retter sig til.

Fremkomsttidspunktet er normalt også afgørende for, om en indberetning eller lignende til en myndighed anses for rettidig.

En meddelelse vil normalt anses for at være kommet frem til tilsynsmyndigheden på det tidspunkt, hvor meddelelsen er tilgængelig for tilsynsmyndigheden, dvs. når tilsynsmyndigheden kan behandle meddelelsen. Dette tidspunkt vil normalt blive registreret automatisk i en modtagelsesanordning eller et datasystem. En meddelelse, der først er tilgængelig efter kl. 24.00, anses normalt først for modtaget den dag, meddelelsen er tilgængelig.

Kan modtagelsestidspunktet for en digital meddelelse til en myndighed ikke fastlægges som følge af problemer med myndighedens it-system eller andre lignende problemer (sammenbrud i den digitale

signaturs infrastruktur, generelle strømafbrydelser, generelle problemer hos myndighedens internetudbyder o.l.), må meddelelsen anses for at være kommet frem på det tidspunkt, hvor meddelelsen blev afsendt, hvis der kan fremskaffes pålidelige oplysninger om afsendelsestidspunktet.

Opstår problemerne tæt på fristen for indgivelse af meddelelsen, og kan problemerne føre til, at fristen med rimelighed ikke kan overholdes, anses meddelelsen for at være kommet frem inden for fristen, hvis den er tilgængelig for myndigheden inden for en rimelig tid efter, at forhindringen er ophørt. Det vil således ikke komme afsenderen til skade, at indberetningen m.v. modtages efter fristens udløb, hvis dette skyldes systemnedbrud hos myndigheden.

En meddelelse fra en myndighed vil normalt være tilgængelig for modtageren, når adressaten (borgeren eller virksomheden m.v.) vil kunne fremkalde meddelelsen på en almindeligt fungerende computer tilsluttet internettet med almindeligt tilgængelige programmer og dermed gøre sig bekendt med meddelelsens indhold.

Det er i den forbindelse uden betydning, om adressaten for myndighedens meddelelse har bragt sig i stand til at tilgå meddelelsen f.eks. hvis modtageren af en meddelelse, som myndigheden har sendt til den pågældende via den offentlige digitale postløsning, ikke har skaffet sig den fornødne offentlige digitale signatur til at modtage meddelelser i den offentlige digitale postløsning, eller at modtageren i sit elektroniske system har installeret anordninger (spamfiltre, firewalls m.v.), som afviser at modtage meddelelser.

Det er endvidere uden betydning, om adressaten oplever, at vedkommendes egen computer ikke fungerer, eller at vedkommende har mistet koden til sin digitale signatur eller oplever lignende hindringer, som det er op til adressaten at overvinde.

En meddelelse vil blive anset for at være tilgængelig, selvom den pågældende ikke kan skaffe sig adgang til meddelelsen, hvis dette skyldes hindringer, som det er op til den pågældende at overvinde. Som eksempler herpå kan nævnes, at den pågældendes egen computer ikke fungerer, eller den pågældende har mistet koden til sin digitale signatur.

Til § 9

Til nr. 1 (§ 13 a, stk. 3 i lov om kapitalindskud i kreditinstitutter)

Med bestemmelsen ophæves § 13 a, stk. 3 i lov om kapitalindskud i kreditinstitutter.

Bestemmelsen i stk. 3 fastlægger blandt andet, at en digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.

Den foreslåede § 13 b, fastlægger, at en digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen. Bestemmelsen viderefører den gældende § 13 a, stk. 3,

uden indholdsmæssige ændringer og er alene af lovtekniske hensyn flyttet til den foreslåede bestemmelse i § 13 b.

Til nr. 2 (§ 13 b i lov om kapitalindskud i kreditinstitutter)

Efter § 13 b, stk. 1, i lov om kapitalindskud i kreditinstitutter kan erhvervsministeren fastsætte regler om, at myndigheder kan udstede afgørelser og andre dokumenter efter loven eller efter regler udstedt i medfør af loven uden underskrift, med maskinelt eller på tilsvarende måde gengivet underskrift, eller under anvendelse af en teknik, der sikrer entydig identifikation af den, som har udstedt afgørelsen eller dokumentet. Sådanne afgørelser og dokumenter sidestilles med afgørelser og dokumenter med personlig underskrift.

Endvidere kan erhvervsministeren efter bestemmelsens stk. 2, fastsætte regler om, at afgørelser og andre dokumenter, der udelukkende er truffet eller udstedt på grundlag af elektronisk databehandling, kan udstedes alene med angivelse af den pågældende myndighed som afsender.

Bemyndigelsen i den gældende lovs § 13 b er ikke udnyttet af erhvervsministeren.

Bestemmelsen blev indsat med lov nr. 1231 af 18. december 2012 om ændring af forskellige lovbestemmelser om obligatorisk digital kommunikation m.v. Begrundelsen for at indsætte bestemmelsen var, at der ikke i forvaltningsloven på daværende tidspunkt var en bestemmelse omhandlende en generel fravigelse af underskriftskravet.

Den generelle fravigelse af underskriftskravet blev indført i forvaltningsloven ved lov nr. 1624 af 26. december 2013 om ændring af forvaltningsloven, lov om Politiets Efterretningstjeneste (PET) og lov om Forsvarets Efterretningstjeneste (FE).

Efter § 32 b i forvaltningsloven, skal de dokumenter, der udgår fra en forvaltningsmyndighed til borgere, virksomheder m.v. i en sag, hvori der er eller vil blive truffet afgørelse, være forsynet med en personlig underskrift eller være udformet på en måde, der i øvrigt sikrer en entydig identifikation af den, som er afsender af dokumentet, og at dokumentet er endeligt. Bestemmelsen gælder, jf. forvaltningslovens § 32 b, stk. 2 og 3, ikke for dokumenter, hvor der anvendes automatisk sagsbehandling eller for dokumenter hvorved der kvitteres, rykkes eller foretages andre sagsbehandlingskridt, der ikke er væsentlige.

Bestemmelsen i forvaltningslovens § 32 b regulerer således det samme område som den nuværende bestemmelse i lov om kapitalindskud i kreditinstitutter § 13 b hvorfor den nuværende bestemmelse i § 13 b i lov om kapitalindskud i kreditinstitutter udgår af loven.

Den tidligere bestemmelse i lov om kapitalindskud i kreditinstitutter § 13 a, stk. 3, videreføres i den foreslåede § 13 b, jf. de særlige bemærkninger til § 9, nr. 1.

I den foreslåede bestemmelse fastsættes det, hvornår en digital meddelelse anses for at være kommet frem til adressaten, dvs. til modtageren af meddelelsen.

For meddelelser, der sendes til Finanstilsynet, er den pågældende tilsynsmyndighed adressat for meddelelsen. For meddelelser, som tilsynsmyndigheden sender, er den pågældende virksomhed eller person, som meddelelsen sendes til, adressat for meddelelsen.

Udtrykket »en digital meddelelse« bruges om en hvilken som helst skriftlig kommunikation, som foretages digitalt, herunder også en afgørelse, som sendes via mail, via den offentlige digitale postløsning eller på anden digital måde.

En digital meddelelse anses for at være kommet frem, når meddelelsen er tilgængelig digitalt for adressaten. Dette svarer til, at et papirbrev anses for at være kommet frem, når det pågældende brev er lagt i adressatens fysiske postkasse. Det er uden betydning, om eller hvornår adressaten gør sig bekendt med indholdet af meddelelsen.

En meddelelse vil normalt blive anset for at være tilgængelig digitalt, selvom den pågældende ikke kan skaffe sig adgang til meddelelsen, såfremt dette skyldes hindringer, som det er op til den pågældende at overvinde.

Fremkomsttidspunktet er blandt andet afgørende for, hvornår forvaltningsakter, herunder afgørelser fra en myndighed, får de tilsigtede retsvirkninger. Det antages for eksempel, at afgørelser i almindelighed skal meddeles til deres adressat for at få de tilsigtede retsvirkninger, og at meddelelsen er sket, når afgørelsen er kommet frem til den, som afgørelsen retter sig til.

Fremkomsttidspunktet er normalt også afgørende for, om en indberetning eller lignende til en myndighed anses for rettidig.

En meddelelse vil normalt anses for at være kommet frem til tilsynsmyndigheden på det tidspunkt, hvor meddelelsen er tilgængelig for tilsynsmyndigheden, dvs. når tilsynsmyndigheden kan behandle meddelelsen. Dette tidspunkt vil normalt blive registreret automatisk i en modtagelsesanordning eller et datasystem. En meddelelse, der først er tilgængelig efter kl. 24.00, anses normalt først for modtaget den dag, meddelelsen er tilgængelig.

Kan modtagelsestidspunktet for en digital meddelelse til en myndighed ikke fastlægges som følge af problemer med myndighedens it-system eller andre lignende problemer (sammenbrud i den digitale signaturinfrastruktur, generelle strømafbrydelser, generelle problemer hos myndighedens internetudbyder o.l.), må meddelelsen anses for at være kommet frem på det tidspunkt, hvor meddelelsen blev afsendt, hvis der kan fremskaffes pålidelige oplysninger om afsendelsestidspunktet.

Opstår problemerne tæt på fristen for indgivelse af meddelelsen, og kan problemerne føre til, at fristen med rimelighed ikke kan overholdes, anses meddelelsen for at være kommet frem inden for fristen, hvis den er tilgængelig for myndigheden inden for en rimelig tid efter, at forhindringen er ophørt. Det vil således ikke komme afsenderen til skade, at indberetningen m.v. modtages efter fristens udløb, hvis dette skyldes systemnedbrud hos myndigheden.

En meddelelse fra en myndighed vil normalt være tilgængelig for modtageren, når adressaten (borgeren eller virksomheden m.v.) vil kunne fremkalde meddelelsen på en almindeligt fungerende computer tilsluttet internettet med almindeligt tilgængelige programmer og dermed gøre sig bekendt med meddelelsens indhold.

Det er i den forbindelse uden betydning, om adressaten for myndighedens meddelelse har bragt sig i stand til at tilgå meddelelsen f.eks. hvis modtageren af en meddelelse, som myndigheden har sendt til den pågældende via den offentlige digitale postløsning, ikke har skaffet sig den fornødne offentlige digitale signatur til at modtage meddelelser i den offentlige digitale postløsning, eller at modtageren i sit elektroniske system har installeret anordninger (spamfiltre, firewalls m.v.), som afviser at modtage meddelelser.

Det er endvidere uden betydning, om adressaten oplever, at vedkommendes egen computer ikke fungerer, eller at vedkommende har mistet koden til sin digitale signatur eller oplever lignende hindringer, som det er op til adressaten at overvinde.

En meddelelse vil blive anset for at være tilgængelig, selvom den pågældende ikke kan skaffe sig adgang til meddelelsen, hvis dette skyldes hindringer, som det er op til den pågældende at overvinde. Som eksempler herpå kan nævnes, at den pågældendes egen computer ikke fungerer, eller den pågældende har mistet koden til sin digitale signatur.

Til § 10

Til nr. 1 (§ 9 d, stk. 3 i lov om tilsyn med firmapensionskasser)

Med bestemmelsen ophæves § 9 d, stk. 3 i lov om tilsyn med firmapensionskasser.

Bestemmelsen i stk. 3 fastlægger blandt andet, at en digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.

Den foreslåede § 9 e, fastlægger, at en digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen. Bestemmelsen viderefører den gældende § 9 d, stk. 3, uden indholdsmæssige ændringer og er alene af lovtekniske hensyn flyttet til den foreslåede bestemmelse i § 9 e.

Til nr. 2 (§ 9 e i lov om tilsyn med firmapensionskasser)

Efter § 9 e, stk. 1, i lov om tilsyn med firmapensionskasser kan erhvervsministeren fastsætte regler om, at Finanstilsynet og Erhvervsstyrelsen kan udstede afgørelser og andre dokumenter efter loven eller efter regler udstedt i medfør af loven uden underskrift, med maskinelt eller på tilsvarende måde gengivet underskrift, eller under anvendelse af en teknik, der sikrer entydig identifikation af den, som har udstedt afgørelsen eller dokumentet. Sådanne afgørelser og dokumenter sidestilles med afgørelser og dokumenter med personlig underskrift.

Endvidere kan erhvervsministeren efter bestemmelsens stk. 2, fastsætte regler om, at afgørelser og andre dokumenter, der udelukkende er truffet eller udstedt på grundlag af elektronisk databehandling, kan udstedes alene med angivelse af den pågældende myndighed som afsender.

Bemyndigelsen i den gældende lovs § 9 e er ikke udnyttet af erhvervsministeren.

Bestemmelsen blev indsat med lov nr. 1231 af 18. december 2012 om ændring af forskellige lovbestemmelser om obligatorisk digital kommunikation m.v. Begrundelsen for at indsætte bestemmelsen var, at der ikke i forvaltningsloven på daværende tidspunkt var en bestemmelse omhandlende en generel fravigelse af underskriftskravet.

Den generelle fravigelse af underskriftskravet blev indført i forvaltningsloven ved lov nr. 1624 af 26. december 2013 om ændring af forvaltningsloven, lov om Politiets Efterretningstjeneste (PET) og lov om Forsvarets Efterretningstjeneste (FE).

Efter § 32 b i forvaltningsloven, skal de dokumenter, der udgår fra en forvaltningsmyndighed til borgere, virksomheder m.v. i en sag, hvori der er eller vil blive truffet afgørelse, være forsynet med en personlig underskrift eller være udformet på en måde, der i øvrigt sikrer en entydig identifikation af den, som er afsender af dokumentet, og at dokumentet er endeligt. Bestemmelsen gælder, jf. forvaltningslovens § 32 b, stk. 2 og 3, ikke for dokumenter, hvor der anvendes automatisk sagsbehandling eller for dokumenter hvorved der kvitteres, rykkes eller foretages andre sagsbehandlingsskridt, der ikke er væsentlige.

Bestemmelsen i forvaltningslovens § 32 b regulerer således det samme område som den nuværende bestemmelse i lov om tilsyn med firmapensionskasser § 9 e. hvorfor den nuværende bestemmelse i § 9 e i lov om tilsyn med firmapensionskasser udgår af loven.

Den tidligere bestemmelse i lov om tilsyn med firmapensionskasser § 9 d, stk. 3, videreføres i den foreslåede § 9 e., jf. de særlige bemærkninger til § 10, nr. 1.

I den foreslåede bestemmelse fastsættes det, hvornår en digital meddelelse anses for at være kommet frem til adressaten, dvs. til modtageren af meddelelsen.

For meddelelser, der sendes til Finanstilsynet, er den pågældende tilsynsmyndighed adressat for meddelelsen. For meddelelser, som tilsynsmyndigheden sender, er den pågældende virksomhed eller person, som meddelelsen sendes til, adressat for meddelelsen.

Udtrykket »en digital meddelelse« bruges om en hvilken som helst skriftlig kommunikation, som foretages digitalt, herunder også en afgørelse, som sendes via mail, via den offentlige digitale postløsning eller på anden digital måde.

En digital meddelelse anses for at være kommet frem, når meddelelsen er tilgængelig digitalt for adressaten. Dette svarer til, at et papirbrev anses for at være kommet frem, når det pågældende brev er lagt i adressatens fysiske postkasse. Det er uden betydning, om eller hvornår adressaten gør sig bekendt med indholdet af meddelelsen.

En meddelelse vil normalt blive anset for at være tilgængelig digitalt, selvom den pågældende ikke kan skaffe sig adgang til meddelelsen, såfremt dette skyldes hindringer, som det er op til den pågældende at overvinde.

Fremkomsttidspunktet er blandt andet afgørende for, hvornår forvaltningsakter, herunder afgørelser fra en myndighed, får de tilsigtede retsvirkninger. Det antages for eksempel, at afgørelser i almindelighed skal meddeles til deres adressat for at få de tilsigtede retsvirkninger, og at meddelelsen er sket, når afgørelsen er kommet frem til den, som afgørelsen retter sig til.

Fremkomsttidspunktet er normalt også afgørende for, om en indberetning eller lignende til en myndighed anses for rettidig.

En meddelelse vil normalt anses for at være kommet frem til tilsynsmyndigheden på det tidspunkt, hvor meddelelsen er tilgængelig for tilsynsmyndigheden, dvs. når tilsynsmyndigheden kan behandle meddelelsen. Dette tidspunkt vil normalt blive registreret automatisk i en modtagelsesanordning eller et datasystem. En meddelelse, der først er tilgængelig efter kl. 24.00, anses normalt først for modtaget den dag, meddelelsen er tilgængelig.

Kan modtagelsestidspunktet for en digital meddelelse til en myndighed ikke fastlægges som følge af problemer med myndighedens it-system eller andre lignende problemer (sammenbrud i den digitale signaturinfrastruktur, generelle strømafbrydelser, generelle problemer hos myndighedens internetudbyder o.l.), må meddelelsen anses for at være kommet frem på det tidspunkt, hvor meddelelsen blev afsendt, hvis der kan fremskaffes pålidelige oplysninger om afsendelsestidspunktet.

Opstår problemerne tæt på fristen for indgivelse af meddelelsen, og kan problemerne føre til, at fristen med rimelighed ikke kan overholdes, anses meddelelsen for at være kommet frem inden for fristen, hvis den er tilgængelig for myndigheden inden for en rimelig tid efter, at forhindringen er ophørt. Det

vil således ikke komme afsenderen til skade, at indberetningen m.v. modtages efter fristens udløb, hvis dette skyldes systemnedbrud hos myndigheden.

En meddelelse fra en myndighed vil normalt være tilgængelig for modtageren, når adressaten (borgeren eller virksomheden m.v.) vil kunne fremkalde meddelelsen på en almindeligt fungerende computer tilsluttet internettet med almindeligt tilgængelige programmer og dermed gøre sig bekendt med meddelelsens indhold.

Det er i den forbindelse uden betydning, om adressaten for myndighedens meddelelse har bragt sig i stand til at tilgå meddelelsen f.eks. hvis modtageren af en meddelelse, som myndigheden har sendt til den pågældende via den offentlige digitale postløsning, ikke har skaffet sig den fornødne offentlige digitale signatur til at modtage meddelelser i den offentlige digitale postløsning, eller at modtageren i sit elektroniske system har installeret anordninger (spamfiltre, firewalls m.v.), som afviser at modtage meddelelser.

Det er endvidere uden betydning, om adressaten oplever, at vedkommendes egen computer ikke fungerer, eller at vedkommende har mistet koden til sin digitale signatur eller oplever lignende hindringer, som det er op til adressaten at overvinde.

En meddelelse vil blive anset for at være tilgængelig, selvom den pågældende ikke kan skaffe sig adgang til meddelelsen, hvis dette skyldes hindringer, som det er op til den pågældende at overvinde. Som eksempler herpå kan nævnes, at den pågældendes egen computer ikke fungerer, eller den pågældende har mistet koden til sin digitale signatur.

Til § 11

Til nr. 1 (§ 36 a, stk. 3 i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v.)

Med bestemmelsen ophæves § 36 a, stk. 3 i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v.

Bestemmelsen i stk. 3 fastlægger blandt andet, at en digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.

Den foreslåede § 36 b, fastlægger, at en digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen. Bestemmelsen viderefører den gældende § 36 a, stk. 3, uden indholdsmæssige ændringer og er alene af lovtekniske hensyn flyttet til den foreslåede bestemmelse i § 36 b.

Til nr. 2 (§ 36 b i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v.)

Efter § 36 b, stk. 1, i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. kan erhvervsministeren fastsætte regler om, at Finanstilsynet og Erhvervsministeren kan udstede afgørelser og andre dokumenter efter loven eller efter regler udstedt i medfør af loven uden underskrift, med maskinelt eller på tilsvarende måde gengivet underskrift, eller under anvendelse af en teknik, der sikrer entydig identifikation

af den, som har udstedt afgørelsen eller dokumentet. Sådanne afgørelser og dokumenter sidestilles med afgørelser og dokumenter med personlig underskrift.

Endvidere kan erhvervsministeren efter bestemmelsens stk. 2, fastsætte regler om, at afgørelser og andre dokumenter, der udelukkende er truffet eller udstedt på grundlag af elektronisk databehandling, kan udstedes alene med angivelse af den pågældende myndighed som afsender.

Bemyndigelsen i den gældende lovs § 36 b er ikke udnyttet af erhvervsministeren.

Bestemmelsen blev indsat med lov nr. 1231 af 18. december 2012 om ændring af forskellige lovbestemmelser om obligatorisk digital kommunikation m.v. Begrundelsen for at indsætte bestemmelsen var, at der ikke i forvaltningsloven på daværende tidspunkt var en bestemmelse omhandlende en generel fravigelse af underskriftskravet.

Den generelle fravigelse af underskriftskravet blev indført i forvaltningsloven ved lov nr. 1624 af 26. december 2013 om ændring af forvaltningsloven, lov om Politiets Efterretningstjeneste (PET) og lov om Forsvarets Efterretningstjeneste (FE).

Efter § 32 b i forvaltningsloven, skal de dokumenter, der udgår fra en forvaltningsmyndighed til borgere, virksomheder m.v. i en sag, hvori der er eller vil blive truffet afgørelse, være forsynet med en personlig underskrift eller være udformet på en måde, der i øvrigt sikrer en entydig identifikation af den, som er afsender af dokumentet, og at dokumentet er endeligt. Bestemmelsen gælder, jf. forvaltningslovens § 32 b, stk. 2 og 3, ikke for dokumenter, hvor der anvendes automatisk sagsbehandling eller for dokumenter hvorved der kvitteres, rykkes eller foretages andre sagsbehandlingsskridt, der ikke er væsentlige.

Bestemmelsen i forvaltningslovens § 32 b regulerer således det samme område som den nuværende bestemmelse i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. § 36 b. hvorfor den nuværende bestemmelse i § 36 b, i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. udgår af loven.

Den tidligere bestemmelse i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. § 36 a, stk. 3, videreføres i den foreslåede § 36 b., jf. de særlige bemærkninger til § 11, nr. 1.

I den foreslåede bestemmelse fastsættes det, hvornår en digital meddelelse anses for at være kommet frem til adressaten, dvs. til modtageren af meddelelsen.

For meddelelser, der sendes til Finanstilsynet, er den pågældende tilsynsmyndighed adressat for meddelelsen. For meddelelser, som tilsynsmyndigheden sender, er den pågældende virksomhed eller person, som meddelelsen sendes til, adressat for meddelelsen.

Udtrykket »en digital meddelelse« bruges om en hvilken som helst skriftlig kommunikation, som foretages digitalt, herunder også en afgørelse, som sendes via mail, via den offentlige digitale post-løsning eller på anden digital måde.

En digital meddelelse anses for at være kommet frem, når meddelelsen er tilgængelig digitalt for adressaten. Dette svarer til, at et papirbrev anses for at være kommet frem, når det pågældende brev er lagt i adressatens fysiske postkasse. Det er uden betydning, om eller hvornår adressaten gør sig bekendt med indholdet af meddelelsen.

En meddelelse vil normalt blive anset for at være tilgængelig digitalt, selvom den pågældende ikke kan skaffe sig adgang til meddelelsen, såfremt dette skyldes hindringer, som det er op til den pågældende at overvinde.

Fremkomsttidspunktet er blandt andet afgørende for, hvornår forvaltningsakter, herunder afgørelser fra en myndighed, får de tilsigtede retsvirkninger. Det antages for eksempel, at afgørelser i almindelighed skal meddeles til deres adressat for at få de tilsigtede retsvirkninger, og at meddelelsen er sket, når afgørelsen er kommet frem til den, som afgørelsen retter sig til.

Fremkomsttidspunktet er normalt også afgørende for, om en indberetning eller lignende til en myndighed anses for rettidig.

En meddelelse vil normalt anses for at være kommet frem til tilsynsmyndigheden på det tidspunkt, hvor meddelelsen er tilgængelig for tilsynsmyndigheden, dvs. når tilsynsmyndigheden kan behandle meddelelsen. Dette tidspunkt vil normalt blive registreret automatisk i en modtagelsesanordning eller et datasystem. En meddelelse, der først er tilgængelig efter kl. 24.00, anses normalt først for modtaget den dag, meddelelsen er tilgængelig.

Kan modtagelsestidspunktet for en digital meddelelse til en myndighed ikke fastlægges som følge af problemer med myndighedens it-system eller andre lignende problemer (sammenbrud i den digitale signaturs infrastruktur, generelle strømafbrydelser, generelle problemer hos myndighedens internetudbyder o.l.), må meddelelsen anses for at være kommet frem på det tidspunkt, hvor meddelelsen blev afsendt, hvis der kan fremskaffes pålidelige oplysninger om afsendelsestidspunktet.

Opstår problemerne tæt på fristen for indgivelse af meddelelsen, og kan problemerne føre til, at fristen med rimelighed ikke kan overholdes, anses meddelelsen for at være kommet frem inden for fristen, hvis den er tilgængelig for myndigheden inden for en rimelig tid efter, at forhindringen er ophørt. Det vil således ikke komme afsenderen til skade, at indberetningen m.v. modtages efter fristens udløb, hvis dette skyldes systemnedbrud hos myndigheden.

En meddelelse fra en myndighed vil normalt være tilgængelig for modtageren, når adressaten (borgeren eller virksomheden m.v.) vil kunne fremkalde meddelelsen på en almindeligt fungerende computer tilsluttet internettet med almindeligt tilgængelige programmer og dermed gøre sig bekendt med meddelelsens indhold.

Det er i den forbindelse uden betydning, om adressaten for myndighedens meddelelse har bragt sig i stand til at tilgå meddelelsen f.eks. hvis modtageren af en meddelelse, som myndigheden har sendt til den pågældende via den offentlige digitale postløsning, ikke har skaffet sig den fornødne offentlige digitale signatur til at modtage meddelelser i den offentlige digitale postløsning, eller at modtageren i sit elektroniske system har installeret anordninger (spamfiltre, firewalls m.v.), som afviser at modtage meddelelser.

Det er endvidere uden betydning, om adressaten oplever, at vedkommendes egen computer ikke fungerer, eller at vedkommende har mistet koden til sin digitale signatur eller oplever lignende hindringer, som det er op til adressaten at overvinde.

En meddelelse vil blive anset for at være tilgængelig, selvom den pågældende ikke kan skaffe sig adgang til meddelelsen, hvis dette skyldes hindringer, som det er op til den pågældende at overvinde. Som eksempler herpå kan nævnes, at den pågældendes egen computer ikke fungerer, eller den pågældende har mistet koden til sin digitale signatur.

Til § 12

Til nr. 1 (§ 22 b, stk. 3 i lov om indskyder og investorgarantiordning)

Med bestemmelsen ophæves § 22 b, stk. 3 i lov om indskyder og investorgarantiordning.

Bestemmelsen i stk. 3 fastlægger blandt andet, at en digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.

Den foreslåede § 22 c, fastlægger, at en digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen. Bestemmelsen viderefører den gældende § 22 b, stk. 3, uden indholdsmæssige ændringer og er alene af lovtekniske hensyn flyttet til den foreslåede bestemmelse i § 22 c.

Til nr. 2 (§ 22 c, stk. 1 i lov om indskyder og investorgarantiordning)

Efter § 22 c, stk. 1 i lov om indskyder og investorgarantiordning kan erhvervsministeren fastsætte regler om, at Erhvervsministeren, Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet, kan udstede afgørelser og andre dokumenter efter loven eller efter regler udstedt i medfør af loven uden underskrift, med maskinelt eller på tilsvarende måde gengivet underskrift, eller under anvendelse af en teknik, der sikrer entydig identifikation af den, som har udstedt afgørelsen eller dokumentet. Sådanne afgørelser og dokumenter sidestilles med afgørelser og dokumenter med personlig underskrift.

Endvidere kan erhvervsministeren efter bestemmelsens stk. 2, fastsætte regler om, at afgørelser og andre dokumenter, der udelukkende er truffet eller udstedt på grundlag af elektronisk databehandling, kan udstedes alene med angivelse af den pågældende myndighed som afsender.

Bemyndigelsen i den gældende lovs § 22 c. er ikke udnyttet af erhvervsministeren.

Bestemmelsen blev indsat med lov nr. 1231 af 18. december 2012 om ændring af forskellige lovbestemmelser om obligatorisk digital kommunikation m.v. Begrundelsen for at indsætte bestemmelsen var, at der ikke i forvaltningsloven på daværende tidspunkt var en bestemmelse omhandlende en generel fravigelse af underskriftskravet.

Den generelle fravigelse af underskriftskravet blev indført i forvaltningsloven ved lov nr. 1624 af 26. december 2013 om ændring af forvaltningsloven, lov om Politiets Efterretningstjeneste (PET) og lov om Forsvarets Efterretningstjeneste (FE).

Efter § 32 b i forvaltningsloven, skal de dokumenter, der udgår fra en forvaltningsmyndighed til borgere, virksomheder m.v. i en sag, hvori der er eller vil blive truffet afgørelse, være forsynet med en personlig underskrift eller være udformet på en måde, der i øvrigt sikrer en entydig identifikation af den, som er afsender af dokumentet, og at dokumentet er endeligt. Bestemmelsen gælder, jf. forvaltningslovens § 32 b, stk. 2 og 3, ikke for dokumenter, hvor der anvendes automatisk sagsbehandling eller for dokumenter hvorved der kvitteres, rykkes eller foretages andre sagsbehandlingsskridt, der ikke er væsentlige.

Bestemmelsen i forvaltningslovens § 32 b regulerer således det samme område som den nuværende bestemmelse i lov om indskyder og investorgarantiordning § 22 c. hvorfor den nuværende bestemmelse udgår af loven.

Den tidligere bestemmelse i lov om indskyder og investorgarantiordning § 22 b, stk. 3, videreføres i den foreslåede § 22 c., jf. de særlige bemærkninger til § 12, nr. 1.

I den foreslåede bestemmelse fastsættes det, hvornår en digital meddelelse anses for at være kommet frem til adressaten, dvs. til modtageren af meddelelsen.

For meddelelser, der sendes til Finanstilsynet, er den pågældende tilsynsmyndighed adressat for meddelelsen. For meddelelser, som tilsynsmyndigheden sender, er den pågældende virksomhed eller person, som meddelelsen sendes til, adressat for meddelelsen.

Udtrykket »en digital meddelelse« bruges om en hvilken som helst skriftlig kommunikation, som foretages digitalt, herunder også en afgørelse, som sendes via mail, via den offentlige digitale postløsning eller på anden digital måde.

En digital meddelelse anses for at være kommet frem, når meddelelsen er tilgængelig digitalt for adressaten. Dette svarer til, at et papirbrev anses for at være kommet frem, når det pågældende brev er lagt i adressatens fysiske postkasse. Det er uden betydning, om eller hvornår adressaten gør sig bekendt med indholdet af meddelelsen.

En meddelelse vil normalt blive anset for at være tilgængelig digitalt, selvom den pågældende ikke kan skaffe sig adgang til meddelelsen, såfremt dette skyldes hindringer, som det er op til den pågældende at overvinde.

Fremkomsttidspunktet er blandt andet afgørende for, hvornår forvaltningsakter, herunder afgørelser fra en myndighed, får de tilsigtede retsvirkninger. Det antages for eksempel, at afgørelser i almindelighed skal meddeles til deres adressat for at få de tilsigtede retsvirkninger, og at meddelelsen er sket, når afgørelsen er kommet frem til den, som afgørelsen retter sig til.

Fremkomsttidspunktet er normalt også afgørende for, om en indberetning eller lignende til en myndighed anses for rettidig.

En meddelelse vil normalt anses for at være kommet frem til tilsynsmyndigheden på det tidspunkt, hvor meddelelsen er tilgængelig for tilsynsmyndigheden, dvs. når tilsynsmyndigheden kan behandle meddelelsen. Dette tidspunkt vil normalt blive registreret automatisk i en modtagelsesanordning eller et datasystem. En meddelelse, der først er tilgængelig efter kl. 24.00, anses normalt først for modtaget den dag, meddelelsen er tilgængelig.

Kan modtagelsestidspunktet for en digital meddelelse til en myndighed ikke fastlægges som følge af problemer med myndighedens it-system eller andre lignende problemer (sammenbrud i den digitale signaturinfrastruktur, generelle strømafbrydelser, generelle problemer hos myndighedens internetudbyder o.l.), må meddelelsen anses for at være kommet frem på det tidspunkt, hvor meddelelsen blev afsendt, hvis der kan fremskaffes pålidelige oplysninger om afsendelsestidspunktet.

Opstår problemerne tæt på fristen for indgivelse af meddelelsen, og kan problemerne føre til, at fristen med rimelighed ikke kan overholdes, anses meddelelsen for at være kommet frem inden for fristen, hvis den er tilgængelig for myndigheden inden for en rimelig tid efter, at forhindringen er ophørt. Det vil således ikke komme afsenderen til skade, at indberetningen m.v. modtages efter fristens udløb, hvis dette skyldes systemnedbrud hos myndigheden.

En meddelelse fra en myndighed vil normalt være tilgængelig for modtageren, når adressaten (borgeren eller virksomheden m.v.) vil kunne fremkalde meddelelsen på en almindeligt fungerende computer tilsluttet internettet med almindeligt tilgængelige programmer og dermed gøre sig bekendt med meddelelsens indhold.

Det er i den forbindelse uden betydning, om adressaten for myndighedens meddelelse har bragt sig i stand til at tilgå meddelelsen f.eks. hvis modtageren af en meddelelse, som myndigheden har sendt til den pågældende via den offentlige digitale postløsning, ikke har skaffet sig den fornødne offentlige digitale signatur til at modtage meddelelser i den offentlige digitale postløsning, eller at modtageren i sit elektroniske system har installeret anordninger (spamfiltre, firewalls m.v.), som afviser at modtage meddelelser.

Det er endvidere uden betydning, om adressaten oplever, at vedkommendes egen computer ikke fungerer, eller at vedkommende har mistet koden til sin digitale signatur eller oplever lignende hindringer, som det er op til adressaten at overvinde.

En meddelelse vil blive anset for at være tilgængelig, selvom den pågældende ikke kan skaffe sig adgang til meddelelsen, hvis dette skyldes hindringer, som det er op til den pågældende at overvinde. Som eksempler herpå kan nævnes, at den pågældendes egen computer ikke fungerer, eller den pågældende har mistet koden til sin digitale signatur.

Til § 13

Til nr. 1 (§ 149, stk. 3 i lov om betalinger)

Med bestemmelsen ophæves § 149, stk. 3 i lov om betalinger.

Bestemmelsen i stk. 3 fastlægger blandt andet, at en digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.

Den foreslåede § 150, fastlægger, at en digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen. Bestemmelsen viderefører den gældende § 149, stk. 3, uden indholdsmæssige ændringer og er alene af lovtekniske hensyn flyttet til den foreslåede bestemmelse i § 150.

Til nr. 2 (§ 150 i lov om betalinger)

Efter § 150, stk. 1, i lov om betalinger kan erhvervsministeren fastsætte regler om, at Finanstilsynet kan udstede afgørelser og andre dokumenter efter loven eller efter regler udstedt i medfør af loven uden underskrift, med maskinelt eller på tilsvarende måde gengivet underskrift, eller under anvendelse af en teknik, der sikrer entydig identifikation af den, som har udstedt afgørelsen eller dokumentet. Sådanne afgørelser og dokumenter sidestilles med afgørelser og dokumenter med personlig underskrift.

Endvidere kan erhvervsministeren efter bestemmelsens stk. 2, fastsætte regler om, at afgørelser og andre dokumenter, der udelukkende er truffet eller udstedt på grundlag af elektronisk databehandling, kan udstedes alene med angivelse af den pågældende myndighed som afsender.

Bemyndigelsen i den gældende lovs § 150 er ikke udnyttet af erhvervsministeren.

Den generelle fravigelse af underskrivelseskravet blev indført i forvaltningsloven ved lov nr. 1624 af 26. december 2013 om ændring af forvaltningsloven, lov om Politiets Efterretningstjeneste (PET) og lov om Forsvarets Efterretningstjeneste (FE).

Efter § 32 b i forvaltningsloven, skal de dokumenter, der udgår fra en forvaltningsmyndighed til borgere, virksomheder m.v. i en sag, hvori der er eller vil blive truffet afgørelse, være forsynet med en personlig underskrift eller være udformet på en måde, der i øvrigt sikrer en entydig identifikation af den, som er afsender af dokumentet, og at dokumentet er endeligt. Bestemmelsen gælder, jf. forvaltningslovens § 32 b, stk. 2 og 3, ikke for dokumenter, hvor der anvendes automatisk sagsbehandling eller for dokumenter hvorved der kvitteres, rykkes eller foretages andre sagsbehandlingsskridt, der ikke er væsentlige.

Bestemmelsen i forvaltningslovens § 32 b regulerer således det samme område som den nuværende bestemmelse i lov om betalinger § 150. hvorfor den nuværende bestemmelse i § 150 udgår af loven.

Den tidligere bestemmelse i lov om betalinger § 149, stk. 3, videreføres i den foreslåede § 150, jf. de særlige bemærkninger til § 13, nr. 1.

I den foreslåede bestemmelse fastsættes det, hvornår en digital meddelelse anses for at være kommet frem til adressaten, dvs. til modtageren af meddelelsen.

For meddelelser, der sendes til Finanstilsynet, er den pågældende tilsynsmyndighed adressat for meddelelsen. For meddelelser, som tilsynsmyndigheden sender, er den pågældende virksomhed eller person, som meddelelsen sendes til, adressat for meddelelsen.

Udtrykket »en digital meddelelse« bruges om en hvilken som helst skriftlig kommunikation, som foretages digitalt, herunder også en afgørelse, som sendes via mail, via den offentlige digitale postløsning eller på anden digital måde.

En digital meddelelse anses for at være kommet frem, når meddelelsen er tilgængelig digitalt for adressaten. Dette svarer til, at et papirbrev anses for at være kommet frem, når det pågældende brev er lagt i adressatens fysiske postkasse. Det er uden betydning, om eller hvornår adressaten gør sig bekendt med indholdet af meddelelsen.

En meddelelse vil normalt blive anset for at være tilgængelig digitalt, selvom den pågældende ikke kan skaffe sig adgang til meddelelsen, såfremt dette skyldes hindringer, som det er op til den pågældende at overvinde.

Fremkomsttidspunktet er blandt andet afgørende for, hvornår forvaltningsakter, herunder afgørelser fra en myndighed, får de tilsigtede retsvirkninger. Det antages for eksempel, at afgørelser i almindelighed skal meddeles til deres adressat for at få de tilsigtede retsvirkninger, og at meddelelsen er sket, når afgørelsen er kommet frem til den, som afgørelsen retter sig til.

Fremkomsttidspunktet er normalt også afgørende for, om en indberetning eller lignende til en myndighed anses for rettidig.

En meddelelse vil normalt anses for at være kommet frem til tilsynsmyndigheden på det tidspunkt, hvor meddelelsen er tilgængelig for tilsynsmyndigheden, dvs. når tilsynsmyndigheden kan behandle meddelelsen. Dette tidspunkt vil normalt blive registreret automatisk i en modtagelsesanordning eller et datasystem. En meddelelse, der først er tilgængelig efter kl. 24.00, anses normalt først for modtaget den dag, meddelelsen er tilgængelig.

Kan modtagelsestidspunktet for en digital meddelelse til en myndighed ikke fastlægges som følge af problemer med myndighedens it-system eller andre lignende problemer (sammenbrud i den digitale signaturs infrastruktur, generelle strømafbrydelser, generelle problemer hos myndighedens internetudbyder o.l.), må meddelelsen anses for at være kommet frem på det tidspunkt, hvor meddelelsen blev afsendt, hvis der kan fremskaffes pålidelige oplysninger om afsendelsestidspunktet.

Opstår problemerne tæt på fristen for indgivelse af meddelelsen, og kan problemerne føre til, at fristen med rimelighed ikke kan overholdes, anses meddelelsen for at være kommet frem inden for fristen, hvis den er tilgængelig for myndigheden inden for en rimelig tid efter, at forhindringen er ophørt. Det vil således ikke komme afsenderen til skade, at indberetningen m.v. modtages efter fristens udløb, hvis dette skyldes systemnedbrud hos myndigheden.

En meddelelse fra en myndighed vil normalt være tilgængelig for modtageren, når adressaten (borgeren eller virksomheden m.v.) vil kunne fremkalde meddelelsen på en almindeligt fungerende computer tilsluttet internettet med almindeligt tilgængelige programmer og dermed gøre sig bekendt med meddelelsens indhold.

Det er i den forbindelse uden betydning, om adressaten for myndighedens meddelelse har bragt sig i stand til at tilgå meddelelsen f.eks. hvis modtageren af en meddelelse, som myndigheden har sendt til den pågældende via den offentlige digitale postløsning, ikke har skaffet sig den fornødne offentlige digitale signatur til at modtage meddelelser i den offentlige digitale postløsning, eller at modtageren i sit elektroniske system har installeret anordninger (spamfiltre, firewalls m.v.), som afviser at modtage meddelelser.

Det er endvidere uden betydning, om adressaten oplever, at vedkommendes egen computer ikke fungerer, eller at vedkommende har mistet koden til sin digitale signatur eller oplever lignende hindringer, som det er op til adressaten at overvinde.

En meddelelse vil blive anset for at være tilgængelig, selvom den pågældende ikke kan skaffe sig adgang til meddelelsen, hvis dette skyldes hindringer, som det er op til den pågældende at overvinde. Som eksempler herpå kan nævnes, at den pågældendes egen computer ikke fungerer, eller den pågældende har mistet koden til sin digitale signatur.

Til § 14

Til nr. 1 (§ 5 a, stk. 3 i lov om et skibsfinansieringsinstitut)

Med bestemmelsen ophæves § 5 a, stk. 3 i lov om et skibsfinansieringsinstitut.

Bestemmelsen i stk. 3 fastlægger blandt andet, at en digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.

Den foreslåede § 5 b, fastlægger, at en digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen. Bestemmelsen viderefører den gældende § 5 a, stk. 3, uden indholdsmæssige ændringer og er alene af lovtekniske hensyn flyttet til den foreslåede bestemmelse i § 5 b.

Til nr. 2 (§ 5 b i lov om et skibsfinansieringsinstitut)

Efter § 5 b, stk. 1, i lov om et skibsfinansieringsinstitut kan erhvervsministeren fastsætte regler om, at Finanstilsynet og erhvervsministeren kan udstede afgørelser og andre dokumenter efter loven eller efter regler udstedt i medfør af loven uden underskrift, med maskinelt eller på tilsvarende måde gengivet underskrift, eller under anvendelse af en teknik, der sikrer entydig identifikation af den, som har udstedt afgørelsen eller dokumentet. Sådanne afgørelser og dokumenter sidestilles med afgørelser og dokumenter med personlig underskrift.

Endvidere kan erhvervsministeren efter bestemmelsens stk. 2, fastsætte regler om, at afgørelser og andre dokumenter, der udelukkende er truffet eller udstedt på grundlag af elektronisk databehandling, kan udstedes alene med angivelse af den pågældende myndighed som afsender.

Bemyndigelsen i den gældende lovs § 5 b er ikke udnyttet af erhvervsministeren.

Bestemmelsen blev indsat med lov nr. 1231 af 18. december 2012 om ændring af forskellige lovbestemmelser om obligatorisk digital kommunikation m.v. Begrundelsen for at indsætte bestemmelsen var, at der ikke i forvaltningsloven på daværende tidspunkt var en bestemmelse omhandlende en generel fravigelse af underskriftskravet.

Den generelle fravigelse af underskrivelseskravet blev indført i forvaltningsloven ved lov nr. 1624 af 26. december 2013 om ændring af forvaltningsloven, lov om Politiets Efterretningstjeneste (PET) og lov om Forsvarets Efterretningstjeneste (FE).

Efter § 32 b i forvaltningsloven, skal de dokumenter, der udgår fra en forvaltningsmyndighed til borgere, virksomheder m.v. i en sag, hvori der er eller vil blive truffet afgørelse, være forsynet med en personlig underskrift eller være udformet på en måde, der i øvrigt sikrer en entydig identifikation af den, som er afsender af dokumentet, og at dokumentet er endeligt. Bestemmelsen gælder, jf. forvaltningslovens § 32 b, stk. 2 og 3, ikke for dokumenter, hvor der anvendes automatisk sagsbehandling eller for dokumenter hvorved der kvitteres, rykkes eller foretages andre sagsbehandlingsskridt, der ikke er væsentlige.

Bestemmelsen i forvaltningslovens § 32 b regulerer således det samme område som den nuværende bestemmelse i lov om et skibsfinansieringsinstitut § 5 b. hvorfor den nuværende bestemmelse i § 5 b udgår af loven.

Den tidligere bestemmelse i lov om et skibsfinansieringsinstitut § 5 a, stk. 3, videreføres i den foreslåede § 5 b., jf. de særlige bemærkninger til § 14, nr. 1.

I den foreslåede bestemmelse fastsættes det, hvornår en digital meddelelse anses for at være kommet frem til adressaten, dvs. til modtageren af meddelelsen.

For meddelelser, der sendes til Finanstilsynet, er den pågældende tilsynsmyndighed adressat for meddelelsen. For meddelelser, som tilsynsmyndigheden sender, er den pågældende virksomhed eller person, som meddelelsen sendes til, adressat for meddelelsen.

Udtrykket »en digital meddelelse« bruges om en hvilken som helst skriftlig kommunikation, som foretages digitalt, herunder også en afgørelse, som sendes via mail, via den offentlige digitale postløsning eller på anden digital måde.

En digital meddelelse anses for at være kommet frem, når meddelelsen er tilgængelig digitalt for adressaten. Dette svarer til, at et papirbrev anses for at være kommet frem, når det pågældende brev er lagt i adressatens fysiske postkasse. Det er uden betydning, om eller hvornår adressaten gør sig bekendt med indholdet af meddelelsen.

En meddelelse vil normalt blive anset for at være tilgængelig digitalt, selvom den pågældende ikke kan skaffe sig adgang til meddelelsen, såfremt dette skyldes hindringer, som det er op til den pågældende at overvinde.

Fremkomsttidspunktet er blandt andet afgørende for, hvornår forvaltningsakter, herunder afgørelser fra en myndighed, får de tilsigtede retsvirkninger. Det antages for eksempel, at afgørelser i almindelighed skal meddeles til deres adressat for at få de tilsigtede retsvirkninger, og at meddelelsen er sket, når afgørelsen er kommet frem til den, som afgørelsen retter sig til.

Fremkomsttidspunktet er normalt også afgørende for, om en indberetning eller lignende til en myndighed anses for rettidig.

En meddelelse vil normalt anses for at være kommet frem til tilsynsmyndigheden på det tidspunkt, hvor meddelelsen er tilgængelig for tilsynsmyndigheden, dvs. når tilsynsmyndigheden kan behandle meddelelsen. Dette tidspunkt vil normalt blive registreret automatisk i en modtagelsesanordning eller et datasystem. En meddelelse, der først er tilgængelig efter kl. 24.00, anses normalt først for modtaget den dag, meddelelsen er tilgængelig.

Kan modtagelsestidspunktet for en digital meddelelse til en myndighed ikke fastlægges som følge af problemer med myndighedens it-system eller andre lignende problemer (sammenbrud i den digitale signaturinfrastruktur, generelle strømafbrydelser, generelle problemer hos myndighedens internetudbyder o.l.), må meddelelsen anses for at være kommet frem på det tidspunkt, hvor meddelelsen blev afsendt, hvis der kan fremskaffes pålidelige oplysninger om afsendelsestidspunktet.

Opstår problemerne tæt på fristen for indgivelse af meddelelsen, og kan problemerne føre til, at fristen med rimelighed ikke kan overholdes, anses meddelelsen for at være kommet frem inden for fristen, hvis den er tilgængelig for myndigheden inden for en rimelig tid efter, at forhindringen er ophørt. Det vil således ikke komme afsenderen til skade, at indberetningen m.v. modtages efter fristens udløb, hvis dette skyldes systemnedbrud hos myndigheden.

En meddelelse fra en myndighed vil normalt være tilgængelig for modtageren, når adressaten (borgeren eller virksomheden m.v.) vil kunne fremkalde meddelelsen på en almindeligt fungerende computer tilsluttet internettet med almindeligt tilgængelige programmer og dermed gøre sig bekendt med meddelelsens indhold.

Det er i den forbindelse uden betydning, om adressaten for myndighedens meddelelse har bragt sig i stand til at tilgå meddelelsen f.eks. hvis modtageren af en meddelelse, som myndigheden har sendt til den pågældende via den offentlige digitale postløsning, ikke har skaffet sig den fornødne offentlige digitale signatur til at modtage meddelelser i den offentlige digitale postløsning, eller at modtageren i sit elektroniske system har installeret anordninger (spamfiltre, firewalls m.v.), som afviser at modtage meddelelser.

Det er endvidere uden betydning, om adressaten oplever, at vedkommendes egen computer ikke fungerer, eller at vedkommende har mistet koden til sin digitale signatur eller oplever lignende hindringer, som det er op til adressaten at overvinde.

En meddelelse vil blive anset for at være tilgængelig, selvom den pågældende ikke kan skaffe sig adgang til meddelelsen, hvis dette skyldes hindringer, som det er op til den pågældende at overvinde. Som eksempler herpå kan nævnes, at den pågældendes egen computer ikke fungerer, eller den pågældende har mistet koden til sin digitale signatur.

Til § 15

Til nr. 1 (§ 20, stk. 3 i lov om ejendomskreditselskaber)

Med bestemmelsen ophæves § 20, stk. 3 i lov om ejendomskreditselskaber.

Bestemmelsen i stk. 3 fastlægger blandt andet, at en digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.

Den foreslåede § 20 a, fastlægger, at en digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen. Bestemmelsen viderefører den gældende § 20, stk. 3, uden indholdsmæssige ændringer og er alene af lovtekniske hensyn flyttet til den foreslåede bestemmelse i § 20 a.

Til nr. 2 (§ 20 a i lov om ejendomskreditselskaber)

Efter § 20 a, stk. 1, i lov om ejendomskreditselskaber kan erhvervsministeren fastsætte regler om, at Finanstilsynet kan udstede afgørelser og andre dokumenter efter loven eller efter regler udstedt i medfør af loven uden underskrift, med maskinelt eller på tilsvarende måde gengivet underskrift, eller under anvendelse af en teknik, der sikrer entydig identifikation af den, som har udstedt afgørelsen eller dokumentet. Sådanne afgørelser og dokumenter sidestilles med afgørelser og dokumenter med personlig underskrift.

Endvidere kan erhvervsministeren efter bestemmelsens stk. 2, fastsætte regler om, at afgørelser og andre dokumenter, der udelukkende er truffet eller udstedt på grundlag af elektronisk databehandling, kan udstedes alene med angivelse af den pågældende myndighed som afsender.

Bemyndigelsen i den gældende lovs § 20 a er ikke udnyttet af erhvervsministeren.

Bestemmelsen blev indsat med lov nr. 1231 af 18. december 2012 om ændring af forskellige lovbestemmelser om obligatorisk digital kommunikation m.v. Begrundelsen for at indsætte bestemmelsen var, at der ikke i forvaltningsloven på daværende tidspunkt var en bestemmelse omhandlende en generel fravigelse af underskriftskravet.

Den generelle fravigelse af underskriftskravet blev indført i forvaltningsloven ved lov nr. 1624 af 26. december 2013 om ændring af forvaltningsloven, lov om Politiets Efterretningstjeneste (PET) og lov om Forsvarets Efterretningstjeneste (FE).

Efter § 32 b i forvaltningsloven, skal de dokumenter, der udgår fra en forvaltningsmyndighed til borgere, virksomheder m.v. i en sag, hvori der er eller vil blive truffet afgørelse, være forsynet med en personlig underskrift eller være udformet på en måde, der i øvrigt sikrer en entydig identifikation af den, som er afsender af dokumentet, og at dokumentet er endeligt. Bestemmelsen gælder, jf. forvaltningslovens § 32 b, stk. 2 og 3, ikke for dokumenter, hvor der anvendes automatisk sagsbehandling

eller for dokumenter hvorved der kvitteres, rykkes eller foretages andre sagsbehandlingsskridt, der ikke er væsentlige.

Bestemmelsen i forvaltningslovens § 32 b regulerer således det samme område som den nuværende bestemmelse i lov om ejendomskreditselskaber § 20 a. hvorfor den nuværende bestemmelse i § 20 a udgår af loven.

Den tidligere bestemmelse i lov om ejendomskreditselskaber § 20, stk. 3, videreføres i den foreslåede § 20 a., jf. de særlige bemærkninger til § 15, nr. 1.

I den foreslåede bestemmelse fastsættes det, hvornår en digital meddelelse anses for at være kommet frem til adressaten, dvs. til modtageren af meddelelsen.

For meddelelser, der sendes til Finanstilsynet, er den pågældende tilsynsmyndighed adressat for meddelelsen. For meddelelser, som tilsynsmyndigheden sender, er den pågældende virksomhed eller person, som meddelelsen sendes til, adressat for meddelelsen.

Udtrykket »en digital meddelelse« bruges om en hvilken som helst skriftlig kommunikation, som foretages digitalt, herunder også en afgørelse, som sendes via mail, via den offentlige digitale postløsning eller på anden digital måde.

En digital meddelelse anses for at være kommet frem, når meddelelsen er tilgængelig digitalt for adressaten. Dette svarer til, at et papirbrev anses for at være kommet frem, når det pågældende brev er lagt i adressatens fysiske postkasse. Det er uden betydning, om eller hvornår adressaten gør sig bekendt med indholdet af meddelelsen.

En meddelelse vil normalt blive anset for at være tilgængelig digitalt, selvom den pågældende ikke kan skaffe sig adgang til meddelelsen, såfremt dette skyldes hindringer, som det er op til den pågældende at overvinde.

Fremkomsttidspunktet er blandt andet afgørende for, hvornår forvaltningsakter, herunder afgørelser fra en myndighed, får de tilsigtede retsvirkninger. Det antages for eksempel, at afgørelser i almindelighed skal meddeles til deres adressat for at få de tilsigtede retsvirkninger, og at meddelelsen er sket, når afgørelsen er kommet frem til den, som afgørelsen retter sig til.

Fremkomsttidspunktet er normalt også afgørende for, om en indberetning eller lignende til en myndighed anses for rettidig.

En meddelelse vil normalt anses for at være kommet frem til tilsynsmyndigheden på det tidspunkt, hvor meddelelsen er tilgængelig for tilsynsmyndigheden, dvs. når tilsynsmyndigheden kan behandle meddelelsen. Dette tidspunkt vil normalt blive registreret automatisk i en modtagelsesanordning eller

et datasystem. En meddelelse, der først er tilgængelig efter kl. 24.00, anses normalt først for modtaget den dag, meddelelsen er tilgængelig.

Kan modtagelsestidspunktet for en digital meddelelse til en myndighed ikke fastlægges som følge af problemer med myndighedens it-system eller andre lignende problemer (sammenbrud i den digitale signaturs infrastruktur, generelle strømafbrydelser, generelle problemer hos myndighedens internetudbyder o.l.), må meddelelsen anses for at være kommet frem på det tidspunkt, hvor meddelelsen blev afsendt, hvis der kan fremskaffes pålidelige oplysninger om afsendelsestidspunktet.

Opstår problemerne tæt på fristen for indgivelse af meddelelsen, og kan problemerne føre til, at fristen med rimelighed ikke kan overholdes, anses meddelelsen for at være kommet frem inden for fristen, hvis den er tilgængelig for myndigheden inden for en rimelig tid efter, at forhindringen er ophørt. Det vil således ikke komme afsenderen til skade, at indberetningen m.v. modtages efter fristens udløb, hvis dette skyldes systemnedbrud hos myndigheden.

En meddelelse fra en myndighed vil normalt være tilgængelig for modtageren, når adressaten (borgeren eller virksomheden m.v.) vil kunne fremkalde meddelelsen på en almindeligt fungerende computer tilsluttet internettet med almindeligt tilgængelige programmer og dermed gøre sig bekendt med meddelelsens indhold.

Det er i den forbindelse uden betydning, om adressaten for myndighedens meddelelse har bragt sig i stand til at tilgå meddelelsen f.eks. hvis modtageren af en meddelelse, som myndigheden har sendt til den pågældende via den offentlige digitale postløsning, ikke har skaffet sig den fornødne offentlige digitale signatur til at modtage meddelelser i den offentlige digitale postløsning, eller at modtageren i sit elektroniske system har installeret anordninger (spamfiltre, firewalls m.v.), som afviser at modtage meddelelser.

Det er endvidere uden betydning, om adressaten oplever, at vedkommendes egen computer ikke fungerer, eller at vedkommende har mistet koden til sin digitale signatur eller oplever lignende hindringer, som det er op til adressaten at overvinde.

En meddelelse vil blive anset for at være tilgængelig, selvom den pågældende ikke kan skaffe sig adgang til meddelelsen, hvis dette skyldes hindringer, som det er op til den pågældende at overvinde. Som eksempler herpå kan nævnes, at den pågældendes egen computer ikke fungerer, eller den pågældende har mistet koden til sin digitale signatur.

Til § 16

Til nr. 1 (§ 27 h, stk. 3 i lov om arbejdsmarkedets tillægspension)

Med bestemmelsen ophæves § 27 h, stk. 3 i lov om arbejdsmarkedets tillægspension.

Bestemmelsen i stk. 3 fastlægger blandt andet, at en digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.

Den foreslåede § 27 i, fastlægger, at en digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen. Bestemmelsen viderefører den gældende § 27 h, stk. 3, uden indholdsmæssige ændringer og er alene af lovtekniske hensyn flyttet til den foreslåede bestemmelse i § 27 i.

Til nr. 2 (§ 27 i i lov om arbejdsmarkedets tillægspension)

Efter § 27 i, stk. 1, i lov om arbejdsmarkedets tillægspension kan erhvervsministeren efter forhandling med beskæftigelsesministeren fastsætte regler om, at Finanstilsynet kan udstede afgørelser og andre dokumenter efter loven eller efter regler udstedt i medfør af loven uden underskrift, med maskinelt eller på tilsvarende måde gengivet underskrift, eller under anvendelse af en teknik, der sikrer entydig identifikation af den, som har udstedt afgørelsen eller dokumentet. Sådanne afgørelser og dokumenter sidestilles med afgørelser og dokumenter med personlig underskrift.

Endvidere kan erhvervsministeren efter bestemmelsens stk. 2, fastsætte regler om, at afgørelser og andre dokumenter, der udelukkende er truffet eller udstedt på grundlag af elektronisk databehandling, kan udstedes alene med angivelse af den pågældende myndighed som afsender.

Bemyndigelsen i den gældende lovs § 27 i er ikke udnyttet af erhvervsministeren.

Bestemmelsen blev indsat med lov nr. 1231 af 18. december 2012 om ændring af forskellige lovbestemmelser om obligatorisk digital kommunikation m.v. Begrundelsen for at indsætte bestemmelsen var, at der ikke i forvaltningsloven på daværende tidspunkt var en bestemmelse omhandlende en generel fravigelse af underskriftskravet.

Den generelle fravigelse af underskriftskravet blev indført i forvaltningsloven ved lov nr. 1624 af 26. december 2013 om ændring af forvaltningsloven, lov om Politiets Efterretningstjeneste (PET) og lov om Forsvarets Efterretningstjeneste (FE).

Efter § 32 b i forvaltningsloven, skal de dokumenter, der udgår fra en forvaltningsmyndighed til borgere, virksomheder m.v. i en sag, hvori der er eller vil blive truffet afgørelse, være forsynet med en personlig underskrift eller være udformet på en måde, der i øvrigt sikrer en entydig identifikation af den, som er afsender af dokumentet, og at dokumentet er endeligt. Bestemmelsen gælder, jf. forvaltningslovens § 32 b, stk. 2 og 3, ikke for dokumenter, hvor der anvendes automatisk sagsbehandling eller for dokumenter hvorved der kvitteres, rykkes eller foretages andre sagsbehandlingsskridt, der ikke er væsentlige.

Bestemmelsen i forvaltningslovens § 32 b regulerer således det samme område som den nuværende bestemmelse i lov om arbejdsmarkedets tillægspension § 27 i hvorfor den nuværende bestemmelse udgår af loven.

Den tidligere bestemmelse i lov om arbejdsmarkedets tillægspension § 27 h, stk. 3, videreføres i den foreslåede § 27 i, jf. de særlige bemærkninger til § 16, nr. 1.

I den foreslåede bestemmelse fastsættes det, hvornår en digital meddelelse anses for at være kommet frem til adressaten, dvs. til modtageren af meddelelsen.

For meddelelser, der sendes til Finanstilsynet, er den pågældende tilsynsmyndighed adressat for meddelelsen. For meddelelser, som tilsynsmyndigheden sender, er den pågældende virksomhed eller person, som meddelelsen sendes til, adressat for meddelelsen.

Udtrykket »en digital meddelelse« bruges om en hvilken som helst skriftlig kommunikation, som foretages digitalt, herunder også en afgørelse, som sendes via mail, via den offentlige digitale postløsning eller på anden digital måde.

En digital meddelelse anses for at være kommet frem, når meddelelsen er tilgængelig digitalt for adressaten. Dette svarer til, at et papirbrev anses for at være kommet frem, når det pågældende brev er lagt i adressatens fysiske postkasse. Det er uden betydning, om eller hvornår adressaten gør sig bekendt med indholdet af meddelelsen.

En meddelelse vil normalt blive anset for at være tilgængelig digitalt, selvom den pågældende ikke kan skaffe sig adgang til meddelelsen, såfremt dette skyldes hindringer, som det er op til den pågældende at overvinde.

Fremkomsttidspunktet er blandt andet afgørende for, hvornår forvaltningsakter, herunder afgørelser fra en myndighed, får de tilsigtede retsvirkninger. Det antages for eksempel, at afgørelser i almindelighed skal meddeles til deres adressat for at få de tilsigtede retsvirkninger, og at meddelelsen er sket, når afgørelsen er kommet frem til den, som afgørelsen retter sig til.

Fremkomsttidspunktet er normalt også afgørende for, om en indberetning eller lignende til en myndighed anses for rettidig.

En meddelelse vil normalt anses for at være kommet frem til tilsynsmyndigheden på det tidspunkt, hvor meddelelsen er tilgængelig for tilsynsmyndigheden, dvs. når tilsynsmyndigheden kan behandle meddelelsen. Dette tidspunkt vil normalt blive registreret automatisk i en modtagelsesanordning eller et datasystem. En meddelelse, der først er tilgængelig efter kl. 24.00, anses normalt først for modtaget den dag, meddelelsen er tilgængelig.

Kan modtagelsestidspunktet for en digital meddelelse til en myndighed ikke fastlægges som følge af problemer med myndighedens it-system eller andre lignende problemer (sammenbrud i den digitale signaturs infrastruktur, generelle strømafbrydelser, generelle problemer hos myndighedens internetudbyder o.l.), må meddelelsen anses for at være kommet frem på det tidspunkt, hvor meddelelsen blev afsendt, hvis der kan fremskaffes pålidelige oplysninger om afsendelsestidspunktet.

Opstår problemerne tæt på fristen for indgivelse af meddelelsen, og kan problemerne føre til, at fristen med rimelighed ikke kan overholdes, anses meddelelsen for at være kommet frem inden for fristen, hvis den er tilgængelig for myndigheden inden for en rimelig tid efter, at forhindringen er ophørt. Det vil således ikke komme afsenderen til skade, at indberetningen m.v. modtages efter fristens udløb, hvis dette skyldes systemnedbrud hos myndigheden.

En meddelelse fra en myndighed vil normalt være tilgængelig for modtageren, når adressaten (borgeren eller virksomheden m.v.) vil kunne fremkalde meddelelsen på en almindeligt fungerende computer tilsluttet internettet med almindeligt tilgængelige programmer og dermed gøre sig bekendt med meddelelsens indhold.

Det er i den forbindelse uden betydning, om adressaten for myndighedens meddelelse har bragt sig i stand til at tilgå meddelelsen f.eks. hvis modtageren af en meddelelse, som myndigheden har sendt til den pågældende via den offentlige digitale postløsning, ikke har skaffet sig den fornødne offentlige digitale signatur til at modtage meddelelser i den offentlige digitale postløsning, eller at modtageren i sit elektroniske system har installeret anordninger (spamfiltre, firewalls m.v.), som afviser at modtage meddelelser.

Det er endvidere uden betydning, om adressaten oplever, at vedkommendes egen computer ikke fungerer, eller at vedkommende har mistet koden til sin digitale signatur eller oplever lignende hindringer, som det er op til adressaten at overvinde.

En meddelelse vil blive anset for at være tilgængelig, selvom den pågældende ikke kan skaffe sig adgang til meddelelsen, hvis dette skyldes hindringer, som det er op til den pågældende at overvinde. Som eksempler herpå kan nævnes, at den pågældendes egen computer ikke fungerer, eller den pågældende har mistet koden til sin digitale signatur.

Til § 17

Til nr. 1 (§ 10 h, stk. 3 i lov om lønmodtagernes dyrtidsfond)

Med bestemmelsen ophæves § 10 h, stk. 3 i lov om lønmodtagernes dyrtidsfond.

Bestemmelsen i stk. 3 fastlægger blandt andet, at en digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.

Den foreslåede § 10 i, fastlægger, at en digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen. Bestemmelsen viderefører den gældende § 10 h, stk. 3, uden indholdsmæssige ændringer og er alene af lovtekniske hensyn flyttet til den foreslåede bestemmelse i § 10 i.

Til nr. 2 (§ 10 i i lov om lønmodtagernes dyrtidsfond)

Efter § 10 i, stk. 1, i lov om lønmodtagernes dyrtidsfond kan erhvervsministeren efter forhandling med beskæftigelsesministeren fastsætte regler om, at Finanstilsynet kan udstede afgørelser og andre dokumenter efter loven eller efter regler udstedt i medfør af loven uden underskrift, med maskinelt eller på tilsvarende måde gengivet underskrift, eller under anvendelse af en teknik, der sikrer entydig identifikation af den, som har udstedt afgørelsen eller dokumentet. Sådanne afgørelser og dokumenter sidestilles med afgørelser og dokumenter med personlig underskrift.

Endvidere kan erhvervsministeren efter bestemmelsens stk. 2, fastsætte regler om, at afgørelser og andre dokumenter, der udelukkende er truffet eller udstedt på grundlag af elektronisk databehandling, kan udstedes alene med angivelse af den pågældende myndighed som afsender.

Bemyndigelsen i den gældende lovs § 10 i er ikke udnyttet af erhvervsministeren.

Bestemmelsen blev indsat med lov nr. 1231 af 18. december 2012 om ændring af forskellige lovbestemmelser om obligatorisk digital kommunikation m.v. Begrundelsen for at indsætte bestemmelsen var, at der ikke i forvaltningsloven på daværende tidspunkt var en bestemmelse omhandlende en generel fravigelse af underskriftskravet.

Den generelle fravigelse af underskrivelseskravet blev indført i forvaltningsloven ved lov nr. 1624 af 26. december 2013 om ændring af forvaltningsloven, lov om Politiets Efterretningstjeneste (PET) og lov om Forsvarets Efterretningstjeneste (FE).

Efter § 32 b i forvaltningsloven, skal de dokumenter, der udgår fra en forvaltningsmyndighed til borgere, virksomheder m.v. i en sag, hvori der er eller vil blive truffet afgørelse, være forsynet med en personlig underskrift eller være udformet på en måde, der i øvrigt sikrer en entydig identifikation af den, som er afsender af dokumentet, og at dokumentet er endeligt. Bestemmelsen gælder, jf. forvaltningslovens § 32 b, stk. 2 og 3, ikke for dokumenter, hvor der anvendes automatisk sagsbehandling eller for dokumenter hvorved der kvitteres, rykkes eller foretages andre sagsbehandlingsskridt, der ikke er væsentlige.

Bestemmelsen i forvaltningslovens § 32 b regulerer således det samme område som den nuværende bestemmelse i lov om lønmodtagernes dyrtidsfond § 10 i. hvorfor den nuværende bestemmelse udgår af loven.

Den tidligere bestemmelse i lov om lønmodtagernes dyrtidsfond § 10 h, stk. 3, videreføres i den foreslåede § 10 i, jf. de særlige bemærkninger til § 17, nr. 1.

I den foreslåede bestemmelse fastsættes det, hvornår en digital meddelelse anses for at være kommet frem til adressaten, dvs. til modtageren af meddelelsen.

For meddelelser, der sendes til Finanstilsynet, er den pågældende tilsynsmyndighed adressat for meddelelsen. For meddelelser, som tilsynsmyndigheden sender, er den pågældende virksomhed eller person, som meddelelsen sendes til, adressat for meddelelsen.

Udtrykket »en digital meddelelse« bruges om en hvilken som helst skriftlig kommunikation, som foretages digitalt, herunder også en afgørelse, som sendes via mail, via den offentlige digitale postløsning eller på anden digital måde.

En digital meddelelse anses for at være kommet frem, når meddelelsen er tilgængelig digitalt for adressaten. Dette svarer til, at et papirbrev anses for at være kommet frem, når det pågældende brev er lagt i adressatens fysiske postkasse. Det er uden betydning, om eller hvornår adressaten gør sig bekendt med indholdet af meddelelsen.

En meddelelse vil normalt blive anset for at være tilgængelig digitalt, selvom den pågældende ikke kan skaffe sig adgang til meddelelsen, såfremt dette skyldes hindringer, som det er op til den pågældende at overvinde.

Fremkomsttidspunktet er blandt andet afgørende for, hvornår forvaltningsakter, herunder afgørelser fra en myndighed, får de tilsigtede retsvirkninger. Det antages for eksempel, at afgørelser i almindelighed skal meddeles til deres adressat for at få de tilsigtede retsvirkninger, og at meddelelsen er sket, når afgørelsen er kommet frem til den, som afgørelsen retter sig til.

Fremkomsttidspunktet er normalt også afgørende for, om en indberetning eller lignende til en myndighed anses for rettidig.

En meddelelse vil normalt anses for at være kommet frem til tilsynsmyndigheden på det tidspunkt, hvor meddelelsen er tilgængelig for tilsynsmyndigheden, dvs. når tilsynsmyndigheden kan behandle meddelelsen. Dette tidspunkt vil normalt blive registreret automatisk i en modtagelsesanordning eller et datasystem. En meddelelse, der først er tilgængelig efter kl. 24.00, anses normalt først for modtaget den dag, meddelelsen er tilgængelig.

Kan modtagelsestidspunktet for en digital meddelelse til en myndighed ikke fastlægges som følge af problemer med myndighedens it-system eller andre lignende problemer (sammenbrud i den digitale

signaturs infrastruktur, generelle strømafbrydelser, generelle problemer hos myndighedens internetudbyder o.l.), må meddelelsen anses for at være kommet frem på det tidspunkt, hvor meddelelsen blev afsendt, hvis der kan fremskaffes pålidelige oplysninger om afsendelsestidspunktet.

Opstår problemerne tæt på fristen for indgivelse af meddelelsen, og kan problemerne føre til, at fristen med rimelighed ikke kan overholdes, anses meddelelsen for at være kommet frem inden for fristen, hvis den er tilgængelig for myndigheden inden for en rimelig tid efter, at forhindringen er ophørt. Det vil således ikke komme afsenderen til skade, at indberetningen m.v. modtages efter fristens udløb, hvis dette skyldes systemnedbrud hos myndigheden.

En meddelelse fra en myndighed vil normalt være tilgængelig for modtageren, når adressaten (borgeren eller virksomheden m.v.) vil kunne fremkalde meddelelsen på en almindeligt fungerende computer tilsluttet internettet med almindeligt tilgængelige programmer og dermed gøre sig bekendt med meddelelsens indhold.

Det er i den forbindelse uden betydning, om adressaten for myndighedens meddelelse har bragt sig i stand til at tilgå meddelelsen f.eks. hvis modtageren af en meddelelse, som myndigheden har sendt til den pågældende via den offentlige digitale postløsning, ikke har skaffet sig den fornødne offentlige digitale signatur til at modtage meddelelser i den offentlige digitale postløsning, eller at modtageren i sit elektroniske system har installeret anordninger (spamfiltre, firewalls m.v.), som afviser at modtage meddelelser.

Det er endvidere uden betydning, om adressaten oplever, at vedkommendes egen computer ikke fungerer, eller at vedkommende har mistet koden til sin digitale signatur eller oplever lignende hindringer, som det er op til adressaten at overvinde.

En meddelelse vil blive anset for at være tilgængelig, selvom den pågældende ikke kan skaffe sig adgang til meddelelsen, hvis dette skyldes hindringer, som det er op til den pågældende at overvinde. Som eksempler herpå kan nævnes, at den pågældendes egen computer ikke fungerer, eller den pågældende har mistet koden til sin digitale signatur.

Til § 18

Til nr. 1 (§ 76 c, stk. 3 i lov om arbejdsskadesikring)

Med bestemmelsen ophæves § 76 c, stk. 3 i lov om arbejdsskadesikring.

Bestemmelsen i stk. 3 fastlægger blandt andet, at en digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.

Den foreslåede § 76 d, fastlægger, at en digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen. Bestemmelsen viderefører den gældende § 76 c, stk. 3,

uden indholdsmæssige ændringer og er alene af lovtekniske hensyn flyttet til den foreslåede bestemmelse i § 76 d.

Til nr. 2 (§ 76 d i lov om arbejdsskadesikring)

Efter § 76 d, stk. 1, i lov om arbejdsskadesikring kan erhvervsministeren efter forhandling med beskæftigelsesministeren fastsætte regler om, at Finanstilsynet kan udstede afgørelser og andre dokumenter efter loven eller efter regler udstedt i medfør af loven uden underskrift, med maskinelt eller på tilsvarende måde gengivet underskrift, eller under anvendelse af en teknik, der sikrer entydig identifikation af den, som har udstedt afgørelsen eller dokumentet. Sådanne afgørelser og dokumenter sidestilles med afgørelser og dokumenter med personlig underskrift.

Endvidere kan erhvervsministeren efter bestemmelsens stk. 2, fastsætte regler om, at afgørelser og andre dokumenter, der udelukkende er truffet eller udstedt på grundlag af elektronisk databehandling, kan udstedes alene med angivelse af den pågældende myndighed som afsender.

Bemyndigelsen i den gældende lovs § 76 d er ikke udnyttet af erhvervsministeren.

Bestemmelsen blev indsat med lov nr. 1231 af 18. december 2012 om ændring af forskellige lovbestemmelser om obligatorisk digital kommunikation m.v. Begrundelsen for at indsætte bestemmelsen var, at der ikke i forvaltningsloven på daværende tidspunkt var en bestemmelse omhandlende en generel fravigelse af underskriftskravet.

Den generelle fravigelse af underskriftskravet blev indført i forvaltningsloven ved lov nr. 1624 af 26. december 2013 om ændring af forvaltningsloven, lov om Politiets Efterretningstjeneste (PET) og lov om Forsvarets Efterretningstjeneste (FE).

Efter § 32 b i forvaltningsloven, skal de dokumenter, der udgår fra en forvaltningsmyndighed til borgere, virksomheder m.v. i en sag, hvori der er eller vil blive truffet afgørelse, være forsynet med en personlig underskrift eller være udformet på en måde, der i øvrigt sikrer en entydig identifikation af den, som er afsender af dokumentet, og at dokumentet er endeligt. Bestemmelsen gælder, jf. forvaltningslovens § 32 b, stk. 2 og 3, ikke for dokumenter, hvor der anvendes automatisk sagsbehandling eller for dokumenter hvorved der kvitteres, rykkes eller foretages andre sagsbehandlingsskridt, der ikke er væsentlige.

Bestemmelsen i forvaltningslovens § 32 b regulerer således det samme område som den nuværende bestemmelse i lov om arbejdsskadesikring § 76 d. hvorfor den nuværende bestemmelse i § 76 d, udgår af loven.

Den tidligere bestemmelse i lov om arbejdsskadesikring § 76 c, stk. 3, videreføres i den foreslåede § 76 d, jf. de særlige bemærkninger til § 18, nr. 1.

I den foreslåede bestemmelse fastsættes det, hvornår en digital meddelelse anses for at være kommet frem til adressaten, dvs. til modtageren af meddelelsen.

For meddelelser, der sendes til Finanstilsynet, er den pågældende tilsynsmyndighed adressat for meddelelsen. For meddelelser, som tilsynsmyndigheden sender, er den pågældende virksomhed eller person, som meddelelsen sendes til, adressat for meddelelsen.

Udtrykket »en digital meddelelse« bruges om en hvilken som helst skriftlig kommunikation, som foretages digitalt, herunder også en afgørelse, som sendes via mail, via den offentlige digitale postløsning eller på anden digital måde.

En digital meddelelse anses for at være kommet frem, når meddelelsen er tilgængelig digitalt for adressaten. Dette svarer til, at et papirbrev anses for at være kommet frem, når det pågældende brev er lagt i adressatens fysiske postkasse. Det er uden betydning, om eller hvornår adressaten gør sig bekendt med indholdet af meddelelsen.

En meddelelse vil normalt blive anset for at være tilgængelig digitalt, selvom den pågældende ikke kan skaffe sig adgang til meddelelsen, såfremt dette skyldes hindringer, som det er op til den pågældende at overvinde.

Fremkomsttidspunktet er blandt andet afgørende for, hvornår forvaltningsakter, herunder afgørelser fra en myndighed, får de tilsigtede retsvirkninger. Det antages for eksempel, at afgørelser i almindelighed skal meddeles til deres adressat for at få de tilsigtede retsvirkninger, og at meddelelsen er sket, når afgørelsen er kommet frem til den, som afgørelsen retter sig til.

Fremkomsttidspunktet er normalt også afgørende for, om en indberetning eller lignende til en myndighed anses for rettidig.

En meddelelse vil normalt anses for at være kommet frem til tilsynsmyndigheden på det tidspunkt, hvor meddelelsen er tilgængelig for tilsynsmyndigheden, dvs. når tilsynsmyndigheden kan behandle meddelelsen. Dette tidspunkt vil normalt blive registreret automatisk i en modtagelsesanordning eller et datasystem. En meddelelse, der først er tilgængelig efter kl. 24.00, anses normalt først for modtaget den dag, meddelelsen er tilgængelig.

Kan modtagelsestidspunktet for en digital meddelelse til en myndighed ikke fastlægges som følge af problemer med myndighedens it-system eller andre lignende problemer (sammenbrud i den digitale signaturinfrastruktur, generelle strømafbrydelser, generelle problemer hos myndighedens internetudbyder o.l.), må meddelelsen anses for at være kommet frem på det tidspunkt, hvor meddelelsen blev afsendt, hvis der kan fremskaffes pålidelige oplysninger om afsendelsestidspunktet.

Opstår problemerne tæt på fristen for indgivelse af meddelelsen, og kan problemerne føre til, at fristen med rimelighed ikke kan overholdes, anses meddelelsen for at være kommet frem inden for fristen, hvis den er tilgængelig for myndigheden inden for en rimelig tid efter, at forhindringen er ophørt. Det vil således ikke komme afsenderen til skade, at indberetningen m.v. modtages efter fristens udløb, hvis dette skyldes systemnedbrud hos myndigheden.

En meddelelse fra en myndighed vil normalt være tilgængelig for modtageren, når adressaten (borgeren eller virksomheden m.v.) vil kunne fremkalde meddelelsen på en almindeligt fungerende computer tilsluttet internettet med almindeligt tilgængelige programmer og dermed gøre sig bekendt med meddelelsens indhold.

Det er i den forbindelse uden betydning, om adressaten for myndighedens meddelelse har bragt sig i stand til at tilgå meddelelsen f.eks. hvis modtageren af en meddelelse, som myndigheden har sendt til den pågældende via den offentlige digitale postløsning, ikke har skaffet sig den fornødne offentlige digitale signatur til at modtage meddelelser i den offentlige digitale postløsning, eller at modtageren i sit elektroniske system har installeret anordninger (spamfiltre, firewalls m.v.), som afviser at modtage meddelelser.

Det er endvidere uden betydning, om adressaten oplever, at vedkommendes egen computer ikke fungerer, eller at vedkommende har mistet koden til sin digitale signatur eller oplever lignende hindringer, som det er op til adressaten at overvinde.

En meddelelse vil blive anset for at være tilgængelig, selvom den pågældende ikke kan skaffe sig adgang til meddelelsen, hvis dette skyldes hindringer, som det er op til den pågældende at overvinde. Som eksempler herpå kan nævnes, at den pågældendes egen computer ikke fungerer, eller den pågældende har mistet koden til sin digitale signatur.

Til § 19

Til nr. 1 (§ 18 c, stk. 3 i lov om ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med forsikring, pension og lignende finansielle ydelser)

Med bestemmelsen ophæves § 18 c, stk. 3 i lov om ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med forsikring, pension og lignende finansielle ydelser.

Bestemmelsen i stk. 3 fastlægger blandt andet, at en digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.

Den foreslåede § 18 d, fastlægger, at en digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen. Bestemmelsen viderefører den gældende § 18 c, stk. 3, uden indholdsmæssige ændringer og er alene af lovtekniske hensyn flyttet til den foreslåede bestemmelse i § 18 d.

Til nr. 2 (§ 18 d i lov om ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med forsikring, pension og lignende finansielle ydelser)

Efter § 18 d, stk. 1, i lov om ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med forsikring, pension og lignende finansielle ydelser kan erhvervsministeren fastsætte regler om, at Finanstilsynet kan udstede afgørelser og andre dokumenter efter loven eller efter regler udstedt i medfør af loven uden underskrift, med maskinelt eller på tilsvarende måde gengivet underskrift, eller under anvendelse af en teknik, der sikrer entydig identifikation af den, som har udstedt afgørelsen eller dokumentet. Sådanne afgørelser og dokumenter sidestilles med afgørelser og dokumenter med personlig underskrift.

Endvidere kan erhvervsministeren efter bestemmelsens stk. 2, fastsætte regler om, at afgørelser og andre dokumenter, der udelukkende er truffet eller udstedt på grundlag af elektronisk databehandling, kan udstedes alene med angivelse af den pågældende myndighed som afsender.

Bemyndigelsen i den gældende lovs § 18 d er ikke udnyttet af erhvervsministeren.

Bestemmelsen blev indsat med lov nr. 1231 af 18. december 2012 om ændring af forskellige lovbestemmelser om obligatorisk digital kommunikation m.v. Begrundelsen for at indsætte bestemmelsen var, at der ikke i forvaltningsloven på daværende tidspunkt var en bestemmelse omhandlende en generel fravigelse af underskriftskravet.

Den generelle fravigelse af underskriftskravet blev indført i forvaltningsloven ved lov nr. 1624 af 26. december 2013 om ændring af forvaltningsloven, lov om Politiets Efterretningstjeneste (PET) og lov om Forsvarets Efterretningstjeneste (FE).

Efter § 32 b i forvaltningsloven, skal de dokumenter, der udgår fra en forvaltningsmyndighed til borgere, virksomheder m.v. i en sag, hvori der er eller vil blive truffet afgørelse, være forsynet med en personlig underskrift eller være udformet på en måde, der i øvrigt sikrer en entydig identifikation af den, som er afsender af dokumentet, og at dokumentet er endeligt. Bestemmelsen gælder, jf. forvaltningslovens § 32 b, stk. 2 og 3, ikke for dokumenter, hvor der anvendes automatisk sagsbehandling eller for dokumenter hvorved der kvitteres, rykkes eller foretages andre sagsbehandlingsskridt, der ikke er væsentlige.

Bestemmelsen i forvaltningslovens § 32 b regulerer således det samme område som den nuværende bestemmelse i lov om ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med forsikring, pension og lignende finansielle ydelser § 18 d, hvorfor den nuværende bestemmelse udgår af loven.

Den tidligere bestemmelse i lov om ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med forsikring, pension og lignende finansielle ydelser § 18 c, stk. 3, videreføres i den foreslåede § 18 d., jf. de særlige bemærkninger til § 19, nr. 1.

I den foreslåede bestemmelse fastsættes det, hvornår en digital meddelelse anses for at være kommet frem til adressaten, dvs. til modtageren af meddelelsen.

For meddelelser, der sendes til Finanstilsynet, er den pågældende tilsynsmyndighed adressat for meddelelsen. For meddelelser, som tilsynsmyndigheden sender, er den pågældende virksomhed eller person, som meddelelsen sendes til, adressat for meddelelsen.

Udtrykket »en digital meddelelse« bruges om en hvilken som helst skriftlig kommunikation, som foretages digitalt, herunder også en afgørelse, som sendes via mail, via den offentlige digitale postløsning eller på anden digital måde.

En digital meddelelse anses for at være kommet frem, når meddelelsen er tilgængelig digitalt for adressaten. Dette svarer til, at et papirbrev anses for at være kommet frem, når det pågældende brev er lagt i adressatens fysiske postkasse. Det er uden betydning, om eller hvornår adressaten gør sig bekendt med indholdet af meddelelsen.

En meddelelse vil normalt blive anset for at være tilgængelig digitalt, selvom den pågældende ikke kan skaffe sig adgang til meddelelsen, såfremt dette skyldes hindringer, som det er op til den pågældende at overvinde.

Fremkomsttidspunktet er blandt andet afgørende for, hvornår forvaltningsakter, herunder afgørelser fra en myndighed, får de tilsigtede retsvirkninger. Det antages for eksempel, at afgørelser i almindelighed skal meddeles til deres adressat for at få de tilsigtede retsvirkninger, og at meddelelsen er sket, når afgørelsen er kommet frem til den, som afgørelsen retter sig til.

Fremkomsttidspunktet er normalt også afgørende for, om en indberetning eller lignende til en myndighed anses for rettidig.

En meddelelse vil normalt anses for at være kommet frem til tilsynsmyndigheden på det tidspunkt, hvor meddelelsen er tilgængelig for tilsynsmyndigheden, dvs. når tilsynsmyndigheden kan behandle meddelelsen. Dette tidspunkt vil normalt blive registreret automatisk i en modtagelsesanordning eller et datasystem. En meddelelse, der først er tilgængelig efter kl. 24.00, anses normalt først for modtaget den dag, meddelelsen er tilgængelig.

Kan modtagelsestidspunktet for en digital meddelelse til en myndighed ikke fastlægges som følge af problemer med myndighedens it-system eller andre lignende problemer (sammenbrud i den digitale signaturinfrastruktur, generelle strømafbrydelser, generelle problemer hos myndighedens internetudbyder o.l.), må meddelelsen anses for at være kommet frem på det tidspunkt, hvor meddelelsen blev afsendt, hvis der kan fremskaffes pålidelige oplysninger om afsendelsestidspunktet.

Opstår problemerne tæt på fristen for indgivelse af meddelelsen, og kan problemerne føre til, at fristen med rimelighed ikke kan overholdes, anses meddelelsen for at være kommet frem inden for fristen, hvis den er tilgængelig for myndigheden inden for en rimelig tid efter, at forhindringen er ophørt. Det vil således ikke komme afsenderen til skade, at indberetningen m.v. modtages efter fristens udløb, hvis dette skyldes systemnedbrud hos myndigheden.

En meddelelse fra en myndighed vil normalt være tilgængelig for modtageren, når adressaten (borgeren eller virksomheden m.v.) vil kunne fremkalde meddelelsen på en almindeligt fungerende computer tilsluttet internettet med almindeligt tilgængelige programmer og dermed gøre sig bekendt med meddelelsens indhold.

Det er i den forbindelse uden betydning, om adressaten for myndighedens meddelelse har bragt sig i stand til at tilgå meddelelsen f.eks. hvis modtageren af en meddelelse, som myndigheden har sendt til den pågældende via den offentlige digitale postløsning, ikke har skaffet sig den fornødne offentlige digitale signatur til at modtage meddelelser i den offentlige digitale postløsning, eller at modtageren i sit elektroniske system har installeret anordninger (spamfiltre, firewalls m.v.), som afviser at modtage meddelelser.

Det er endvidere uden betydning, om adressaten oplever, at vedkommendes egen computer ikke fungerer, eller at vedkommende har mistet koden til sin digitale signatur eller oplever lignende hindringer, som det er op til adressaten at overvinde.

En meddelelse vil blive anset for at være tilgængelig, selvom den pågældende ikke kan skaffe sig adgang til meddelelsen, hvis dette skyldes hindringer, som det er op til den pågældende at overvinde. Som eksempler herpå kan nævnes, at den pågældendes egen computer ikke fungerer, eller den pågældende har mistet koden til sin digitale signatur.

Til § 20

Til nr. 1 (§ 15 a, stk. 3, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Med bestemmelsen ophæves § 15 a, stk. 3 i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber.

Bestemmelsen i stk. 3 fastlægger blandt andet, at en digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.

Den foreslåede § 15 b, fastlægger, at en digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen. Bestemmelsen viderefører den gældende § 15 a, stk. 3, uden indholdsmæssige ændringer og er alene af lovtekniske hensyn flyttet til den foreslåede bestemmelse i § 15 b.

Til nr. 2 (§ 15 b i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Efter § 15 b i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber kan erhvervsministeren fastsætte regler om, at Finanstilsynet kan udstede afgørelser og andre dokumenter efter loven eller efter regler udstedt i medfør af loven uden underskrift, med maskinelt eller på tilsvarende måde gengivet underskrift, eller under anvendelse af en teknik, der sikrer entydig identifikation af den, som har udstedt afgørelsen eller dokumentet. Sådanne afgørelser og dokumenter sidestilles med afgørelser og dokumenter med personlig underskrift.

Endvidere kan erhvervsministeren efter bestemmelsens stk. 2, fastsætte regler om, at afgørelser og andre dokumenter, der udelukkende er truffet eller udstedt på grundlag af elektronisk databehandling, kan udstedes alene med angivelse af den pågældende myndighed som afsender.

Bemyndigelsen i den gældende lovs § 15 b er ikke udnyttet af erhvervsministeren.

Bestemmelsen blev indsat med lov nr. 1231 af 18. december 2012 om ændring af forskellige lovbestemmelser om obligatorisk digital kommunikation m.v. Begrundelsen for at indsætte bestemmelsen var, at der ikke i forvaltningsloven på daværende tidspunkt var en bestemmelse omhandlende en generel fravigelse af underskriftskravet.

Den generelle fravigelse af underskriftskravet blev indført i forvaltningsloven ved lov nr. 1624 af 26. december 2013 om ændring af forvaltningsloven, lov om Politiets Efterretningstjeneste (PET) og lov om Forsvarets Efterretningstjeneste (FE).

Efter § 32 b i forvaltningsloven, skal de dokumenter, der udgår fra en forvaltningsmyndighed til borgere, virksomheder m.v. i en sag, hvori der er eller vil blive truffet afgørelse, være forsynet med en personlig underskrift eller være udformet på en måde, der i øvrigt sikrer en entydig identifikation af den, som er afsender af dokumentet, og at dokumentet er endeligt. Bestemmelsen gælder, jf. forvaltningslovens § 32 b, stk. 2 og 3, ikke for dokumenter, hvor der anvendes automatisk sagsbehandling eller for dokumenter hvorved der kvitteres, rykkes eller foretages andre sagsbehandlingsskridt, der ikke er væsentlige.

Bestemmelsen i forvaltningslovens § 32 b regulerer således det samme område som den nuværende bestemmelse i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber § 15 b hvorfor den nuværende bestemmelse udgår af loven.

Den tidligere bestemmelse i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber § 15 a, stk. 3, videreføres i den foreslåede § 15 b., jf. de særlige bemærkninger til § 20, stk. 1.

I den foreslåede bestemmelse fastsættes det, hvornår en digital meddelelse anses for at være kommet frem til adressaten, dvs. til modtageren af meddelelsen.

For meddelelser, der sendes til Finanstilsynet, er den pågældende tilsynsmyndighed adressat for meddelelsen. For meddelelser, som tilsynsmyndigheden sender, er den pågældende virksomhed eller person, som meddelelsen sendes til, adressat for meddelelsen.

Udtrykket »en digital meddelelse« bruges om en hvilken som helst skriftlig kommunikation, som foretages digitalt, herunder også en afgørelse, som sendes via mail, via den offentlige digitale postløsning eller på anden digital måde.

En digital meddelelse anses for at være kommet frem, når meddelelsen er tilgængelig digitalt for adressaten. Dette svarer til, at et papirbrev anses for at være kommet frem, når det pågældende brev er lagt i adressatens fysiske postkasse. Det er uden betydning, om eller hvornår adressaten gør sig bekendt med indholdet af meddelelsen.

En meddelelse vil normalt blive anset for at være tilgængelig digitalt, selvom den pågældende ikke kan skaffe sig adgang til meddelelsen, såfremt dette skyldes hindringer, som det er op til den pågældende at overvinde.

Fremkomsttidspunktet er blandt andet afgørende for, hvornår forvaltningsakter, herunder afgørelser fra en myndighed, får de tilsigtede retsvirkninger. Det antages for eksempel, at afgørelser i almindelighed skal meddeles til deres adressat for at få de tilsigtede retsvirkninger, og at meddelelsen er sket, når afgørelsen er kommet frem til den, som afgørelsen retter sig til.

Fremkomsttidspunktet er normalt også afgørende for, om en indberetning eller lignende til en myndighed anses for rettidig.

En meddelelse vil normalt anses for at være kommet frem til tilsynsmyndigheden på det tidspunkt, hvor meddelelsen er tilgængelig for tilsynsmyndigheden, dvs. når tilsynsmyndigheden kan behandle meddelelsen. Dette tidspunkt vil normalt blive registreret automatisk i en modtagelsesanordning eller et datasystem. En meddelelse, der først er tilgængelig efter kl. 24.00, anses normalt først for modtaget den dag, meddelelsen er tilgængelig.

Kan modtagelsestidspunktet for en digital meddelelse til en myndighed ikke fastlægges som følge af problemer med myndighedens it-system eller andre lignende problemer (sammenbrud i den digitale signaturinfrastruktur, generelle strømafbrydelser, generelle problemer hos myndighedens internetudbyder o.l.), må meddelelsen anses for at være kommet frem på det tidspunkt, hvor meddelelsen blev afsendt, hvis der kan fremskaffes pålidelige oplysninger om afsendelsestidspunktet.

Opstår problemerne tæt på fristen for indgivelse af meddelelsen, og kan problemerne føre til, at fristen med rimelighed ikke kan overholdes, anses meddelelsen for at være kommet frem inden for fristen, hvis den er tilgængelig for myndigheden inden for en rimelig tid efter, at forhindringen er ophørt. Det

vil således ikke komme afsenderen til skade, at indberetningen m.v. modtages efter fristens udløb, hvis dette skyldes systemnedbrud hos myndigheden.

En meddelelse fra en myndighed vil normalt være tilgængelig for modtageren, når adressaten (borgeren eller virksomheden m.v.) vil kunne fremkalde meddelelsen på en almindeligt fungerende computer tilsluttet internettet med almindeligt tilgængelige programmer og dermed gøre sig bekendt med meddelelsens indhold.

Det er i den forbindelse uden betydning, om adressaten for myndighedens meddelelse har bragt sig i stand til at tilgå meddelelsen f.eks. hvis modtageren af en meddelelse, som myndigheden har sendt til den pågældende via den offentlige digitale postløsning, ikke har skaffet sig den fornødne offentlige digitale signatur til at modtage meddelelser i den offentlige digitale postløsning, eller at modtageren i sit elektroniske system har installeret anordninger (spamfiltre, firewalls m.v.), som afviser at modtage meddelelser.

Det er endvidere uden betydning, om adressaten oplever, at vedkommendes egen computer ikke fungerer, eller at vedkommende har mistet koden til sin digitale signatur eller oplever lignende hindringer, som det er op til adressaten at overvinde.

En meddelelse vil blive anset for at være tilgængelig, selvom den pågældende ikke kan skaffe sig adgang til meddelelsen, hvis dette skyldes hindringer, som det er op til den pågældende at overvinde. Som eksempler herpå kan nævnes, at den pågældendes egen computer ikke fungerer, eller den pågældende har mistet koden til sin digitale signatur.

Til § 21

Til nr. 1 (§ 13, stk. 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Der er ikke i de gældende regler en sådan kategori af gældsforpligtelser, der betales efter øvrige gældsforpligtelser. Derfor er gældsforpligtelsernes placering i prioritetsordenen ved konkurs i dag kun reguleret kontraktuelt, hvor en aftalt efterstillelse vil skulle respekteres af Finansiell Stabilitet eller ved konkurs.

Det forslås, at der i loven indføres en ny kreditorklasse, der vil finde anvendelse ved restrukturering eller afvikling af en virksomhed og ved insolvensbehandling i medfør af konkursloven.

Med den foreslåede bestemmelse indføres en ny kategori af gældsforpligtelser, der i henhold til konkursordenen betales efter simple kreditorer, jf. § 97 i konkursloven, samt øvrige fordringer i medfør af § 98 i konkursloven men før relevante kapitalinstrumenter. Relevante kapitalinstrumenter omfatter hybrid kernekapital og supplerende kapital, jf. definitionen i § 2, nr. 20, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Hvis Finansiell Stabilitet restrukturerer eller afvikler en virksomhed, der har udstedt forpligtelser omfattet af det foreslåede § 13, stk. 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, vil nedskrivning eller konvertering som udgangspunkt ske i medfør af reglerne om bail-in, jf. lovens §§ 24-28. Aftalegrundlaget for forpligtelserne kan imidlertid også selvstændigt indeholde bestemmelser, der udløser en nedskrivning eller konvertering i nærmere angivne situationer ("triggere"), hvorved nedskrivning og konvertering sker uden Finansiell Stabilitets formelle anvendelse af bail-in-reglerne. Herved vil realkreditinstitutter, som er undtaget for reglerne om bail-in, også kunne udstede forpligtelser omfattet af den foreslåede § 13, stk. 3.

Ved den foreslåede lovændring, fastsættes det i § 13, stk. 3, hvilke krav, der stilles til den nye kategori af gældsinstrumenter. I medfør af nr. 1 skal gældsforpligtelserne have en oprindelig kontraktmæssig løbetid på mindst 1 år. Forpligtelser med mindre end 1 år til udløb kan stadig anvendes til tabsabsorbering og rekapitalisering. Det er derfor blot et krav, at forpligtelserne har en oprindelig løbetid på minimum 1 år. Kravet skal ses i sammenhæng med kravene til, hvilke forpligtelser der kan anvendes til opfyldelse af NEP-kravet, jf. § 267 i lov om finansiell virksomhed, hvor forpligtelserne skal have en restløbetid på mindst 1 år for at kunne medgå i opgørelsen af NEP-kravet.

Det foreslås i § 13, stk. 3, nr. 2, at gældsforpligtelserne ikke må være derivater eller have indbyggede afledte finansielle instrumenter (indeholde integrerede derivater). Kravet skal sikre, at gældsforpligtelsens hovedstol og dermed tabsabsorberingsevne er kendt, og ikke afhængig af underliggende forhold. En henvisning i gældsforpligtelsen til en referencerente bør ikke i sig selv betyde at forpligtelsen anses for at være et instrument med et integreret derivat. Men der må ikke til forpligtelsen være tilknyttet et derivat-lignende element. Kravet skal endvidere sikre, at gældsforpligtelsen reelt kan benyttes til tabsabsorbering i en afvikling eller konkurs. Forpligtelser der har en fast hovedstol, der kan indfries i henhold til kontraktbestemmelserne eller der skal tilbagebetales ved forfald, kan anses for at være tilstrækkeligt tabsabsorberende selvom afkastet er bundet op på et referenceaktiv. Det afgørende er således, at hovedstolen er kendt på forhånd, således at der kan foretages bail-in heraf.

Endeligt følger det af den foreslåede § 13, stk. 3, nr. 3., at der i den relevante kontraktmæssige dokumentation for udstedelsen udtrykkeligt skal henvises til udstedelsens placering i prioritetsordenen ved konkurs. Hvis der er tale om en udstedelse, hvor der udarbejdes prospekt, skal prospektet ligeledes udtrykkeligt angive forpligtelsens placering i prioritetsordenen.

Bestemmelsen gennemfører artikel 1 i ændringsdirektivet til BRRD.

Til nr. 2 (§ 14 a, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)
Bestemmelsen gennemfører artikel 37, stk. 8, i BRRD, som ikke var medtaget i lov nr. 333 af 31. marts 2015 om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

I henhold til artikel 37, stk. 8, i BRRD er medlemsstaterne forpligtet til at sikre, at insolvensretlige regler om omstødelse eller anfægtelighed af retsakter, der er til skade for kreditorer, ikke finder an-

vendelse på overførsel af aktiver, rettigheder eller passiver fra et institut under afvikling til en anden enhed ved anvendelse af afviklingsværktøjer eller anvendelsen af offentlige finansielle stabiliseringsværktøjer.

I den foreslåede bestemmelse fastslås det, at der ikke kan ske omstødelse i henhold til konkurslovens regler herom, hvis en virksomhed eller enhed, efter at have været under afvikling under Finansiell Stabilitet, overgår til rekonstruktion- eller konkursbehandling.

Bestemmelsen finder alene anvendelse på afviklingsforanstaltninger foretaget af Finansiell Stabilitet, jf. § 2, stk. 2 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, herunder overdragelse af aktiver, rettigheder eller passiver fra virksomheder eller enheder, samt anvendte offentlige finansielle stabiliseringsværktøjer.

Andre dispositioner, herunder dispositioner foretaget inden Finansiell Stabilitet har iværksat restrukturering eller afvikling, omfattes ikke af bestemmelsens anvendelsesområde.

Til § 22

Det foreslås i stk. 1, at loven træder i kraft den 1. juli 2018.

Det foreslås i stk. 2, at lovforslagets § 2, nr. 2-5, som ændrer lov om kapitalmarkeder, træder i kraft den 21. juli 2018. Det følger af artikel 49, stk. 2, at forordningens artikel 1, stk. 3, og artikel 3, stk. 2, finder anvendelse fra den 21. juli 2018. Ikrafttrædelsestidspunktet vil herefter svare til ikrafttrædelsestidspunktet for de artikler i prospektforordningen, som lovforslaget vedrører.

Det foreslås i stk. 3 indført en overgangsordning, hvorved den foreslåede ændring i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder finder anvendelse på gældsforpligtelser, der er udstedt efter 1. januar 2018. Bestemmelsen skal sikre, at udstedelser, som de omfattede virksomheder udsteder efter dette tidspunkt kan blive omfattet af den foreslåede placering i prioritetsordenen ved konkurs, hvis de i øvrigt opfylder kravene i den foreslåede bestemmelse.

Til § 23

Forslagets § 23 angiver lovforslagets territoriale gyldighedsområde.

Det foreslås i stk. 1, at loven ikke skal gælde for Færøerne og Grønland, jf. dog de foreslåede stk. 2 og 3.

Det foreslås i stk. 2, at lovforslagets §§ 1, nr. 1-16 og 18-34, §§ 2-6, 8, 12-15 og 19-21, som ændrer i lov om finansiell virksomhed, lov om kapitalmarkeder, hvidvaskloven, lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, lov om investeringsforeninger m.v., lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., lov om betalingskonti, lov om indskyder og investorgarantordning, lov om betalinger, lov om et skibsfinansieringsinstitut, lov om ejendomscreditselskaber,

lov om ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med forsikring, pension og lignende finansielle ydelser, lov om en garantifond for skadesforsikringselskaber og lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder kan sættes helt eller delvist i kraft for Færøerne ved kongelig anordning med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger.

Det foreslås i stk. 3, at lovforslagets § 1 nr. 1-15 og 18-34, §§ 2-8, 10-15, 19-21 , som ændrer i lov om finansiell virksomhed, lov om kapitalmarkeder, hvidvaskloven, lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, lov om investeringsforeninger m.v., lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., lov om forsikringsformidling, lov om betalingskonti, lov om tilsyn med firmapensionskasser, lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., lov om indskyder og investorgarantiordning, lov om betalinger, lov om et skibsfinansieringsinstitut, lov om ejendomscreditselskaber, lov om ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med forsikring, pension og lignende finansielle ydelser, lov om en garantifond for skadesforsikringselskaber og lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder kan sættes helt eller delvist i kraft for Grønland ved kongelig anordning med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.